உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தமிழ்மொழியின் - - - வரலாறு

சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரித்

தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ.,

இயற்றியது

வி. சூ. சுவாமிநாதன்

பிரசுரகர்த்தர்

மதுரை :: திருநெல்வேலி

காபிரைட்] 1946 [விலை ரூ. 1-4-0

Checked 1963

உரிமையுரை

தமிழினிய வாங்கிலநற் கலைக ளென்றுங்
கடாம்பொழிந்திட் டஞ்ஞான மரத்தைச்சாடி
யமைதிகொளு மில்லர்தம தரிய வுள்ள
மாங்களிறு கிரிசரமா யமர்ந்த தேறு
மமிழ்துநிகர் பாஷைகளி னலகில் பாண்மை
யகங்கொணர்ந்து நறும்பொருள்க ளார்ந்து செல்லுந்
தமிழ்மொழியின் வரலாற்றங் கரையின் மாட்டுந்
தனிமகிழ்ந்து விளையாடி யுலவு மன்றே.

Sixth Impression 1000 Copies

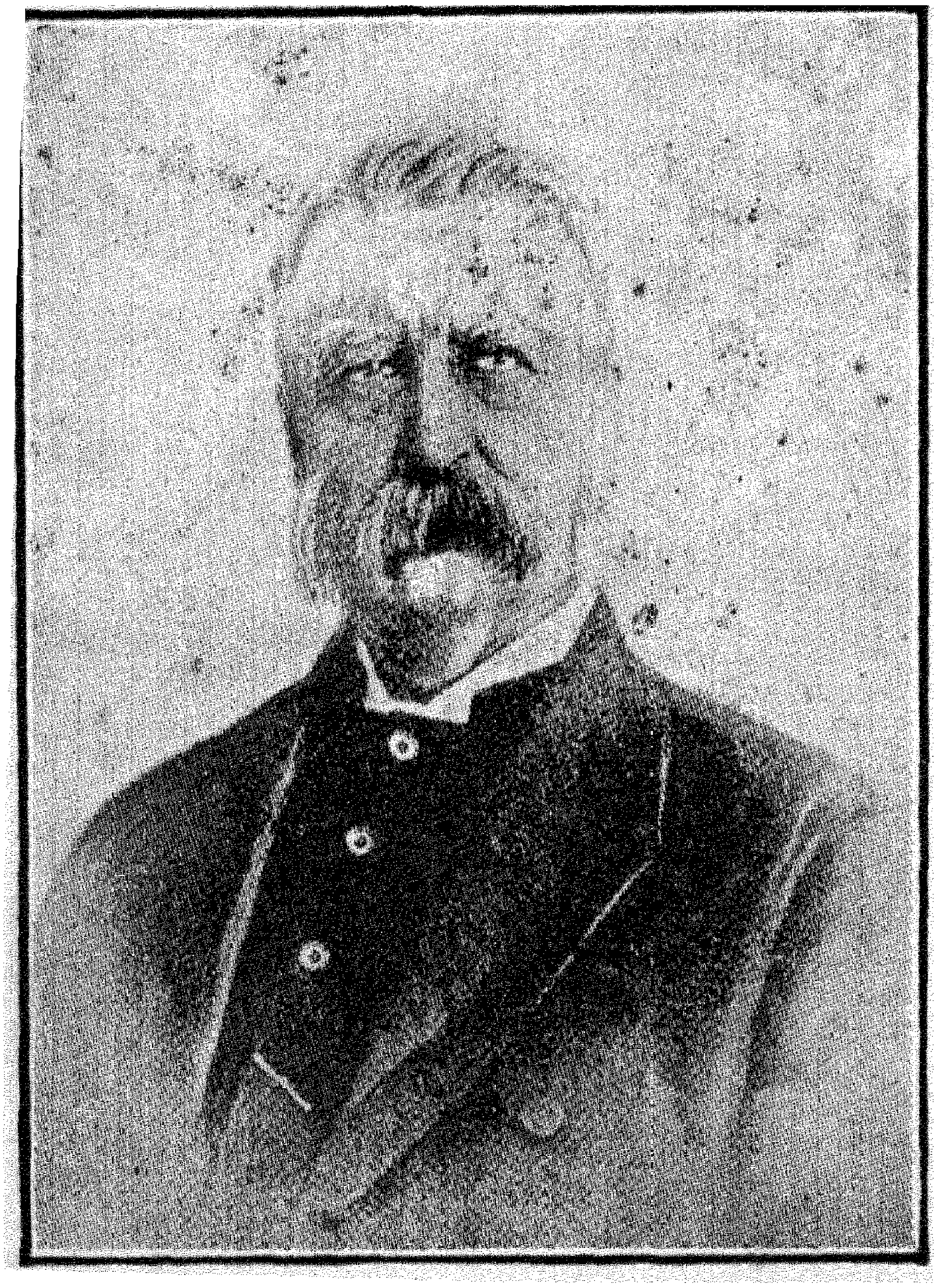

REV. WILLIAM MILLER M.A., L.L.D., D.D., C.I.E.,
PRINCIPAL OF THE MADRAS CHRISTIAN COLLEGE AND
VICE-CHANCELLOR, THE UNIVERSITY OF MADRAS

TO

My Beloved and Revered Master

Rev. WILLIAM MILLER, M.A., L.L.D., D.D., C.I.E.,

Principal of the Madras Christian College and

Vice-Chancellor of the University of Madras

THIS WORK

IS DEDICATED

AS A HUMBLE TOKEN OF LOVE & GRATITUDE

By

One of his "Boys"

THE AUTHOR

INTRODUCTION

THOUGH my knowledge of the Tamil Language is so scanty that at first I held myself absolutely disqualified from complying with Mr. Suryanarayana Sastri's request that I would write an introduction to this book, yet on his pressing it I could not deny myself the pleasure of complying with his desire and showing my interest in the excellent work which he has here done for his native tongue. It has been a privilege to talk with him over his book and to see how he has assimilated the methods of Western philologists and has applied them to the study of the Dravidian Languages. While however he has found his models in the west, no one can fail to see that his inspiration comes from his love of Tamil and that he has put himself into the book, with the result that it is fresh and original.

That the book meets a need is certain. As a study of the growth of language in general from the Dravidian point of view it is a contribution to Philology of notable value; while as a history of the Tamil Language in particular it stands alone. And Tamil is a language which well deserves such study. It

belongs to a group which has a strongly marked family type, and which, while it has features that seem to connect it, on this side and on that, with widely differing groups, is also distinguished from all other groups by features all its own. Its origin still remains to be discovered—a secret to reward some scholar patiently treading in the path along which this book points the way. Its grammar is full of interest and its literature is one of which any nation might be proud It still has a vigorous life as a spoken tongue, and when its emancipation from the tyranny of the conventions of a dead past is complete it will regain its literary productiveness. For a long time at any rate it will be the medium in which the movements and the emotions of the Tamilians will find their real and natural expression. It must continue the language of the genuine literature of the people. In English their thought and feeling will move as it were in shackles; in Tamil they will have the spontaneity and ease and vigour of free movement.

I am not competent to pronounce upon all the details of Mr. Suryanarayana Sastriar's work, but I am convinced that the main lines on which it is constructed are right. The patient work which I know that he has devoted to the subject for years and his mastery of the language both as scholar and as poet are a sufficient guarantee that

his illustration of the principles is wide and sufficiently correct.

In the study of Tamil in our Colleges the book will mark an epoch. For it puts that study upon a better basis, and will begin to do for it what such writers as Trench and Morris and Skeat did for English a generation or more ago. The author has by it gained for himself the distinction of being the pioneer in a field into which many will doubtless follow him. But none of his successors are likely to excel him in the real usefulness of their work or in their love of the language whose past he here illumines.

F. W. KELLETT

முகவுரை

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு
மப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்ற திருவள்ளுவர் திருவாக்கின்படி, இந்நூலை அறிவுடையோர் காணலுற்றால் அவர் இதன்கட் பொதிந்துள விஷயங்களின் செவ்வியை உள்ளவாறு அறிந்து தக மதிப்பர் என்றுந் துணிவு கொண்டெழுந்தே யாம் இச்சிறு நூல் வகுக்கப் புகுந்தனம்.

ஒரு பாஷையின் வரலாறு என்றாலென்னை? இதன் பொருள் யாது? இது மேற் பார்வைக்குத் தெளிவான பொருள் கொண்டது போல் தோன்றா மலிருந்த போதிலும், உய்த்துணருமிடத்து இதற்கு இதுதான் பொருளென்று வரைந்து சுட்டலாகும்படியிருக்கின்றது. தேசசரித்திரம் போலப் பாஷை வரலாறு கூறல் இயலாது. இன்னவிஷயம் இக் காலத்தில் நிகழ்ந்ததென்றும் அதன் பயன் இன்னதென்றும் நிச்சயமாகத் தேசசரித்திரங்கூறும். பாஷைவரலாற்றிற் காலவரையறை கூறுவதெல்லாம உத்தேசமுறை பற்றியேயாம். மற்று, நிகழ்ச்சி வரலாறும பயனும் சிறிதளவு தெளிவாகக் கூறலாம்.

நூல்களின் வரலாறும் நூலாசிரியர்களின் வரலாறும் பாஷைவரலாற்றோடு நேரே சம்பந்தப் பட்டனவல்ல. எனினும் ஒராற்றால் சிறிதளவு இயைபுண்டு. அவ்வியைபு நினைவிலிருக்க வேண்டும். பொருள் அறிவுறுக்கும் ஒலிகளின் தோற்றமும் சொல்லாக்கமும் பேச்சுவழக்கும் அது பரவிய வாறும் பாஷையாயினமையும், பாஷையின் நெடுங்

கணக்கும், எழுதப்படுமாறும், ஏட்டுவழக்கும் இலக்கணவரம்பும் பாஷையமைப்பும், சொன் மரபும், நூன்மரபுமாகிய இவையனைத்துமே பாஷை வரலாற்றின் விஷயங்களாம். இவைகளே இந் நூலின்கண் ஆங்காங்கு விரித்துக் கூறப்படுகின் றன. இந்நூலின் பொருளடக்கத்தை ஒரு முறை உற்றுநோக்கின் இந்நூலினியல்பு இன்னதென விளங்கும்.

இத்தன்மையான நூல்கள் ஆங்கிலம் முதலிய பிற பாஷைகளிற் பல விருக்கின்றன. மற்றுத் தமிழ் மொழிக்கோ ஒன்றேனுமில்லை. ஆங்காங்கு வந்தவ ரும் போனவரும் தமிழைப் பற்றித் தத்தமக்குத் தோன்றியவைகளை வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் மூலைக்குமூலை பல புத்தகங்களுள் எழுதி வைத்தவைகளே சிவதவாக்காய்க் கிடந்தன. அவற்றை ஆராய்ந்து பதர்களைந்து மணிகொள்வார் அரிய ராயினர். 'தமிழ்ப் பாஷைச் சரித்திரம்' என்பது தமிழிற்கலாநாயகப்பட்டப் பரீக்ஷைப்பாடங் களுளொன்று. இதற்குத் தக்க நூல்கள் அகப்ப டாது மாணாக்கர்கள் தவிப்பது கண்டிருக்கின்றேம். காலஞ்சென்ற தி. மி. சேஷகிரி சாஸ்திரியாரவர்களது 'திரவிட சப்ததத்துவம்' என்ற நூல் முன்னரே யேற்பட்டுளது. தமிழிலக்கணங்களைப்பாஷை நூல மைதிகட்குத் தக்கபடி மாற்றிப் புத்திலக்கணமாக வகுத்ததொன்றும். அதுபொதுநோக்காய்ச்செல்லுத லின்றிச் சிறப்புநோக்காய்ச் சொன்மரபுஞ் சொல்லி லக்கணமுமே கூறிச்சென்றது. ஆகவே யாம் மேற் கூறியவாறு ஒரு நூல் செய்ய விரும்பித் 'தமிழ்மொ ழியின வரலாறு' என்னும் இந்நூலைப் புனைந்து வெளியிடுகின்றேம். இதன்கண்ணே, மேற் புல

விஞ்ஞானிகள் கண்ட பாஷை நூன்முறைகளின் படி தமிழ் மொழியின் தன்மை இஃதெனை வகுத்துக் கூறப்படுகின்றது.

யாம் எமது ஆங்கிலக் கல்வியின் பயனாகப் பழைய தமிழ் நூற்கருத்துக்கள் சிலவற்றொடு முரணிப்புதுக் கருத்துக்கள் சிலஆங்காங்குக்காட்டியிருத்தல் பற்றிப் பேரறிவாளர் எம்மை யிகழாது நூன் முழுவதும் உற்றுநோக்கி இஃது அமையும அமையாதெனை இறுதியிற் கூறுக.

தமிழ் நூலினிடையே ஆங்கில மேற்கோள்களை அதிகமாகக் காட்டும் விருப்பின்றி விடுத்தனம். உதாரணங்களால் நூலைப்பெருக்கியவழிப் பொதுவாகப் படிப்பார்க்குச் சுவை குறையுமென்றெண்ணி ஆங்காங்கு வேண்டிய விடங்களில் இரண்டொரு காரணமே காட்டியிருக்கின்றோம். இன்னும் இந் நூலை விரிக்கும் சமயம் நேர்ந்துழி விரித்தெழுதுவாம். இஃது எழுதுமிடத்து எமது 'இயற்றமிழ் மாணவர்' செய்தவுதவி யொருபொழுதும் மறக்கற் பாலதன்று.

"அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னோன்றல்" என்றபெரியோர் வாக்கின்படி, அறிவுடையார் எம்மைப் பொறுத்தருளுவர் என்னுந் துணிவுபற்றி இந்நூலை வெளியிடுகின்றோம்.

வி. கோ. சூ.

பொருளடக்கம்

I ஆதி வரலாறு

பண்டை இந்தியா; கற்கால மனிதர்; உலோக கால மனிதர்கள்; பிறர்வருகை; நாகர்கள்; தமிழர்; தமிழரது பண்டை நிலைமை; தமிழர் குடியேற்றம்; துரானியர்வருகை; துரானியர் கலப்பு; தமிழ்மொழி; தமிழின் வழிமொழிகள்; தமிழ் துரானிய பாஷையன்று; தமிழரின் நாகரிக நிலை; தமிழர் பரவுதல்; ஆரியர் வருகை; தமிழர் நெடுங்கணக்கு உற்பத்தி; வடமொழி தென்மொழி; தமிழின் வழிமொழிகள் திருந்தினமை.

✓ II வடமொழிக்கலப்பு

ஆரிய ரியல்பு; வடமொழியின் ஏட்டு வழக்கு நிலை; வட சொற்கள் தமிழிற் புகவும் தமிழ்ச் சொற்கள் வட மொழியிற் புகாமை; வடசொற்கள் திரித்து வழங்கப்பட்டமை; பௌத்தரெழுகை; செந் தமிழ் கொடுந்தமிழ்; சைனரெழுகை; மணிப்பிர வாள நடை; வடசொன் மிகுதல்; இரட்டைப் பதம்; தமிழிலக்கணந்திரிதல்; வடமொழி யிலக்கணமுந் தமிழ்மொழி யிலக்கணமும் வேறுமாறு; தமிழ்மொழியின் தனிநிலை; வடமொழியின் குறைவு; தமிழ் யாப்பு; வடமொழிக்குத் தமிழின் கடமைப் பாடு; பிரயொக விவேகமுடையார் கூற்று.

✓ III மூவகைப் பாதுபாடு

இயற்றமிழினியல்பு; செந்தமிழ்நாடு; கொடுந் தமிழ்நாடு; இயற்றமிழ்நூல்கள்; இயற்றமிழ்க்கும்

மற்றைத் தமிழ்கட்குமுள்ள இயைபு; இசைத்தமிழி னியல்பு; இசைத்தமிழ் நூல்கள்; இசைத் தமிழுக் கும் நாடகத் தமிழுக்குமுள்ள வியைபு; நாடகத் தமிழின் தோற்றம்; நாடகவியலுடையார் கூற்று; இசைத் தமிழில் ஆரியக் கலப்பு; இசைத் தமிழ் நூல்கள் அருகினமை; நாடகத்தமிழினி யல்பு; நாடகத்தமிழின் சிறப்பு; நாடகத்தமிழின் வீழ்நிலை; நாடகத் தமிழ்நூல்கள் இறந்து பட் டமை; நாடகத்தமிழால் நன்மைமிகுமென்பது; நாடகத் தமிழ் மீட்டுந் தலையெடுத்தல்; நாடகத் தமிழ் ஆரியர் கலக்குமுன்னரே தமிழரிடத் துண் டென்பது.

IV ஐவகை யிலக்கணம்

பாஷையாக்கம்; பாஷையடிக்கடி மாறுபடுதல்; இலக்கணவரம்பு; வகுத்தல்; அகத்தியம்; தொல் காப்பியம்; மூவகை யிலக்கணம்; பொருளிலக்கணத் தில் யாப்பணிகளடங்குமாறு; யாப்புத் தனிப்படப் பிரிந்து நால்வகையிலக்கணமாயினமை; யாப்பிலக் கண நூல்கள்; பொருளிலக்கண விலக்கிய நூல் கள்; அணியிலக்கணம் ஆரிய மொழியால் விருத்தியா தல்; அணியிலக்கண நூல்கள்; சித்திர மீமாஞ்சை யுடையார் கூற்று; ஐவகையிலக்கணமும் முற்ற அமைந்தமை; ஐவகையிலக்கணமுங் கூறும் நூல்கள்; பாட்டியல்; மிறைக்கவிகள்; பாட்டியலும் மிறைக் கவிகளும் பெரும்பாலும் அறிவுடையோராற்பாராட் டப்படாமை.

V பாஷையின் தோற்றமுந் தொன்மையும்

இயற்கைப் பாஷை; ஒலிக்கருவி; மொழித் தோற்றவகைகள்; போறலவகை; சுவைவகை; அறிகுறிவகை; நாவின்சைகை கைச் சைகைகட்கு உதவியாயெழுந்தமை; நாவின சைகை மேற்பட்டுக் கைச்சைகை வீழ்ந்துபடுதல; தன்மை முன்னிலைப் பகுதிகள்; பாஷை மக்களாக்கப் பொருளென்பது; தமிழ்ப் பாஷையின் தோற்றத்தைப் பற்றி முந்தையோர் கூற்று; பாஷை யாவருக்கும் ஒருங்கே விளங்கியவாறு; தொன்மொழிகள்; பிற தமிழின் தொன்மை மாட்சிகொண்டமை; வானமீகி வியாத முனிவர்கள் கூற்று; பாஷை தோன்றிய காலம்; பண்டைத் தமிழ் நூலாசிரியர்கள் கூற்று; கடல் கொள்ளப்பட்ட குமரிநாடு; மேற்புலவிஞ்ஞானி யொருவர் கூற்று.

✓ VI பாஷையின் சிறப்பியல்பு

ஒவ்வொரு பாஷையுந் தனித்தியங்கு மென்பது; தாய்மொழியும் வழிமொழியுந் தனிப்படு பெற்றி யுடையன; தமிழும் மலையாளமும் வேறுமாறு; தமிழின நெடுங்கணக்கு; அதன் குறைபாடு; குற்றியலுகரம்; உச்சாரணபேதங்கள்; பகுப்பிலக்கணம்; சொற்பாகுபாடு; பால்வகுப்பும் அதன் குறைவும்; காலப் பகுப்பு; நிகழ்கால விடைநிலை; பாஷை நடைக்கேற்ற காலப்பகுப்பு; எல்லாவற்றிற்குஞ் சொற்களுடைமை; ஒருசல்லாபம்; சொற்பொருளாராய்ச்சி; தமிழர்கணக்கறிவு; தமிழ் மொழியின் வாய்ப்புடைமை.

✓ VII பாஷை வேறுபடுமாறு

பேச்சுவழக்குள்ள பாஷைகள் சதா வேறுபடுமென்பது; 'இயற்கைப்பிரிநிலை' பாஷைநூலினுங் கொள்ளப்படுதல்; சொல்லுருவஞ் சிதைதல் பொச்சாப்பு, சோம்பல், காலச்சுருக்கம், முயற்சிச்சுருக்கம் முதலிய காரணங்கள்; மரூஉ, உச்சரிப்புநலம் முதலிய காரணங்கள்; மொழியிறுதிப்போலி; போலியொப்புமை, அழகுவிருப்பம் முதலிய காரணங்கள்; இலக்கணப்போலி; இடககரடக்கல்; மங்கலம்; இராஜ்ய மாறுபாட்டுக் காரணம்; இந்துஸ்தானிச்சொற்கள் இலக்கியங்களி லேறினமை; சந்தியக்கரங்கள்; நெட்டுயிர்களின் நிலைப்பேற்றுக்குறைவு; வாணிகக்காரணம்; ரகர றகர வேறுபாடு; ழகர ளகர வேறுபாடு; வீரசோழியமுங் கந்தபுராணமும்; ழகரளகரங்களை ஒருவகைப்படுத்திச் செய்கைசெய்தல்; பாஷைநிலைகள்; தமிழ் தொடர்நிலையினின்று உருபுநிலைக்கேகும் நிலையிலிருத்தல்; வேறுபாட்டின்விரைவு; ஏட்டுவழக்கும் பேச்சுவழக்கும வேறுபடுதல்; பொதுப்படை நியமம்; சிறப்புப்படைநியமம்; பொருள்முற்றினும் வேறுபடுதல்; உயர்பொருட்பேறு; இழிபொருட்பேறு; குறிபபுச் சொற்கள்; குழூஉக்குறி; அணிவகையான் வேறுபடுதல்; இலக்கணத்தினியக்கம்; நிகண்டுசெய்பிழை இலக்கிய மேறுதல்; அவற்றைத் திருத்தலாகாமை; இலக்கியவிலக்கண வியைபு.

VIII நூற்பரப்பு

பாஷையின் நூற்பரப்பு நாகரிகவிருத்திக்குத் தக்கபடி வேறுபடுமென்பது; பாஷையின் கௌர

வம்; காலப்பிரிவு; **ஆதி காலம்**—கி. பி. 100க்கு முற்பட்ட காலம்; **இடைக்கால முற்பகுதி** கி. பி.— 100 முதற் கி. பி. 600 வரையிலுள்ள காலம். **இடைக்காலப் பிற்பகுதி**—கி. பி. 600 முதற் கி. பி. 1400 வரையிலுள்ள காலம்; **பிற்காலம்**—கி. பி. 1400 முதல் இற்றைநாள் வரையிலுள்ள காலம்; இம்முக் காலத்து நூல்களின் இயல்பு.

✓ IX பாஷையின் சீர்திருத்தம்

தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி நாகரிக வளர்ச்சிக்குத் தக அமையாமை; சீர்திருத்தம் இன்றியமையாமை; ஏட்டுவழக்குநடை தெளிவுபெற அமைதல்; சந்திபிரித்தெழுதல்; குறியீட்டிலக்கணம் மேற்கொள்ளல்; ஆங்கிலச் சொற்களை யமைத்துக் கொள்ளுமாறு; புதியன புகுமாறு.

X முடிவுரை

தமிழ்ப்பயிற்சி அவசியமென்பது; தமிழ்ப் பாஷையின் ஏற்றம்; தமிழ் 'உயர்தனிச்செம் மொழி'யா வென்பது; பள்ளிக்கூட பாட நூற் சபையும் அதன் தொழிலும்; சென்னைத் திராவிட பாஷா சங்கம்; மதுரைப் புதுத் தமிழ்ச் சங்கமும் அது செய்தொழிலும்; ஆங்கிலக் கலாசாலைத் தமிழ்ச் சங்கங்கள்; பாஷை வேறுபடுவது தன்னியல்பாகவே யென்பது; புதியன புகுத்தல் இயலாதென்பது.

CONTENTS

I

EARLY HISTORY

Ancient India; aborigines during the stone age and the subsequent age; the Dravidian inroad; the Nagas; the Tamils; the ancient state of the Tamils; The Tamils settle themselves in India; the coming of the Turanians (Mongolians, the yellow men of India the intermixture of Turanian and Tamil elements; the Tamil language; its dialects; the relation of Tamil to the Turanian family of languages; the state of civilization of the Tamils; the migration of the Tamils; the coming of the Aryans; the origin of the Tamil Alphabet; Tamil and Sanskrit; influence over the Tamil dialects.

II

THE INFLUENCE OF SANSKRIT

The nature of the Aryans; Sanskrit only a dead language; accession of Sanskrit words in Tamil; Sanskrit borrowed hardly any Tamil words; Sanskrit words; adapted in Tamil; the rise of Buddhism; Tamil high and low; the rise of Jainism; Billingualism; the preponderance of the Sanskrit element; Doublets; Tamil grammar modified; Sanskrit and Tamil Grammars organically different; the independence of the Tamil language; the defects of

Sanskrit; Tamil Prosody; how far Tamil is indebted to Sanskrit ; the opinion of the author of the Prayoga Viveka.

III

THE THREEFOLD CLASSIFICATION

The nature of Iyal Tamil; the region where high Tamil prevailed; where low Tamil prevailed; works in Iyal Tamil; the relation of Iyal to Isai and Natakam: the nature of Isai Tamil ; works in Isai Tamil ; the relation of Isai to Natakam; the origin of Nataka Tamil; Sanskrit influence in Isai Tamil; the scarcity of works in Isai Tamil; the nature of Nataka Tamil; the importance of Nataka Tamil; the paucity of Nataka Tamil; the extinction of works in Nataka Tamil; Nataka Tamil produces good effects: the revival of NatakaTamil; existence of Nataka Tamil anterior to the Aryan influence.

IV

THE FIVE PARTS OF GRAMMAR

How language is formed ; the constant change of language; the origin of grammar as a check to the variability of language; Agastyam; Tolkapyam; the three divisions of Tamil Grammar; Porul Ilakkanam included Prosody and Rhetoric: Prosody separated itself from Porul; thence the fourfold divisions of Tamil Grammar; works on Prosody; want of study of Porul; Tamil Rhetoric; improved

by Sanskrit; works on Tamil Rhetoric; the fivefold division of Tamil Grammar completed; works treating of the fivefold division of Tamil Grammar; Pattiyal ; metrical Somersaults; the gradual decay of Pattiyal and metrical Somersaults.

V

THE ORIGIN AND THE ANTIQUITY OF THE LANGUAGE

Natural language; sound as an instrument; the various ways in which words are formed; imitative, emotional, and symbolic; the tongue-help to gesture language; the decay of gesture language at the increase of tongue-help; pronominal roots; language a human product; the opinion of the ancient Tamils on the origin of Tamil language; how intelligibility was possible; what are ancient languages?; Tamil one of them ; the opinions of Valmiki and Vyasa; when language originated; classical writers on the antiquity of Tamil; Kumariland submerged; Hoeckel's view.

VI

THE INDIVIDUALITY OF THE LANGUAGE

Each language has an independent character; the offshoots of a language vary in character; Malayalam, a dialect of Tamil became independent; the Tamil Alphabet and its defects; the short உ; the different ways of Tamil pronounciation; word

formation; the parts of speech; the classification of gender and its defects; the classification of tense; the present tense; particles; tense classification to suit modern Tamil; a dialogue; study of words; the Tamils' knowledge of mathematics; the richness of Tamil.

VII

CHANGES IN THE LANGUAGE

The linguistic 'natural selection'; change of form in words due to negligence; laziness, and economy of time and effort; illustrations; change of word-forms due to distinctness and ease of pronounciation; illustrations; change due to false analogy and desire for symmetry; decency and euphemism; change due to political fluctuations; accession of Hindustani words in Tamil classics; dipthongal changes; change in long vowels; change due to commercial activities; the differentiation of ர and ற: the differentiation of ழ and ள; Virasolyam and Kandapuranam on ழ and ள; the stages of language; Tamil in the agglutinative-inflectional stage; the rapidity of change-Generalisation; Specialisation; Amelioration; Deterioration; Suggestion Freemasonry in words; change due to Rhetoric; the development of Grammar; change due to mistakes in metrical dictionaries; the impossibility of correcting them; the relation between grammar and literature.

VIII

THE RANGE OF THE LITERATURE

Civiliastion enriches literature; the dignity of language; periods of literature; *Early period:* before 100 A D *mediaeval period:* I. A. D. 100 to A. D. 600. II A. D. 600 to A. D. 1400; *modern period;* 1400 A. D. upwards; a bird's eye view of the literature of the three periods.

IX

THE REFORM OF LANGUAGE

The slow adaptation of language to the growth of civilization; the indispensability of reform; perspicuity of style; limitaion of sandhi; the adoption of punctuation; the introduction of foreign words.

X

CONCLUSION

The study of Tamil necessary; the excellence of Tamil; is Tamil a classical language?; the school Book Society and its work; the Madras Dravida-Bhasha Sangam; the Madura New Tamil Academy and its work; The Tamil Societies adjoining English Colleges; the growth of a language is natural and unconscious; hence reforms not to be forced.

உ

சிவமயம்

தமிழ்மொழியின் வரலாறு

1 ஆதி வரலாறு

தமிழ்மொழியின் வரலாற்றைக் குறித்து யாம் ஏதேனுஞ் சொல்லப் புகுமுன்னர், அஃது ஆதிகாலத்தில் வழங்கிக் கொண்டிருந்த நாட்டின் இயல்பினைப்பற்றிக் கூறுதல் இன்றியமையாத தாகின்றது. ஆகவே பண்டைக்காலத்து இந்தியாவின் நிலைமையைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவோம்.

பல்லாயிரவாண்டுகட்கு முன்னர் இந்தியா காடடர்ந்து விரிந்ததோர் நிலமாயிருந்தது. அக்காடுகளில் தீயவிலங்குகள் திரிந்து கொண்டிருந்தன. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் அகத்தியனார் தெற்கே வந்தகாலத்துக் காடுகெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியின்கணிருந்தனரெனத் 'தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரவுரை'யிற் கூறுநின்றனர். மரங்களினடியிற் புற்றுக்களிற் பெரும்பாம்புகள் மண்டலமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அக்காலத்தில் நகராதல், ஊராதல்,வழியாதல்,வீடாதல் காண்டலரிது. இங்குமங்குங் காட்டுமனிதர் சிலர் கரடிகளெனக் குகைகளில் வசித்தனர். வேறு சிலர் குரங்குகளென மரங்களிற் படுத்துத் தூங்கினர்.

அவர்கள் குறுகிக் கறுத்த விகாரவுருவினர், ஆடையற்றவர், அழுக்கேறிய வுடலினர். அவர்கள் காய்கனிவேர் கிழங்குகளையும் மான் பன்றி முதலிய மிருகங்களின் இறைச்சிகளையும் தின்று பிழைத்து வந்தனர். அன்னார் காலத்தில் வாள் முதலிய கருவிகளில்லை. ஆயினும் கூரிய சிக்கி முக்கிக் கற்களைக் கொண்டு அறுத்தல் வெட்டுதல் முதலிய தொழில்கள் செய்தனர். ஆதலின் அவர்கள் 'கற்கால மனிதர்' என்னப்படுவர். அவர்களுக்குக் கற்களைத் தேய்த்துத் தீயுண்டாக்கவும் தெரியும்.

இவ்வாறு வெகுகாலம் வாழ்ந்துவந்த பின்னர் அவர்கள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ச் சிறிது நாகரிகமடைந்து சீராய்ப் பிழைக்கக் கற்றுக் கொண்டனர். காடுகளில் தாங்கள் உறைவதற்குச் சிறு குடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். இலைகளையும் விலங்குகளின் தோலையும் ஆடையென வுடுத்தனர். அவர்கள் வழங்கிய படைகள் வில்லும் அம்பும் கூரிய முனையுள்ள ஈட்டிகளுமாம். தம் முன்னோரினும் உயரிய உணவு உண்டு வந்ததனால் அவர்கள் மிகப் பருத்தவர்களாயும் மிக்க பலமுள்ளவர்களாயு மிருந்தனர். மண்ணெடுத்துச் சட்டிகள் செய்யவும் அவற்றில் உணவாக்கவும் அவர்கட்குத் தெரியும். அதன்மேல் இரும்பு முதலிய உலோகங்களில் வேலை செய்யக் கற்றுக் கொண்டனர். அவற்றாற் கோடரி ஈட்டிமுனை முதலியன செய்துகொண்

டனர். இக்காலத்து மனிதர்களை 'உலோககால மனிதர்' என்பர் பௌமியநூலோர்.

கொஞ்சக்காலஞ் சென்ற பின்னர் வடக்கே இமயமலைக்கப்பாலிருந்து சில சாதியார் இந்தியாவினுட் புகுந்தனர். அவர்கள் வந்து சம பூமிகளிற்கண்ட இக்காட்டு மனிதர்களைத் துரத்தினர். துரத்தவே இவர்கள் மலைப்பக்கங்களில் ஓடி அங்கே அநேககாலம் வசித்து வந்தனர். இவர்களில் ஒரு சாதியார் 'நாகர்கள்' என்னப்படுவோர். இவர்களிற் சிலர் நீலகிரியின் உச்சியில் இப்பொழுதும் வசிக்கின்றனர்.

இனி மேற்கூறிய புராதன இந்தியரைத் துரத்தியவர்கள் தமிழராவார். இவர்கள் இமயமலைக்கு வடக்கேயுள்ள மத்திய ஆசியாவில் வசித்திருந்தவர்கள். அங்கே பொறுக்க முடியாக் குளிரினாலும், மழையின்மையாலும், நிலம் கற்றரையாயிருந்ததனாலும், ஆறுகளும் அதிகமில்லாமையாலும், தானியம் முதலியன விளையாமையாலும் இவர்கள் சீவனஞ் செய்வதற்கே மிகவுங் கஷ்டப்படுவார்கள்; தங்கள் ஆடுமாடுகளுக்காகப் புல்லைத் தேடிக்கொண்டு ஊரூராய்த் திரிவார்கள். இத்தகையோர் இமயமலைக்குத் தெற்கே வெப்பமும் வெயிலுமுடையனவாய்ப் பெரிதுஞ் செழிப்பாக வளர்ந்த புல்வெளிகள் நூற்றுக் காவதத்திற்குமேற் பரந்திருத்தலையும், அவ்வெளிகள் வழியாய்ப் பெரிய ஆறுகள் ஓடுதலையும், அங்கே பலவகைத் தானியங்களும் நன்றாய் விளைதலையும்

கண்டாற் கைப்பற்றிக் கொள்ளாது எளிதின் விடுவார்களோ?

ஆதலால் அவர்கள் இந்தியாவிற் புகுந்து முன்னிருந்தாரைத் துரத்திவிட்டு மேற்கூறிய புல்வெளிகளையே தமது சொந்த தேசமாக்கிக் கொண்டனர். இவர்கள் வடமேற்குக் கணவாய்களின் வழியாகவந்து சிந்துநதிச் சமவெளியிற் றங்கியிருந்து இடம் போதாமையாற் பிறகு கங்கைநதிச் சமவெளியினும் குடியேறினார்கள். தமிழர்கள் எத்துணைக்காலம் இங்கே தங்கியிருந்தனரென்பது தெரியவில்லை.

அதன்மேற் சிலகாலஞ் சென்ற பின்னர், வடகிழக்குக் கணவாய்களின் வழியாகத் 'துரானியர்' என்னும் வேறொரு முரட்டுச் சாதியார் இந்தியாவுட் புகுந்து தமிழர்களை வென்று துரத்திவிட்டனர். அவர்கள் மங்கோலியர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்; 'மஞ்சணிற மாக்கள்' என்ற பெயரும் அவர்கட்குண்டு. அங்ஙனந் துரத்தப் படவே, தமிழர்கள் விந்தியமலையின் கிழக்கு முனையைச் சுற்றியும், கடற்கரையோரமாகவுள்ள நெருக்கமான சமவெளியினூடும் மேலும் மேலுஞ் சென்றனர். சிலர் தம்மை வென்ற துரானியரோடு கூடிக்கொண்டு முன்னிருந்த இடத்திலேயே தங்கியிருந்தனர். சிலர் கிழக்கு மலைத் தொடர்ச்சியின் கணவாய்களின் வழியாகப் போய்த் தக்ஷிண பீடபூமியில் வந்து தங்கினர். இறுதியாக அநேக ஆண்டுகள் திரிந்து பலர்

தென்னிந்தியாவிலுள்ள பெரிய சமவெளிகளில் வந்து தங்கிவிட்டனர். தமிழர்கள் தெற்கு முக மாக நோக்கி வரும்பொழுது பன்னெடுநாட் பிரயாணஞ் செய்ய வேண்டியிருந்தமையின் அவர்களுட் சிலர் இளைப்படைந்து இனிமேற் போதல் இயலாதென்று எண்ணி அங்கங்கே தங்கி விட்டனர்.

இப்படி அங்கங்கே நின்றுவிட்டோர் தமிழ் மொழியின் பாகதங்களை இன்னும் பேசிக் கொண்டு வாரா நிற்கின்றனர். வடமேற்குச் சிந்துநதிச் சமவெளியில் ஒரு சாதியாரும் விந்திய மலையின் கிழக்கு முனையிலுள்ள சூடிய நாக புரியில் மற்றொரு சாதியாரும் தமிழின் பாகதங் கள் இன்னும் பேசுகின்றனர். இனி இவ்வா றின்றித் தமிழர் இந்திய சுதேசிகளே யென்று கொள்வாருமுளர். வேறு சிலர் கடல் கொள்ளப் பட்ட 'இலெமூரியா' வென்னும் நாட்டினின்றும் தமிழர் பரவி இந்தியாவினுட் புகுந்தனரென்பர். முதன் முதலில் தமிழர்கள் எல்லோரும் 'தமிழ்' என்ற ஒரே பாஷையைப் பேசிக்கொண்டிருந்த னர். அவர்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் அமைந்த பின்னர் அவர்கள் பேசிய பாஷை சிறிது சிறிதாக மாறுதலடைந்தது. ஒரே தமிழ்ப் பாஷையைப் பலவேறு விதங்களாகப் பேசத் தொடங்கினர்.

இவ்வாறு தமிழ்ப் பாஷையின் வழிமொழி களாகித் தனித்தனி இயங்கப் புகுந்தனவற்றுள் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளுவம்

ஆகிய நான்கும் தலைநின்றனவாம். இக்கருத்தினையே காலஞ்சென்ற திருவனந்தைச் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் தமது 'மனோன்மணீய' நாடக நூலில் தமிழ்த் தெய்வ வணக்கங் கூறுமிடத்து,

"பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத்
துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருண்முன் னிருந்தபடி
யிருப்பதுபோற்
கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவின்மலையா
ளமுந்துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே யொன்றுபல
வாயிடினும்
ஆரியம்போ லுலகவழக் கழிந்தொழிந்து
சிதையாவுன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயன்மறந்து
வாழ்த்துதுமே"

என்ற இனிய பாவடிகளிற் கூறி வற்புறுத்துதல் காண்க. மொழிநூற்புலமையும் வடநூற்புலமை யும் ஒருங்கே நடாத்திக் காலஞ்சென்ற சேஷகிரி சாஸ்திரியாரவர்களும் தாமெழுதிய 'ஆந்திர சப்த தத்துவம்' என்ற நூலின் கண்ணே தெலுங்கிற்குத் தாய் தமிழென்றே கூறி அமைக்குமாற்றை யுங் காண்க.

தமிழர்கள் துரானியர்களால் வென்றடக் கப்பட்டபோது அத்துரானிய பாஷைச் சொற் களிற் சில தமிழ்ப் பாஷையின் கண்ணே புகுந் திருத்தலு மியல்பே. இனித் துரானியரை வடக்

இருந்து போந்த ஆரியர் வென்று துரத்தலும், அவர்கள் தெற்கேவந்து தமிழர்களுடன் கலப் பாராயினூர். அப்பொழுதுஞ் சில துரானிய பாஷைச் சொற்கள் தமிழ் மொழியின் கண்ணே இடம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். எனவே தமிழ்ப் பாஷையின்கண் முதன் முதற் கலக்கப் புகுந்தது துரானிய பாஷையே. சரித்திரவுண்மை யிவ் வாருயிருத்தலின், தமிழ்ப்பாஷையைத் துரானிய பாஷையொடு சேர்த்து ஓரினமாக்கிப் பாகுபாடு செய்தல் அசம்பாவிதமாம்.

இதுநிற்க, அக்காலத்திருந்த தமிழரின் நாகரிகநிலை மிகவும் வியக்கத்தக்கதா யிருந்தது. அவர்கள் உழவுத்தொழிலில் மிகக் கைதேர்ந்த வர்; அதிகாரஞ்செலுத்து முறையும் நன்கறிந்த வர். ஆகவே அவர்கள் தமக்குள்ளே தலைவர்களை யேற்படுத்திக்கொண்டு அமைதியுடன் அரசாட்சி செய்யத் தொடங்கினர். இவ்வாறு அமைதியுற்ற காலங்களே தேசாபி விருத்திக்கும், பாஷாபி விருத்திக்கும் ஏற்றனவாம்; ஆதலின் தமிழ்நாடும் ஓங்கி வளர்வதாயிற்று; அதனோடு அருமையான சிற்சில தமிழ் நூல்களுஞ் செய்யுளுருவத்தில் ஏற்படுவனவாயின. தமிழர்கள் படைக்கலப் பயிற்சிசெய்து தெற்கே படையெடுத்துச் சென்று பல நூற்றுக்காவத நிலங்களைத் தமவாக் கிக்கொண்டு தமிழ் மொழியை ஆங்கெல்லாம் பரப்பினர். இவ்வாறு தமிழ்நாடென்பது இந்தி யா முழுவதும், சுமாத்திரா ஜாவா முதலிய தீவு களை யுள்ளடக்கிய பெருநிலப் பரப்புமா யிருந்

தது. இதற்குக் 'குமரிநாடு' என்பது பெயர். தமிழர்களை வென்ற துராவிரியர் தொகை வரவரச் சுருங்கப் புகுந்தமையின், தமிழரே தலையெடுத்துத் தமிழ் மொழியையே யாண்டும் பரப்பி ஆளுவாராயினர்.

இப்படி யிருந்துவருஞ் சமயத்தில், வடமேற்கே பல்லாயிரக் காவதத்திற்கு அப்புறமுள்ளதும், ஐரோப்பாக்கண்டத்தினொரு பகுதியுமாகிய 'ஸ்காந்திநேவியம்' என்ற இடத்தினின்றும் 'ஆரியர்' என்ற சாதியார் புறப்பட்டு நாலா பக்கங்களினுஞ் சென்று சேர்ந்தனர். அவ்வாரியருள் ஒரு பிரிவினர் மத்திய ஆசியாவின் மேற்குப் பாகத்திலுள்ள 'துருக்கிஸ்தானம்' என்ற இடத்திற்றங்கினர். இவ்விடந்தங்கிய ஆரியர்களே 'கைபர்கணவாய்' வழியாக இந்தியாவினுட் புகுந்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு புகுந்தமை தமிழர்களது நன்மைக்கோ அன்றித் தீமைக்கோ? இதனையறிவுடையோர் எளிதிலுணர்ந்து கொள்வார்கள்.

இவ்வாறு ஆரியர்கள் பெரும் பிரயாணஞ் செய்து பற்பல விடங்கட்கும் பிரிந்துபோனமையால் அவர்களது பாஷையாகிய 'ஆரிய'மும் பல்வேறு வகையினவாயின. அவை 'இலத்தீன்', 'கிரீக்கு,' 'சமஸ்கிருதம்', 'எபிரேயம்' என்பனவாம். இவற்றினுள் 'சமஸ்கிருதம்' பேசும் ஆரியரே இந்தியாவிற்கு வந்தனர். வந்து இந்துஸ்தானத்திருந்த தமிழர்களையுந் துராவிரியர்களையும் வென்று துரத்திவிட்டனர்.

இவ்வாரியர் இந்தியாவிற் புகுமுன்னரே, தென்மேற்றிசையிலுள்ள அரபிக்கடல் வழியாகத் தமிழர்கள் வாணிகஞ் செய்யத் தொடங்கினுர்கள். மயிலினைக் குறிக்குந் 'தோகை' என்னுஞ் செந்தமிழ்ச்சொல் எபிரேய பாஷையில் 'துகி' என வழங்குதலுங் காண்க. வடமேற்றிசை வாணிகராகிய பினீஷியர்கள் பலபயில்களைத் தம்மரசன் சாலமோனுக்காகக் கொண்டு சென்றுழி இத்தமிழ்ச் சொல்லையுங் கொண்டு சென்றனர். எகிப்தியருந் தென்னிந்தியாவிலுள்ள தமிழர்களுடன் கி. மு. 500-க்கு முன்னரே வாணிகஞ்செய்து வந்தனரென்பது மலையிலக்கே. அங்ஙனம் அவர்கள் வடமேற்றிசை யாரியர்களோடு வாணிகஞ் செய்யப்புகுந்தபோது கணக்கு முதலியன குறித்தற்கும் சிறுவிஷயங்க ளெழுதுவதற்கும் எழுத்துஞ் சுவடியும் அவர்கட்கு இன்றியமையாதனவாயின. ஆகவே அவர்களே நெடுங்கணக்கு வகுத்தனர். அந்நெடுங்கணக்குத் தமிழ்நாடெங்கும் பரவிற்று. அதுமுதற் பேச்சு வடிவின் மட்டிலிருந்த தமிழ்ப்பாஷை ஏட்டு வடிவு மடைவதாயிற்று.

பேச்சு வழக்குத் தமிழ் ஏட்டுவழக்கும் அடையும்போது சிறிதளவு வேறுபட்டே யிருத்தல் வேண்டும். அஃதாவது பேச்சுத் தமிழ் எழுதப்படும்போது திருத்தியே எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஏட்டுவழக்குத் தமிழும் பேச்சுவழக்குத் தமிழும் என்றும் ஒன்றுயிருந்ததில்லை. எனவே ஏட்டுத்தமிழ்தான் இருந்தவாறே

என்றும் பேசப்படவில்லை. இப்பொழுது பண்டைநூல்களிற் காணப்படுகின்றபடியே அக்காலத்துச் சாமானிய சனங்களும் பேசினார்க ளென்பது பொருந்தாது.

முற்காலத்திற் சுவடியை 'நெடுங்கணக்கு' என்று கூறுதலும் எழுத்தறிவிக்கும் ஆசிரியனைக் 'கணக்காயன்' என்று கூறுதலுங் காண்க.

"கற்றதூஉ மின்றிக் கணக்காயர் பாடத்தாற்
பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திர—மற்றதனை
நல்லா ரிடைப்புக்கு நாணாது சொல்லித் தன்
புல்லறிவு காட்டி விடும்"

என்ற 'நாலடியா'ரினும் இச்சொல் யாங்கூறிய பொருளில் வழங்குதலுணர்க. தமிழர்க்கு ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வருமுன்னரே, எழுதப்படிக்கத் தெரியும். 'எழுத்து' 'சுவடி' யென்பன தனித் தமிழ்ச் சொற்களாதலுங் காண்க. இதனால் அகத்திய முனிவர் தமிழ்ப் பாஷைக்கு நெடுங் கணக்கு வகுத்தன ரென்பதும், ஆரியரோடு கலந்த பிறகே தமிழர் தங்கள் பாஷைக்கு நெடுங் கணக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்டனரென்பதும் பொருந்தாமையறிக.

இனி, ஆரியருந் தமிழரும் ஒரே நாட்டின் கண்ணே யிருந்து ஒருங்கு வாழவேண்டியது அவசியமாயிற்று. ஆரியர் தமிழும் தமிழர் சம்ஸ் கிருதமும் பயிலப் புகுந்தனர். சமஸ்கிருதம் வடக் கினின்றும் போந்த காரணத்தால் அதனை 'வட மொழி' யென்று உரைப்பாராயினர். அது வட

மொழி யென்னப்பட்டவுடனே தமிழ்மொழி 'தென் மொழி' யெனப் படுவதாயிற்று. தமிழரும் ஆரியரும் வேறுபாடின்றி ஒத்து நடந்தமை பற்றி அவ்விருவர் பாஷைகளும் சில நாள் தமக்குள்ளே கலப்பனவாயின. வடமொழி தமிழொடு மருவு முன்னே, அம்மொழியினின்றும் பாகத பாஷைகள் பல கிளைத்துத் தனித்தனி பிரிந்தன. இதற்கிடையிலேதான் தமிழ்மொழியினின்று தெலுங்கு மலையாளம் கன்னடந் துளுவமென்னும் வழி மொழிகள் கிளைத்தன.

இவ்வழி மொழிகளிலே தெலுங்குதான் வடமொழியொடு மிகவுங் கலந்து விசேடமான திருத்தப்பாடடைந்தது; தனது நெடுங்கணக்கையே திருத்தி விரித்துக்கொண்டது; பல்லாயிரஞ் சொற்களையும் மேற்கொண்டது; வடசொல் இலக்கணத்தையும் மிகத் தழுவிக்கொண்டது. தெலுங் கிலக்கணமெல்லாம் தமிழ்ப்போக்கில் இயங்க வேண்டியிருக்க, அதைவிடுத்து வடமொழிப் போக்கை யனுசரிக்கப் புகுந்தன. புகுதலும் வடமொழியிலே தெலுங்கிலக்கணம் அமைவதாயிற்று. இஃது இடைக்காலத்திலிருந்த நன்னயபட்ட ராதிய பிராமண வையாகரணர்கள் செய்த தவறு. இத்தவறு காரணமாகத் தெலுங்கு தமிழின் வழிமொழியன்றென்பது அசங்கதமாம்.

இவ்வாறே கன்னடமுந் தெலுங்கையொட்டிப் பெரிதும் இயங்கினமையான் அதுபோலவே பல்லாற்றானுந் தன்னைச் சீர்ப்படுத்திக்கொண்

டது. இதனாலன்றே 'பழங்கன்னடம்' என்றும் 'புதுக்கன்னடம்' என்றும் அஃது இருவேறு பிரிவினதாகி யியங்குகின்றது. பழங்கன்னடத்தைத் தமிழினின்றும் பிறந்ததெனக் கூறுங் கன்னடப்புலவர் பலர் இன்றுமுளர்.

இனி மலையாளமோ வெகுநாள்காறுந் திருந்தாதிருந்தது. இறுதியில் ஏறக்குறைய முந்நூற்றியாண்டுகட்கு முன்னர் 'எழுத்தச்சன்' என்பாரொருவனால் மிக்கத் திருத்தப்பாடு அடைந்தது; உடனே வடமொழிச் சொற்களையுஞ் சொற்றொடர்களையும் சந்திகளையும் முடிபுகளையும் மலையாளம் மேற்கொண்டது.

மேற்கூறிய தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளமென்னும் மூன்று வழிமொழிகளும் வடநூல் யாப்பையும் அணியையுமுடன் மேற்கொண்டு இயங்கப்புகுந்தன.

இனித் தமிழ்மொழியும் வடமொழியும் கலந்தியங்கு மாற்றைப் பற்றிச் சிறிது விரித்துரைப்பாம்.

ஆதிவரலாறு முற்றிற்று

2 வடமொழிக் கலப்பு

வடமொழி தமிழ்நாட்டில் வெகுநாள்காறும் இயங்கியும் அதற்குத் தமிழ் மொழியைத் தன் வழியிலே திருப்பிக் கொள்ளுதற்குற்ற ஆற்றலில்லாது போயிற்று. வடமொழியாளர் தமிழர்களது ஒழுக்க வழக்கங்களை யுணர்ந்து அவற்றிற் கேற்ப வடமொழியில் நூல்கள் வகுப்பான் புகுந்தனர். அவர்களெல்லாம் ஆன்மநூற் பயிற்சிமிக்குடையாராயும், கலையுணர்ச்சி சான்றவராயுமிருந்தமைபற்றித் தமிழரது திவ்விய ஸ்தலங்களுக்குப் புராணங்கள் வகுத்தனர்; தமிழர்களிடத்தில்லாதிருந்த 'அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர்' என்ற நால்வகைச்சாதி முறையை மெல்லமெல்ல நாட்டிவிட்டனர்.

"முற்சடைப் பனிவேருகிய முறைமைசொல்
நால்வகைச் சாதியிந் நாட்டினீர் நாட்டினீர்"

என்று ஆரியரை நோக்கி முழங்கும் 'கபிலரகவ'லையுங் காண்க. இன்னும் அவர் தம் புந்திநலங் காட்டித் தமிழரசர்களிடம், அமைச்சர்களெனவும் மேலதிகாரப் பிரபுக்களெனவும் அமைந்து கொண்டனர்; தமிழரிடத்திருந்த பல அரிய விஷயங்களையும் மொழி பெயர்த்துத் தமிழர் அறியுமுன்னரே அவற்றைத் தாமறிந்தன போலவும், வடமொழியினின்றுமே தமிழிற்கு அவை வந்தன போலவும் காட்டினர்.

தமிழருட் சாமானிய சனங்கள் அவ்வாரிய ரது விருப்பத்திற்கேற்ப எவ்வளவிணங்கிய போதிலும், புலவராயினோர் அவர்களது திருத்தப் பாட்டிற்குப் பெரிது மிணங்கினாரலர். ஒழுக்கச் சீர்ப்பாடு ஏற்பட்டபோதினும், பாஷைத்திருத் தம் ஏற்படவில்லை. தமிழின் முப்பத்தோரெழுத் துக்களும் அவ்வாறே யின்றளவு மிருக்கின்றன; சிறிதும் வேறுபடவில்லை. தாங்கள் செல்லு மிடங்களுக்குத் தக்கபடி புதிய புதிய லிபிகள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளு மியல்புடைய ஆரியர் தமிழ் நாட்டிற் கேற்றபடி தமிழ்லிபியை யொட்டிக் 'கிரந்தம்' என்னும் பெயரிற் புதுவதோர் லிபி வகுத்தனர்; தமிழரை வசீகரிக்குமாறு அவ்விலிபி யிற் பல நூல்கள் வரைந்தனர். தமிழ்ப் புலவரா வார் எதற்கும் அசையாது தங்கள் தமிழ்மொழி யின் போக்கையே தழுவிச் செல்வாராயினர்.

இவ்வாறு தமிழருட் பண்டிதராயினர் வட மொழியைத் தமிழின்கண் விரவவொட்டாது விலக்கியும், பாமரராயினோர் வடமொழிச் சொற் களுட் பலவற்றை மேற்கொண்டு வழங்கப் புகுந் தமையின் நாளாவட்டத்தில் வடசொற்கள் பல தமிழ்ப்பாஷையின் கண்ணே வேரூன்றிவிட்டன. அவ்வாறாயின் இதுபோலவே வடமொழியின் கண்ணும் தமிழ்ச் சொற்கள் பல சென்று சேர்ந் திருத்தல் வேண்டுமன்றோ? அதையும் ஆராய் வாம்.

வடமொழி தமிழ் மொழியொடு கலக்கப் புகுமுன்னரே, முன்னது பேச்சுவழக்கற்று ஏட்டு

வழக்காய் பட்டிலிருக்கும் நிலைமைக்கு வந்து விட்டது. ஏட்டுவழக் கொன்றுமேயுள்ள பாஷை யோடு இருவகை வழக்குமுள்ள பாஷை யொன்று கூடியியங்கப் புகுமாயின் முன்னதன் சொற்களே பின்னதன்கட் சென்று சேருமே யன்றிப் பின்னதன் சொற்கள் முன்னதன் கட்சென்று சேரா. இது பாஷை நூலின் உண்மைகளுளொன்று. இதுவே வழக்காற்று முறை. இம்முறை பற்றியே வடசொற்கள் பல தமிழின் கட் புகுந்தன. தமிழ்ச் சொற்களிற் சிலதாமும் வடமொழியின்கண் ஏறமற் போயின. எனினும் தென்னாட்டு வடமொழியாளர் மட்டிற் சிலர் ஊர்ப்பெயர், மலைப்பெயர், யாற்றுப்பெயர் முதலாயினவற்றைத் தங்கள் சப்த சாஸ்திரத்திற் கியைந்தவண்ணம், ஓசை வேறுபாடு செய்து கொண்டு தாங்கள் வகுக்கப் புகுந்த புராணங் களில் வழங்குவாராயினர். இதுதானுண்மை; இதற்குமே லொன்றுஞ் சொல்ல இயலாது.

இனித் தமிழ்ப் புலவர்களாயினோர், சமஸ் கிருதச் சொற்களை எவ்வளவோ விலக்கிப்பார்த் தும் அவற்றை விலக்குதல் முடியாது போயிற்று. போகவே தமிழ்ப்புலவர்களுந் தங்கள் முயற்சிக ளெல்லாம் விழலுதல் கண்டு வேண்டா வெறுப் பாய்த் தமக்கு வேண்டிய சிற்சில சொற்களை மட்டில் தங்கள் எழுத்திலக்கண விதிகட்குத் தக்கவாறு திரித்து மேற்கொள்வாராயினர்; ஆரியச் சொற்கள் தமிழில் வருவதற்கேற்ற விதி களும் வகுத்தனர். பின்னர்க் கொஞ்சங் கொஞ்ச

மாக வடசொற்கள் பல தமிழ்மொழியின்கண் இடம் பெறுவனவாயின.

அதன்மேல் முதலிடை கடையெனும் முச்சங்கத்தார் காலத்திலும் வடசொற்கள் தமிழ் நூல்களி லேறின. ஆயினும் அவை சிறிதளவே யாம். 'தொல்காப்பியம்' என்னும் இலக்கணத்தி னுள்ளும் 'எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதி னெண் கீழ்க் கணக்கு' என்னும் நூற்றொகை களுள்ளும் ஆங்காங்கு இரண்டொரு வடசொற் காணப்படலாமேயன்றி, அதற்கு மேலில்லை.

பின்னர்ப் பௌத்தராயினோர் தலையெடுத்துத் தம் மதத்தை யாண்டும் பரப்பிப் பல்லாயிரக் கணக்காகச் சனங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அக்காலத்திருந்த ஆரியரை யெதிர்த்தனர். இப் பகைமை தென்னாட்டினும் பரவிற்று. பரவவே தமிழநாட் பலர் பௌத்தமதம் மேற்கொண்டு ஆரியரை யெதிர்ப்பதில் நோக்க முற்றிருந்தனர். அக்காலத்தில் மறுபடியும் தமிழ்ப்புலவர்கள் தங்களாற் கூடியமட்டில் வடசொற்களைத் தமது தமிழ்மொழியின் கண்ணே கலக்கவொட்டாது தடுத்தனர். முன்னரே தமிழிற் போந்து வேரூன்றிவிட்ட வடசொற்களைத் தொலைப்பது அவர்கட்குப் பெருங் கஷ்டமாய்விட்டது. ஆதலின் அவர்கள் என் செய்ய வல்லார்? முன்னரே வந்தனபோக, இனிமேலாதல் அப்பொல்லாத வடசொற்கள் தமிழின்கண் வாராதவாறு பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்று சிறிது காலம் முயன்

றனர். அவ்வாறே இவர்களது விடாமுயற்சியாற் சிறிது காலம் வடசொற்கள் தமிழில் அதிகமாய் வந்துகலவாமலுமிருந்தன. இக்காலத்திலே தான் 'செந்தமிழ்' 'கொடுந்தமிழ்' எனத் தமிழ் இரு பிரிவினதாகி யியங்கப் புகுந்தது. செந்தமிழாவது புலவராயினோர் பயிலுந்தமிழ்; கொடுந்தமிழாவது புலவரல்லாத சாமானிய மக்கள் பயிலுந்தமிழ். இவற்றைக் குறித்துப் பிறிதோர் அமயத்திற் பேசுவாம்.

இனி எத்துணை நாள் மேன்மேலெழும் வெள்ளத்தைத் தடுத்துக் கொண்டிருத்தல் இயலும்? ஆதலாற் பௌத்தரது முயற்சியா லேற்பட்ட கரைகள் ஆரியபாஷையின் அலைகளால் எற்றுண்டு அழிவனவாயின. பௌத்த சமயமுந் தலைதாழ்ந்தது.

இந்நிலைமையிற் சைனர் எழுந்தனர். அங்ஙன மெழுந்த சைனர் ஆரியரது ஆசாரங்களுட் பல வற்றை மேற்கொண்டனர்; அஃதன்றியும் வடமொழியின்கண் விசேஷ கௌரவமுடையராய் அதனைப் பெரிதும் பயில்வாராயினர். வடமொழியின் பாகதங்களையும் அவற்றி னிலக்கணங்களையும் நன்குணர்ந்து கொண்டனர். இத்தகைய சைனப் புலவர்கள் தமிழ் மொழியையும் அப்பிய சிக்கப் புகுந்து, தமிழின்கண்ணே அளவிறந்த வடசொற்களை யேற்றினர்.

அத்துணையோடமையாது 'மணிப்பிரவாளம்' என்றதோர் புதிய பாஷை வகுத்துவிட்ட

னர். அஃதாவது தென்மொழியும் வடமொழியும் சரிக்குச்சரி கலந்த பாஷையாம். மணியும் பவள முங் கலந்து கோர்த்தமாலை காட்சிக்கின்பம் பயத்தல் போலத் தமிழுஞ் சமஸ்கிருதமுங் கலந்த பாஷை கேள்விக்கின்பம் பயக்குமென்ற போலி யெண்ணமே இத்தகைய ஆபாச பாஷை யொன்று வகுக்குமாறு தூண்டிற்று. 'ஸ்ரீபுராணம்' என்னும் ஜைன நூல் முழுவதும் மணிப் பிரவாளமென்னும் இவ்வாபாச நடையின் இயன்ற தாமாறு காண்க.

இவ்வாறு ஜைனர் ஒருபுறஞ் செய்து கொண்டு செல்லா நிற்க, மற்றொரு புறத்தில் ஆரியப்புலவர் சிலர் தமிழ்மொழியை யப்பியசித்துக்கொண்டு நீதிமார்க்கத்தையும் சமய சாஸ்திரங்களையும் தமிழர்க்குப் போதிப்பேமெனப் புகுந்து, தமது கருத்துக்களை யெல்லாம் மேற் கூறிய மணிப்பிரவாள பாஷையில் வெளிப்படுத்துரைப்பாராயினர். 'நாலாயிரப்பிரபந்தம்' என்ற தமிழ்நூலிற்கு வியாக்கியானங்களும் இத்தகைய மணிப்பிரவாள நடையில் வகுக்கப் பட்டிருத்தல் காண்க. இவ்வண்ணம் பலதிறத் தானும் வடசொற்கள் வந்து தமிழின்கண் அள வின்றியேறின.

தமிழின்கணுள்ள 'இரட்டைக்கிளவி' யென்பது ஒருபுறமிருக்க, 'இரட்டைப்பதம்' என்ப தொரு வகையும் மற்றொரு புறத்தி லேற்படா நின்றது. ஒரேசொல் நேரே வடமொழியினின்

றும் தமிழிற்போந்து வ்ழங்குவதன்றியும், வடமொழியின் பாகத வழியாகவும் வந்து தமிழில் வழங்குகின்றது. உதாரணமாக, 'விஞ்ஞாபனம்' என்பது நேரே வடமொழியினின்றும் போந்த சொல், 'விண்ணப்பம்' என்பது வடமொழியின் பாகத வழியாக வந்த சொல், இவ்விரண்டிற்கும் பொருளொன்றே. இவ்வாறு வேண்டாச் சொற்களுந் தமிழின்கண் நின்றன, ஏறுகின்றன, ஏறும்!

தமிழ் மொழியின் நிலைமை யிவ்வாறாகலும், வடமொழி யிலக்கணத்தைக் கலந்து தமிழிலக்கணமும் வகுக்கப் புகுந்து விட்டனர் சிலர். 'தொல்காப்பிய'த்திற்கு உரைவகுத்த ஐவருள் முதலுல்வரும் ஏறக்குறையத் தமிழ்ப்போக்கையேபற்றி யுரைவகுத்துச் சென்றனராகச் சேனவரைய ரொருவர்மட்டில் வடமொழிப் போக்கைச் சிறிதளவு கலந்து சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைவகுத்தனர். தனித்தமிழ் நூலாகிய 'திருக்குற' ளிற்குப் பரிமேலழகரும், வடநூலார் மதம் பற்றியே யுரைவகுத்தேகினர். 'நன்னூல்' செய்த பவணந்தியாரும், 'சின்னூல்' செய்த குணவீர பண்டிதரும் வடநூலிலக்கணப் போக்கைத் தழுவுவாராயினர். 'வீரசோழிய'மும் அதன் உரையுமோ சொல்ல வேண்டுவனவல்ல; இவை விசேஷமாய் வடமொழி யிலக்கணங்களைத் தமிழின்கட் புகுத்துவனவாயின. அதன் மேற் 'பிரயோகவிவேகம்' என்னும் இலக்கண நூல் வகுத்த சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் வடமொழிச்

சத்தசாத்திரத்தைத் தமிழின்கட்கூறித் தமிழ் மொழியோ டொப்பிட்டுச் சீர்தூக்கி யாராய்வா ராயினர். பின்னர் 'இலக்கணக்கொத்துரை' செய்த ஈசானதேசிகர் வடமொழி யிலக்கணத்தைத் தமிழோடு கலந்தனர்; கலந்தமட்டில் நில்லாது தமது நூற்பாயிரத்தின்கட் கூறிய சில கூற்றுக் கள் அறிவுடையோர் ஒதுக்கற்பாலன வாகின்றன.

"அன்றியுந் தமிழ் நூற் களவிலை, யவற்றுள்
ளொன்றே யாயினு தனித்தமி ழுண்டோ?
அன்றியு மைந்தெழுத் தாலொரு
[illegible] பாடையென்
றறையவு நாணுவ ரறிவுடை யோரே;
ஆகையால் யானு மதுவே யறிக;
வடமொழி தமிழ்மொழி யெனுமிரு
மொழியினும்
இலக்கண மொன்றே யென்றே
யெண்ணுக"

என்ற விவையனைத்தும் 'பாஷை நூல்' என்னும் ஆரிய சாஸ்திரத்தின் பயிற்சியும் சரித்திரக்கண் ணும் இல்லாத குறைவினுலெழுந்த பொருந்தாக் கூற்றுக்களா மென்பது திண்ணம். இவை கேட்டுப் பேரறிவாளராயினுர் நகைத்து விடுப்ப ரென்பது நிச்சயம். இவர் தேற்றேகார மிரட் டித்துக் கூறியதற்கு மாருக ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகள் தமது 'தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி' யிலே "தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக்கட்படுஞ்

செய்கைகளுங் குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம்புறமென்னும் பொருட்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சிவெட்சி முதலிய திணைப்பாகுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இன்னோரன்ன பிறவும் வடமொழியிற் பெறப்படா" என்று கூறுவாராயினார். இது யாவரும் நன்குணர்ந்தது; தமிழ்மொழியும் வேறே; வடமொழியும் வேறே; இதன்கண் ஐயப்பாடு எள்ளளவுமில்லை.

நன்னூலார் தமது பதவியலினீற்றிலும் மெய்யீற்றுப் புணரியலினீற்றிலும் வடசொல்லாக்கமும் வடசொற் சந்தியும் முறையே கூறுவாராயினர்.

இனிச் சமஸ்கிருத மொழியின்கண்ணே பால்வகுப்புச் சொன்னோக்கத்தா லேற்பட்டுளதேயன்றிப் பொருணோக்கத்தா லேற்பட்டிலது. உதாரணமாகக், கையெனப் பொருள்படும் கரம் என்ற சொல் ஆண்பால்; மனைவியெனப் பொருள்படுஞ் சொற்களிலே, 'தாரம்' என்பது ஆண்பால், 'களத்திரம்' என்பது அலிப்பால், அஃதாவது ஒன்றன்பால் என ஓராற்றானமைக்கலாம். இவ்வாறுளது வடமொழிப் பால்வகுப்பின் சிறப்பு. மற்றுத் தமிழ்மொழியிலோ பால்வகுப்பெல்லாம் பொருணோக்கத்தா லேற்பட்டுளவேயன்றிச் சொன்னோக்கத்தா லேற்படவேயில்லை. இது தமிழ்மொழியின் சிறப்புக்களுள்

ஒன்று. வடநூன்முறை குறைபாடுடையது. ஆரிய பாஷைகளோ டியைபு பட்ட பாஷைக ளெல்லாம் சொன்னோக்கப் பால் வகுப்புக் குறை பாடுடையனவாமாறு காண்க. தமிழ்மொழியின் வழிமொழிகளெல்லாம் பொருணோக்கப் பால் வகுப்புச் சிறப்புடையன. இவ்வுண்மை யொன்றே தமிழ் மொழியின் தனி நிலையை நன்கு விளங்குவதற்குத் தக்க சான்று பகரும்.

அன்றியும்,

> "கேட்குந போலவுங் கிளக்குந போலவும்
> இயங்குந போலவு மியற்றுந போலவும்
> அஃறிணை மருங்கினு மறையப் படுமே"

என்ற நன்னூற் சூத்திரவிதியிற் கூறப்பட்டுள அணி நலன் ஆரியபாஷைச் சொற்களுக்குப் பெரும்பாலும் இல்லாது போதல் காண்க. அணி நூற்புலவர் முன்னர் ஆரியபாஷைக்கு அஃதோ ரிழுக்காகுமன்றே?

அகப்பொருளும் அதன் றுறைகளும், புறப் பொருளும் அதன் றுறைகளும், இவ்விருவகைப் பொருள்களினியைபுகளும் வடமொழியினின் றும் என்றென்றும் கிடைத்தலியலாத அரிய தனித் தமிழ் விஷயங்களாம். இவற்றினின்றும் ஆதியிலிருந்த தமிழர்களது ஒழுக்கநிலை இத்தன் மைத்தென்பதும், அவர்களது நாகரிகநிலை இத் தன்மைத்தென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன.

வடமொழியின் 'இலகு குரு கணயதி விருத் தம்' என்ற பாகுபாடுகட்குத் தமிழிலிடமே

யில்லை. தமிழின் நால்வகைப் பாக்களும் அவ்வகைப் பாவினமும், அவற்றின் பாகுபாடுகளும், எதுகை மோனை நியமங்களும், அசை, சீர், தளை ஆகியவற்றின் இயல்புகளும் தமிழ்மொழிக்கே யுரியன. இவை வடமொழிக்கட் காணப்படுவன வல்ல. தமிழிற் 'பா' என்றதனிலக்கணமே மிகவும் இனிமை பெறவமைந்துளது. "பாவென்பது, சேட்புலத்திருந்த காலத்தும், ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால் அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்ன செய்யுளென்று உணர்தற் கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை" என்றார் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். இது வடமொழியாளர்க்குப் புதுமையாம்.

தொல்காப்பியனார் யாப்பணிகளைப் பொருளதிகாரத்திலேயே அடக்கிச் சூத்திரஞ் செய்து சென்றனர். அதன்கண் 'அணியியல்' என்ற பெயரே காணப்படாது, 'உவமவியல்' என்றதொன்று அதற்குப் பதிலாகக் காணப்படுகின்றது. அவ்வுவமவியல் தானும் இக்காலத்தில் வழங்குகின்ற அணிநூல்கள் போலாது மிகச் சுருங்கியதாய்ச் சிற்சில பொது தருமங்களை மட்டில் விரித்துக்கூறி, உவமவுருபுகளும் அவை வழங்குமாறும் இவையெனச் சுட்டிச் செல்லாநின்றது. இவ்விஷயத்தை இக்காலத்தியங்குறும் அணிநூல்களோடு ஒத்துநோக்குமிடத்துத் தமிழ்மொழி வடமொழிக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுளதென்பது தேற்றம். தமிழ்ப்பாடியினைச்

சமஸ்கிருதப் பாணன் அணிந்து புனைந்தமை வெளிப்படை.

வடமொழி யிலக்கணத்தொடு தமிழிலக் கணத்தைச் சீர்தூக்கி யாராய்வான் புகுந்த 'பிரயோக விவேக' நூலுடையார் அந்நூலி னிறுதியிற்,

"சாற்றிய தெய்வப் புலவோர் மொழிக்குந்
தமிழ்மொழிக்கும்
வேற்றுமை கூறிற் றிணைபா லுணர்த்தும்
வினைவிகுதி
மாற்றருந் தெய்வ மொழிக்கில்லை பேர்க்கெழு
வாயுருபுந்
தேற்றிய லிங்க மொருமூன்று மில்லை செழுந்
தமிழ்க்கே."

என்ற காரிகையில் இருமொழிக்கும் வேறுபாடு கூறினர். ஆயினும் தமிழ்க்கும் வடமொழிக்கும் வேறுபாடு இவ்வளவுதான், இதற்குமேலில்லை யென்பது அவர் கருத்தன்று; "இது வட மொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும் பேதம் கோடி கூறிட்டு ஒரு கூறுண்டோ இன்றோவென்பது கூறுகின்றது" என்று அவர் தாமே அக்காரிகை யுரைமுகத்து உரைத்தலானென்க.

இதுகாறும் தமிழ் மொழியின் கண்ணே வட மொழிக் கலப்பைப்பற்றி ஓராற்றான் விரித்து ரைத்தோம். இனித் தமிழ்மொழியின், மூவகைப் பாகுபாட்டினைப்பற்றி யெடுத்துரைப்பாம்.

வடமொழிக் கலப்பு முற்றிற்று

3 மூவகைப் பாகுபாடு

தொன்று தொட்டுத், தமிழ்மொழி இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூன்று பிரிவுகளுடைய தென்று பலருங் கூறுகின்றனர். அம்மூவகைப் பாகுபாடுகளின் இயல்புகளைக் குறித்துச் சிறிது ஆராய்வாம்.

இயற்றமிழென்பது தமிழர் யாவர்மாட்டும் பொதுமையின் இருவகை வழக்கினும் இயங்குகின்ற வசனமுஞ் செய்யுளுமாகும் நூல்களின் தொகுதியாம். இதன்கண் இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களுமாகிய யாவுமடங்கு மென்க. எனவே இயற்றமிழ் 'செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ்' என்ற வகையினும் படுதலுமாக்கும். ஒப்பவே, "செந்தமிழ் வசன நூல்களும் செந்தமிழ்ச் செய்யு ணூல்களும், கொடுந்தமிழ் வசன நூல்களும் கொடுந்தமிழ்ச் செய்யு ணூல்களும் இவ்வியற் றமிழின்கண் அடங்குமென்பது தானே விளங் கும். தமிழிற் புலவரும், அல்லாரும் ஒத்தியங் காமையான், இப்பிரிவிற்கு இடமுண்டாயிற்று. தமிழ் வழங்கும் நாட்டிற்குள்ளும் இப்பிரிவு ஏற் படுவதாயிற்று.

"செந்தமிழ் நாடே,
சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிவனுஞ்
சௌந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ்
நாடனுஞ்
சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி திருக்கும்
மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப"

என்ற சூத்திரத்தாற் செந்தமிழ் நாடு இன்ன தென்பது அறிக. செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு குறுநிலங்களுங் கொடுந்தமிழ் நாட்டின்பாற் பட்டன.

"தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்பூழி
பன்றி யருவா வதன்வடக்கு—நன்றாய
சீத மலாடு புனனாடு செந்தமிழ்சேர்
ஏதமில் பன்னிருநாட் டெண்"

என்ற பழைய வெண்பாவினாற் கொடுந்தமிழ் நாடு இன்னதென்பது அறிக. இனிச் செந்தமிழ் நாட்டைச் சோணாட்டின்கண் வைத்துச் சூத்திரஞ் செய்தாருமுளர்.

"செந்தமிழ் நாடே,
மன்ற வாணன் மலர்திரு வருளால்
தென்றமிழ் மகிமை சிவணிய செய்த
அடியவர் கூட்டமு மாதிச் சங்கமும்
படியின்மாப் பெருமை பரவுறு சோழனும்
சைவமா தவருந் தழைத்தினி திருக்கும்
மையறு சோழ வளநா டென்ப"

என்பதுங் காண்க. இது தமிழர்கண்மீது சைனர்க்குண்டாகிய பொறாமை காரணமாக வெழுந்ததேயாம்.

முற்காலத்துச் சங்கச் செய்யுட்களும் அவற்றி னுரைகளும், இடைக்காலத்துக் 'கம்பராமாயண' மாதிய நூல்களும் அவற்றி னுரைகளும், இக்காலத்து வெளிப்படுஞ் செய்யு ணூல்களுமாகிய யாவையும் இயற்றமிழாம். இவ்வியற்றமிழ்

இசைத் தமிழ்க்கும் நாடகத் தமிழ்க்கும் முன்னர்த் தோன்றினமைபற்றி அஃது இவ்விரண்டற்கும் முன்வைக்கப் படுவதாயிற்று. அன்றியும் இயற்றமிழே இவ்விரண்டற்கும் உயிரென விளங்குவது. இயற்றமிழின்றி இவ்விரண்டுந் தனித்தியங்குவனவல்ல.

இசைத் தமிழென்பது, பண்ணொடு கலந்துந் தாளத்தொடு கூடியுமியங்குஞ் செந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களானுங் கொடுந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களானும் இயன்ற இலக்கியங்களும் அவற்றினிலக்கணங்களுமாகும் நூல்களின் தொகுதியாம். இதன்கண், கீர்த்தனங்களும், வரிப்பாட்டுக்களும், சிந்து ஆனந்தக்களிப்பு கும்மி தெம்பாங்கு முதலியனவும் அடங்குமென்க. இயற்றமிழின்கண் வழங்குஞ் சொற்களுஞ் சொற்றொடர்களுமின்றி இசைத் தமிழெங்ஙனம் இயங்கமுடியுமோ? அன்றியும் இயற்றமிழ்ச் செய்யுட்கள் இசையெடுத்துத் தாளமறுத்துப் பாடப்படின், அவை இசைத் தமிழின் பாற்படும். இராகத் தொடுமட்டில் இயைத்துப் பாடப்படும் பாடல்கள் இயற்றமிழின்பாற் பட்டனவாக மதிக்கப் படுமேயன்றிப் பிறிதில்லை. தாளமும் உடன் கூடிய வழியே அதை இசைத்தமிழின் பாற்படுமென்க. முற்காலத்து வழங்கிய 'பெருநாரை', 'பெருங்குருகு', 'இசை நுணுக்கம்', 'தாளவகையோத்து' முதலியனவும், இடைக்காலத்துத் தோன்றிய 'தேவாரம்' முதலியனவும், இக்காலத்து வெளிப்பட்டுலவுகின்ற 'கந்தபுராண

கீர்த்தனை', 'பெரியபுராண கீர்த்தனை', 'சங்கீத சந்திரிகை' முதலியனவுமாகிய யாவையும் இசைத் தமிழாம். இவ்விசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ்க்கு முன்னர்த் தோன்றினமைபற்றி முன் வைக்கப் படுவதாயிற்று. அன்றியும் இவ்விசைத் தமிழே நாடகத் தமிழிற்குச் சிறப்பும் விளக்கமும் தந்து நிற்பதாம். இசைத்தமிழில்வழி நாடகத்தமிழிற்கு இயக்கமில்லை; ஆடையற்ற நங்கை வெளிப் படாதவாறுபோல, இசையற்ற நாடகத் தமிழும் வெளிப்படுதலின்றி உள்ளடங்கியே யிருத்தல் வேண்டும். எனவே நாடகத் தமிழிற்கு இயற் றமிழும் இசைத்தமிழும் இன்றியமையாச் சிறப் பினவாம் ஏன்? இயற்றமிழும் இசைத் தமிழுங் கூடிய வழியே நாடகத் தமிழ் பிறக்குமென்று கூறுதலே அமைவுடைத்தாம்.

"அன்றியும் நாமுணர்ந்த பிறபாஷைச் சரித் திரங்களினும் உற்றுநோக்குழி, இயற்றொடர் நிலைச் செய்யுட்களும் இசைத்தொடர் நிலைச்செய் யுட்களுமாகிய பாமுறைகளின் தொடக்கங்கள் ஒருங்கேனுந் தனித்தேனும் நாடகக்கலையின் தொடக்கங்களுக்கு முன்னரே யிருந்துளவென் பது மலையிலக்கே. இவ்விரண்டுஞ் சேர்ந்துழியே நாடகமானது நாகரிகமுள்ள நாடுகளனைத்திலுங் கலைகளுளொன்றெனக் கருதத் தக்கவாறு தோன்றி வளர்கின்றது. இம்முறைக்கிணங்கியே நந்தமிழ்மொழியின் கண்ணும் இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழிற்கு முற்படுவன வாயின. அன்றியும் மேற்கூறியவாற்றான்

இயற்றமிழும் இசைத்தமிழுங் கூடிய வழியே நாடகத்தமிழ் பிறந்ததென்பதும் பெற்றும். இதுபற்றியன்றே தமிழ்மொழியை இயலிசை நாடகமென முப்பகுதியாக்கி முறைப்படுத் தோதியதுமென்க" என்ற நாடக வியலுடையார் கூற்றையும் உற்று நோக்குக.

இனி இடைக்காலத் தொடக்கத்தில் தோன்றிய, இசைத் தமிழிலக்கிய நூலாகிய மூவர் 'தேவார'ங்களும் தமிழிற்கேயுரிய பண்ணுந்திறமும் பயின்றனவாகி யொளிர்கின்றன. அத் தேவாரங்களுக்குப் பின்னரேற்பட்ட இசைத் தமிழிலக்கிய நூல்களில் வடமொழியிராக வமைப்புந் தாளவமைப்புங் காணப்படுகின்றன. அதன்மேல் இற்றை நாள்களிலுள்ளவுறும் இலக்கியமும், இலக்கணமுமாகிய இசைத்தமிழ் நூல்களெல்லாம் 'மேளகர்த்தா' என்றும் வடநூலைத் தழுவியே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிற்சில நூல்கள் நாட்டியத்திற்குரிய வடமொழிப் பரத தாளங்களினும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இசைத் தமிழின்கண் ஏற்பட்ட வடமொழிக் கலப்பு இவ்வளவுதான்.

பழைய இசைத்தமிழ் நூல்களுட் பெரும்பாலன இறந்துவிட்டன. இரண்டொன்று மட்டில் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. அவை தாமுஞ் சின்னாட்களில் வெளியிடப் படாவிடின் அழிந்துபடினும் படும். இவ்வாறு இசைத்தமிழ் நூல்கட்குக் குறைவு நேரக் காரணம் யாது?

இடைக் காலத்திலிருந்த மக்களுக்குள் ஒழுக்கச் சீர்திருத்தஞ் செய்யப் புகுந்த போலியாசிரியர் சிலரால் விளைந்த கேடரிது. இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு அறம் பொருளின்பமென்ற மூன்றுஞ் சிறந்தனவாமென்னு முண்மையை நன்குணராது, 'அறமே யாவரும் பின்பற்றுதற்குரியது, மற்று இன்பம் கைவிடுதற்குரியது' என்று எண்ணி, இசையினால் இன்பம் மிகுதலின் அதனையுங் கடியவேண்டு மென்று புகுந்து, ஆரியருஞ் சைனரும் ஒருங்கு சேர்ந்து இசைத்தமிழைப் பெரிதும் அலைத்துத் தொலைக்க முயன்றனர். [இசைநாடகங் காமத்தை விளக்குமென் றுரைத்தார் உரையாசிரியர்களுள் தலைநின்ற நச்சினார்க்கினியரும்] அம்முயற்சிகளில் அநேக நூல்கள், அந்தோ! அழிந்துபோயின. இப்போழ்து எஞ்சியிருப்பன மிகச்சிலவே. இவற்றை இறைவன் பாதுகாத்தருள்க. மேற்கூறிய மருட்கையுணர்ச்சி இக்காலத்தினும் பலரிடங் குடிகொண்டிருக்கின்றது. இஃதென்னே!

நாடகத் தமிழென்பது, கையில் நூலெடுத்துப் படித்தற்குரிய அவகாசமில்லாத வேலைக்காரர்களுக்கும், படிக்கத் தெரியாதவர்களுக்கும், நல்லறிவு புகட்டும் நோக்கத்தோடு வகுக்கப்பட்டது; அது கேட்போர்க்குங் காண்போர்க்கும் இன்பம் பயவாவிடின், சாமானிய சனங்கள் அதனை விரும்பிச் செல்லாராதலின், அஃது இன்பச் சுவையோ டியல்வதாயிற்று. உலகத்தினியல்பினை உள்ளதை யுள்ளவாறே புனைந்து,

காட்டுவது நாடகத் தமிழேயன்றி வேறில்லை. இயற்றமிழும் இசைத் தமிழுஞ் சேர்ந்தவழியே நாடகத்தமிழ் பிறந்ததெனினும் நாடகத் தமிழிற்கு வேறு தனிப்பெருஞ் சிறப்புளது. முன்னையன இரண்டும் கேள்வி யின்பம் மட்டிலே பயப்பனவாய் நிற்கின்றன. இவ்விரண்டனடியாகப் பிறந்த நாடகத் தமிழோ கேள்வி யின்பம் பயப்பதேயன்றிக் காட்சியின்பமும் உடன்பயக்கின்றது. இச்சிறப்புப் பற்றியே பிற நாடுகளிலுள்ள பிறபாஷைப் புலவர்கள் நாடகங்களை மிக்க மேன்மையுடையனவாக மதிக்கின்றனர்.

இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த நாடகத் தமிழின் தோற்றமென்னை? "தமிழ்நாடகம் முதலிலுண்டானது மதவிடயமாகவே யென்பது துணியப்படும். அது கடவுளர் திருவிழாக் காலங்களில் ஆடல்பாடல்க ளிரண்டையுஞ்சேர நிகழ்த்துவதினின்றும் உண்டாயிற்று. சிலகாலத்தின் பின்னர்க் கதைநடையான மனப்பாடங்களும் உடன்கூடின; அதன்மேல் முதலிற் பாடலாயுள்ள சம்பாஷணைகளும் பின்னர் வசனமாயுள்ள சம்பாஷணைகளும் அவற்றுடன் சேர்க்கப்பட்டன. பிற்பாடு நாடகத்தமிழ் 'வேத்தியல், பொதுவியல்' என்ற இருபிரிவினதாகி அரசர்களானும் ஏனையோரானும் ஆதரித்து வளர்க்கப்பட்டது. கி. மு. மூன்று நூற்றாண்டினுதல் அல்லாக்கால் அதனினுஞ் சற்று முற்காலத்தினுதல் நாடகத்தமிழ் உயர்நிலையுற்றிருந்திருத்தல் வேண்டும். நாமுணர்ந்த பழமையான

நாடகத் தமிழ்நூல்கள் அனைத்தும் அக்காலத்தே நின்று நிலவினவாதலினென்க. ஆகவே அதுகுற்றங்குறைவு இல்லாது உண்டானதொரு தொழிலென்றே ஆதியின் மதிக்கப்பட்டது" என்று 'நாடகவிய'லின் முகவுரைக்கட் கூறிய கூற்றையுங் காண்க.

இவ்வாறு தோன்றிவளர்ந்த நாடகத்தமிழ் வீழ்நிலையை யடையப் புகுந்தது. அதற்குற்ற காரணம் யாது? ஒழுக்கநிலைவகுக்கப் புகுந்த ஆரியருஞ் சைனரும் நாடகக்காட்சியாற் காமமே அறிவினும் மிகப் பெருகுகின்றதென்ற போலிக் கொள்கையுடையராய்த் தமது நூல்களிற் கடியப் படுவற்றுள் நாடகத்தையுஞ் சேர்த்துக் கூறினர். அக்காலத்திருந்த அரசர்களுக்குந் துர்ப்போதனை செய்து நாடகந் தமிழைத் தலையெழவொட்டாது அடக்கிவந்தனர். ஔவையாருந் திருவள்ளுவரும் ஒருங்கே புகழ்ந்த இல்லறவாழ்க்கையையே தீவினையச்சத்தின்பாற் படுத்துக் கூறுஞ் சைனர்கள் நாடகத்தமிழைக் கடிந்தது ஓராச்சரியமன்று. இவ்வளவு கட்டுப்பாட்டுக் கிடையில் நாடகத்தமிழ் எவ்வாறு தலையெடுத்து ஓங்கப் போகின்றது? ஆதலின் நாளாவட்டத்தில் அது சிறிது சிறிதாக வீழ்ந்துகொண்டே வாராநின்றது. அதன்மேல் இயற்றமிழ்க் காப்பியங்கள் நாடெங்கும் மலிந்து சிறந்து நாடகத்தமிழை வளரவொட்டாது தடுப்பனவாயின.

இவ்வாறு நாடகத்தமிழ்க்கு நாற்புறத்தினுந் தடைகள் அமைக்கப்பட்டமையின் அஃது அழி

நிலையடையத் தலைப்பட்டது. பண்டிதராயினோர் கடிந்து நாடகத்தமிழைக் கைவிடவே, அது பாமரர் கையகப்பட்டு இழிவடைந்து தெருக் கூத்தளவிலே நிற்கின்றது. அக்காலத்துச் சங்கப் புலவர்கள் செய்த 'பரதம்', 'அகத்தியம்', 'முறுவல்', 'சயந்தம்', 'குணநூல்', 'செயிற்றியம்', 'மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல்', 'கூத்தநூல்', 'நூல்,' என்ற நாடகத்தமிழ் நூலெல்லாம் யாண்டுப்போயொளித்தன? 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் நாடகக் காப்பியமட்டிலே தப்பித்தவறி வெளியேறிவிட்டது. அதனை வெளிப்படுத்திய பண்டித சிகாமணி சாமிநாதையர்க்குத் தமிழுலகம் செய்யக்கடவ கைம்மாறென்னை?

இனிப்பரத சாஸ்திரமும் காமக்கணிகையர் வயப்பட்டுத் தாழ்வடைந்து நிற்கின்றது. அதனையும் அறவொழிக்கப் புகுந்து முழங்குகின்றனர் சிலர். எனினும் கி. பி. பதினெழாநூற்றாண்டினிறுதி தொட்டுக் கூத்து நூல்கள் சில, வேரற்று வீழ்ந்த நாடகத் தமிழினின்றும் கிளைப்பனவாயின. இடையிடையே கவிகூற்றுமேவி, இழிசினர் நடக்கு மியல்பினவாகிக், கூத்தும் பாட்டுங்கொண்டு நடப்பனவெல்லாம் கூத்து நூல்களாம். சீர்காழி அருணாசலக் கவிராயர் செய்த 'இராமநாடக'மும் குமரகுருபர சுவாமிகள் செய்த 'மீனாக்ஷியம்மை குற'மும், திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் செய்த 'குற்றாலக் குறவஞ்சி'யும் இக் கூத்து நூலின்பாற் படுவனவாம். 'முக்கூடற்பள்ளு' 'பருளை விநாயகர் பள்ளு' முதலியனவுங் கூத்து

நூல்களேயாம். இவையெல்லாம் இயற்றமிழ்ப் புலமை சான்ற பாவலர் இயற்றினவாம். 'சுத்தானந்தப் பிரகாசம்' என்றதோர் பரதநூல் இடைக்காலத்தின் தொடக்கத்திலேற்பட்டுள்ளது வெளிப்படாமலிருக்கின்றது. பின்னர் கி. பி. பதினெட்டா நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்த அரபத்தநாவலர் என்பார் 'பரதசாஸ்திரம்' என்றதோர் நூல் செய்துளர்.

நாடகசாலையை உலகத்தின் பிரதிவிம்பமென்றெண்ணி ஆங்கு நடித்துக் காட்டப்படுவவற்றுள் தமக்கு வேண்டிய நற்பகுதிகளை மட்டிலேற்றுப் போவதே நன்மக்க ளியல்பு. உழைத்த உள்ளத்திற்கு இன்பந் தந்து ஊக்கம் விளைவிப்பன நாடகங்களே. சிற்சிலர் அறிவுதிரிந்து வேறுபட்டாராயின் அஃது அவரது இயற்கைத் தன்மைகளு ளொன்றுமேயன்றி நாடகத்தால் விளைந்த செயற்கைத் தன்மையன்றாம். தவறுள்ள விடத்திலன்றே திருத்தம் வேண்டும்? புண்ணுள்ள விடத்திலன்றே சிகிச்சை செய்யப்படும்? மக்கள் சிலர் தமது தீக்குணத்தால், நாடகசாலை சென்றும் நாடகங்கள் படித்தும் கெட்டாராக அதனைக் காகதாலியமாய் நாடகத்தின் தலையிலேற்றி, நாடகத் தமிழே தீதென்று கடிதல் எவ்வாறு ஏற்புடைத்தாகும்? காரணமொரு புறத்திலிருப்ப, அதனைக்கண்டு பரிகரிக்க மாட்டாது மயங்கிக் காரணமல்லாதவற்றைக் காரணமென்று கூறுதல் தருக்க நூற் குற்றமன்றோ?

"நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நுமருந் தவறிலர்
நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
பறைபறைந் தல்லது செல்லற்க வென்னா
இறையே தவ றுடை யான்"

என்று 'குறிஞ்சிக்கலி'யிற் கூறியதனை யொக்கும் இவரது செயல்.

இது நிற்க, சென்ற சில்லாண்டுகளாக, நாடகத்தமிழ் அறிவுடையோர் சிலரது உதவி கொண்டு தலையெடுத்து வளரா நின்றது. இதற்கு வடமொழி நாடகப்பயிற்சியும் ஆங்கில நாடகப் பயிற்சியும் மிகப் பயன்படுவனவாயின. இவ் வாறு புதுவழியிற் புனையப்பட்டு வெளிப்படும் நாடகங்கள் இன்னும் அதிகரித்தல் வேண்டும். இவற்றை யொழுங்கு படுத்துதல் கருதி, யாம் *'நாடகவியல்' என்றதோர் இலக்கண நூல் செய் திருக்கின்றனம்.

இனிச் சிலர் 'நாடகம்' என்ற சொல் வட சொல்லாதல் கண்டு, ஆரியரொடு கலந்த பின்னரே தமிழர்களிடத்தில் நாடகத்தமிழ் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்கின்றனர். இக் கூற்று வடமொழியில் 'வாய்' என்பதற்குத் தக்க சொல்லில்லாமையால் வடமொழியாளர்க்கு வாயில்லை யென்பது போலும். அஃதன்றியும்

* நாடகவியல்—அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை தமிழ்ப் பண்டிதர் ந. பலராம ஐயர் அவர்களுடைய உரையுடன் கூடியது. விலை ரூ. 1-8-0.

'கூத்து' என்ற சொல்லே ஆதியில் தமிழர்கள் வழங்கியது; கூத்தென்பது பொது; நாடகமென்பது சிறப்பு. கூத்துப்பலவற்றுள், நாடகமென்பது கதைதழுவிவரும் கூத்து, எனவே நாடகமென்ற சொல் வழக்கின் முன்னரே, நாடகத்தொழில் வழக்கும், நாடகநூல் வழக்குந் தமிழர்மாட் டுண்டென்பது பெற்றும்.

மூவகைப் பாகுபாடு முற்றிற்று

4 ஐவகை யிலக்கணம்

பாஷையாவது, மக்களது இயற்கை வேட்கையில் தோன்றி, அவரது நாகரிக விருத்தி முறைக்கேற்ப வளர்ந்து வருவதோர் மக்களாக்கப் பொருளாம். அது சொற்கோவைப் பட்டுப் பொருள் அறிவுறுக்கும் வாக்கியங்களாலாயது; இவ்வாக்கியங்களெல்லாம் பொருள் அறிவுறுக்குஞ் சொற்களாயின; இச்சொற்கள் தாமும் பகுதி விகுதி இடைநிலை முதலிய பல வுறுப்புக்களாலாயின.

இவ்வுறுப்புக்களுள்ளும் பகுதிகளெல்லாம், பெரும்பான்மையும் ஆதியிலிருந்த தமிழ்மக்கள் சொற் சொல்லத் தொடங்கிய காலத்துப் பிறந்த சொற்கோவை சிதைந்து மருவிய சொற்களாம்; சிறுபான்மை ஒலிக்குறிப்பு வியப்புக்குறிப்பு முதலிய காரணங்கள் பற்றி வந்த சொற்களாம். இனி விகுதி முதலாயினவெல்லாம் ஒரு காலத்தில் முழுமுதற் சொற்களாய்ப் பொருளறிவுறுத்தி நின்று, பின்னொரு காலத்து மக்கள், குறிப்பின்மை, சோம்பல், பொச்சாப்பு முயற்சிச் சுருக்கம் ஆதிய காரணங்களாற் சொற் சோர்வுபட மொழிதலாற் பலவாறு திரிந்து மருவி இடைச் சொற்களென்று வழங்கப் படுவனவாயின. நாகரிகம் முதிருந்தோறும் முதிருந்தோறும் பாஷை மாறுபட்டுச் சொற்களைச் சிதைத்து வழங்கும் வழக்கம் மக்களுக்குப் பல அசௌகரியங்கள் விளைவித்தன.

தமிழ்ச் சொற்களை மாந்தர் மேலும் மேலுஞ் சிதைத்து வழங்காதவாறு, ஆசிரியர் அகத்தியனார், தொல்காப்பியனார் போன்ற நன்மக்கள் தோன்றி, அச்சொற்களை மேல்வழங்கு முறைகாட்டி வரம்பறுத்து இலக்கண நூல்கள் வகுத்துத் தமிழ்ப் பாஷையை யொழுங்குபடுத்தி நிறுத்துவாராயினர். இங்ஙனம் ஒழுங்குபடுத்தப்படாத பாஷைக ளெல்லாஞ் சில சிதைந்து வழங்கி இறுதியில் உருக்குலைந்து வழக்க மற்று ஒழிந்துபோம்.

மேற்கூறியவாறு தமிழ்மொழிக்கு முதன் முதல் இலக்கண நூல் வகுத்தவர் அகத்தியனார். அவர் இயலிசை நாடகமென்ற முத்தமி ழிலக்கணமும் முறைப்பட வகுத் தோதினார். இசை நாடகத் தமிழிலக்கணங்களை யெடுத்துக்கூறாது இயற்றமிழிலக்கணத்தை மட்டில் வகுத்தோதி னார் தொல்காப்பியனார். இப்பொழுது 'அகத்தியத்'தின் சூத்திரங்கள் சிற்சிலமட்டில் ஆங்காங்குத் தொல்லை நூலுரைகளிற் காணப்படுகின்றனவே யன்றி நூன்முழுதுங் காணப்படவில்லை; ஆகவே 'தொல்காப்பிய' மொன்றுமே முழுமுத லிலக் கணநூலாய்க் குறைபாடின்றி யிதுகாறும் இலங்காநின்றது; இனியும் இலங்காநிற்கும். இவ் வியற்றமி ழிலக்கணநூல் 'எழுத்து', 'சொல்', 'பொருள்' என்ற மூன்றதிகாரங்களாக வகுக்கப் பட்டுளது.

எழுத்ததிகாரத்தில் எழுத்தினியல்புகளும், எழுத்தானாகிய மொழிகளும், அவற்றின் புணர்ச்சி களும் முதலாயின விரித்துக் கூறப்பட்டுள.

சொல்லதிகாரத்திற் சொல்லின் பாகுபாடுகளும், அவற்றி னியல்புகளும் முதலாயின விரித்துரைக்கப்பட்டுள. மற்றுப்பொருளதிகாரத்திலோ களவியலுங் கற்பியலுமாகிய அகப்பொருளும் அவற்றின் துறைகளும், புறப்பொருளும் அவற்றின் துறைகளும், மெய்ப்பாட்டியல் உவமவியல் செய்யுளியல் மரபியல்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி ஐவகை யிலக்கணங்களாவன 'எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி' யென்பன. இவ்வைந்தனுள்ளே 'தொல்காப்பிய'த்தில் முதல் மூன்றனையுமட்டிலே விரித்துக் கூறுவார், செய்யுளிய லென்றதன்கண்ணே யாப்பினை விரித்தோதியும், உவமவியலென்றதன் கண்ணே அணியையெடுத்தோதியும் ஓராற்றான் ஐவகை யிலக்கணமுங் கூறினாராயினார். அன்றியுந் தொல்காப்பியனார் காலத்தே ஐவகை யிலக்கணமென்ற பாகுபாடின்றி யிருந்திருத்தலு மியல்பே; அல்லது யாப்பணிகள் பொருளதிகாரத்தின் பகுதிகளெனவே கருதப்பட்டிருந்தன வென்றலும் அமையும்.

கடைச் சங்கத்தார் காலத்தி லேற்பட்ட 'இறையனாரகப் பொருளுரை'யிற் "பெய்தபின் அரசன் இனி நாடு நாடாயிற்றாகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எல்லாப் பக்கமும் போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேம் மென வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக்கவன்று, 'என்னை? எழுத்துஞ்

சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதி காரத்தின் பொருட்டன்றே? பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின், இவைபெற்றும்பெற்றிலேம்' எனச் சொல்லாநிற்ப" என்ற கூற்றினை உய்த்து நோக்கி யுணரும்போது, அக்காலத்தில் 'எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு' என நால்வகையே வழங்கின வென்பது துணியப்படும். அஃதாவது தொல்காப்பியனார் காலத்திற் பொருளதிகாரத்தி னுள்ளடங்கிய யாப்பு, கடைச் சங்கத்தார் காலத் தில் அதினின்றும் பிரிந்து தனித்து ஓரதிகார மாயிற்று என்பதாம்.

அதன்பின் யாப்பதிகாரம் மிக்க சிறப் படைந்து பல்லோராலும் பாராட்டப்பட்டது. அக்காலத்திருந்த புலவர் பலரும் யாப்பு நூல்கள் பல இயற்றினர். காக்கைபாடினியார், அவிநயனார், மயேச்சுரனார் முதலாயினார் தத்தம் பெயரால் யாப்பிலக்கணங்கள் வகுத்தனர். பின்னர் 'யாப் பருங்கலம்,' 'யாப்பருங்கலக் காரிகை' என்ற நூல்கள் வகுக்கப்பட்டு வழங்குவனவாயின.

இடையிற் பொருளதிகாரப் பயிற்சி குன் றியபோது 'இறையனா ரகப்பொருள்' என்ற சிறிய இலக்கண நூலும், மணிவாசகப் பெருமான் வாய் மலர்ந்தருளிய 'திருக்கோவையார்' என்ற இலக்கிய நூலும் ஏற்பட்டன. அதன்மேற் சில புதிய கருத்துக்களை யுடன்கூட்டி நாற்கவிராஜ நம்பி யென்பவர் 'அகப்பொருள் விளக்கம்' என்ற இலக்கண நூலியற்றினர். பின்னர்க் 'கல்லாடம்', நம்மாழ்வார் செய்தருளிய 'திருவிருத்தம்' என்ற

அகப்பொருளிலக்கிய நூல்கள் வெளிப்போந்தன. ஐயனாரிதனார் என்பவர் 'புறப்பொருள் வெண்பா மாலை' என்ற நூல் வகுத்தனர்.

இவ்வாறு நால்வகை யிலக்கணமே சிலகாலம் வழங்கி வந்தன. அதன்மேல் வடநூல் வாணரோடு ஊடாடி ஐந்தாவதுவகை யிலக்கணமாகிய அணியதிகாரத்தையுந் தமிழ்ப் புலவர்கள் விருத்திசெய்து கொள்ளப் புகுந்தனர். 'அணிநூல்' 'தண்டியலங்காரம்' முதலிய நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. இவற்றுட் பின்னதே தமிழ் மக்களுட் பயிற்சிமிக்குடையதாய் விளங்குகின்றது. இந்நூலாசிரியர் பொதுவணியியல், பொருளணியியல் சொல்லணியியல் என்று மூன்று பிரிவினில் தம்நூலைமுடித் திருக்கின்றனர். பொதுவணியியலிற் பொதுவாகப் பலவகை நடைப்பாடுகளும் புனைவு முறைகளுங் கூறப்பட்டுள. பொருளணியியல் தன்மையணி முதலாக முப்பத்தைந் தணிகள் கூறப்பட்டுள. இப்பொருளணிகளிற் பல உவமமென்ற ஓரணியினடியாகவே தோன்றின வென்பது பல்லோர் துணிபு. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் இத்துணிபினர்போலும். இது வடமொழி அப்பைய தீக்ஷிதரவர்களுக்கும் உடன்பாடாதல்,

"உவமை யென்னுந் தவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய வரங்கிற் கவினுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவ ரிதய
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்குமே"

என்ற அவரது 'சித்திரமீமாஞ்சைக்' கூற்றினுன் விளங்கும். இனிச் சொல்லணியியலில் அடக்கும் சித்திரமுமாகிய மிறைக்கவிகளின் பாகுபாடு களும், அவற்றினிலக்கணங்களும் பரக்கக் கூறப் பட்டுள.

மற்று, ஐந்திலக்கணங்களையும் முற்றத் தனித் தனி கூறும் நூல்கள் மிகச் சிலவே. அவைதாம் 'வீரசோழியம்', 'இலக்கண விளக்கம்', 'தொன் னூல் விளக்கம்' என்பனவாம். வீரசோழியம் பெரும்பாலும் வடநூன் முறையையே தழுவிச் செல்வது. இலக்கண விளக்கமுடையார் யாப் பணிகளைப் பின்னூல்கள்போல விரித்துக் கூறி னும் அவற்றைப் பொருளதிகாரத்தின் கண் ணேயே அடக்கிக் கூறினர். தொன்னூல் விளக்க முடையோர் பொருளதிகாரத்தைச் சுருக்கிக் கூறினும் யாப்பணிகளை விளங்கக் கூறினர். தண்டி யலங்காரம்போலத் தனியே அணியிலக்கணங் கூறுவதாய், ஆனல் அதனினும் விரிந்ததாய், 'மாற னலங்காரம்' என்றதோர் நூல் ஏற்படுவதா யிற்று. இது மிகச் சிறந்ததோர் நூல். அதன் மேற் 'குவலயாநந்தம்' என்ற வடமொழி யலங் காரசாஸ்திரம் தமிழின்கண் மொழிபெயர்க்கப் படுவதாயிற்று. இது புதுமை வழியிலியன்றதோ ரினியநூல். இதன்கண்ணே உவமையணி முதல் ஏதுவணியீருக நூறணிகள் கூறப்பட்டுள.

இவ்வாறு தமிழ்மொழி ஐவகையிலக்கணமு முடையதாய நிலைமையெய்தி விளங்கா நின்றது.

பவணந்தி முனிவர் செய்த 'நன்னூல்' எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெளிவாகவுஞ் சுருக்கமாகவும் அழகாகவுங் கூறுகின்றது. 'நேமிநாதம்' என்பதும் அப்படியே.

இனிப் 'பாட்டியல்' என்னுமோ ரிலக்கணப் பகுதியுளது. அதனியல்பு சற்றே விரித்துரைக்கற் பாலது. அது தமிழிற் கூறப்படும் தொண்ணூற் றறுவகைப் பிரபந்தங்களி னிலக்கணங்களும், பாடுவோனுக்கும் பாடப்படுவோனுக்குமுள்ள எழுத்துப் பொருத்தம் மங்கலப் பொருத்தம், முதலியனவும், நச்செழுத்து அமுதவெழுத் தென்ற பாகுபாடும், ஆனந்தம் முதலிய குற்றங் களும் இவைபோல்வன பிறவும் விரித்துக் கூறுவ தாகும். 'வெண்பாப்பாட்டியல்', 'வரையறுத்த பாட்டியல்' என்ற நூல்களெல்லாம் பாட்டியல் கூறுவனவே. இலக்கண விளக்கத்தி னிறுதியிற் 'பாட்டியல்' என்றதோரியலும் யாத்துக் கோக்கப்பட்டுளது.

அணிகளுட் சொல்லணிகளே விசேடமாய் நல்லிசைப் புலவர்களான் மதிக்கப்படுவனவல்ல. முற்காலத்துச் சங்கச் செய்யுட்களிலெல்லாம் சொல்லணிகள் காண்டலரிது. இச்சொல்லணி களினும் சித்திரகவிகள் மிகவு மொதுக்கப்படுவன வாயின. காஞ்சிப்புராண மாதிய சிலநூல்களே யிவற்றுட் சில கொண்டியங்குகின்றன. மடக்குக ளெல்லாம் விசேடமாய் நூல்களிற் பயின்றுவரா மல் அவற்றுள் ஆங்காங்கு வரும். இடைக் காலத்துத் தோன்றிய சிலர் சொல்லின்பம் நாடு

பவராய்ச் சொல்லணிகளைப் பெரிதும் வழங்குவாராயினர். இவர்கள் யமகம், திரிபு முதலிய செய்யுட்கள் பல வியற்றியனர். பின்னர்த் திரிபந்தாதிகளும் யமக வந்தாதிகளும் சிலேடை வெண்பாக்களும் அளவிறந்தன வெழும்பின. இவையனைத்தும் பெரும்பாலும் பொருட்செறிவிலவாய் வீண் சப்தஜாலங்களாய்மட்டில் முடிந்தன. இக்காலத்திலும் தென்னாட்டிற் புலவர் பலர் யமகந்திரிபு பாடுதலையே பெரிதாக வெண்ணி வாணாளை வீணாள் கழிப்பர்.

சொன்னலத்தினும் பொருணலமே சிறந்ததெனப் பேரறிவாளர் யாவருங்கூறுவர். யமகந்திரிபுள்ள பாடல்களை 'உயிரில்லாப் பாட்டுக்கள்' என்றும், கருத்து நலம் வாய்ந்த கற்பனையுள்ள பாடல்களை 'உயிருள்ள பாட்டுக்கள்' என்றும் அறிவுடையோர் பலர்கூறக்கேட்டிருக்கின்றனம். இஃதுண்மையேயென்பது திண்ணம். இவ்வாறவர்கள் கூறுதற்குற்ற காரணங்கள் யாவென்று ஆராய்வோம். முதலாவது: மிறைக் கவிகள் பாடுமிடத்து மிக்க காலஞ் செல்லும்; அப்படிக் காலஞ் சென்றும் சிற்சில வேளைகளில் அவைகள் பாடுவோரிஷ்டப்படி யமையாமற் போவதுமுண்டு. இவ்வாறு முற்கிமோதி முனைந்தடித்து மிறைக் கவிகளைச் சொல்லளவால் ஒருவாறமைத்து முடித்த பின்னரும் அவை சிறந்திருப்பதில்லை. ஏனென்றால் அவற்றின்கட் பொருணலமில்லை. இரண்டாவது: கவிகளியற்றுவது யாவர்க்கும் பயன்படல் வேண்டுமென்பது

கருதி. அக்கவிகளினும் சில, திரிசொற்களா லமைந்து விட்டாற் படிப்பவருட் பலர்திகைப்பர். இவ்வாறிருக்கச் செய்யப்படுங் கவிகளோ மிறைக் கவிகள்; அம்மிறைத் தன்மையோடு இலக்கணச் சந்திகளுஞ் செறிந்தன. எதிர்பாராதபடி சொற்கள் பிளந்து பிரித்துப் பொருள் கொள்ளக் கிடந்தன. இப்படியென்றால் இம்மிறைக் கவிகள் யாருக்குபயோகம்? மிறைக் கவிஞன் தானே மகிழ்ந்து கொள்ளுவதற்கு அவை ஒரு வேளை பயன்படலாம். 'வகையுளி' என்றதற்கு வேண்டிய உதாரணங்கள் இம்மிறைக் கவிகளிற் காணலாம். மூன்றாவது: இத்தகைய மிறைக்கவிகள் படிப்போனது காலத்தையும் வீணாக்கிப் பல விடங்களினும் அவனை மயங்க வைக்கின்றன. ஏன்? சிற்சில சமயங்களிற் பாடினோனையுமே மயங்க வைக்கின்றன. இந்தன்மையான இடர்ப்பாடுகள் நிரம்பிய மிறைக்கவிகள் நந்தமிழ்ப் புலவர்கள் மனங்களைக் கவராதொழிவனவாக.

இவ்வாறே முற்கூறிய பாட்டியலுட் கூறப்பட்டுள்ள பொருத்தங்கள் முதலியனவும், ஆனந்தக் குற்றம் முதலியனவும் நாளாவட்டத்திற் பயனிலவாய்க் கழிந்துபடுமென்பது தோன்றுகின்றது. அநேகர் இக்காலத்தில் அவற்றைக் கவனிப்பதில்லை. கருநாடகப் புலவர்கள் இரண்டொருவர் மட்டில் அவற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு அவஸ்தைப்படுகின்றனர். அவர்களும் அவற்றை விரைவிற் கைவிடுவார்களென்பது சொல்லாமலே யமையும். இனிப் 'பத்துப்பாட்டுரை'யில் ஆசிரியர்

நச்சினார்க்கினியர் "நூற் குற்றங்கூறுகின்ற பத்து வகைக் குற்றத்தே 'தன்னொன்றொரு பொருள் கருதிக்கூறல்' என்னுங் குற்றத்தைப் பின்னுள்ளோர் ஆனந்தக் குற்றமென்பதோர் குற்றமென்று நூல் செய்ததன்றி, அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் இக்குற்றங் கூறாமையிற் சான்றோர் செய்யுட்கு இக்குற்ற முண்டாயினுங் கொள்ளா ரெனமறுக்க" என்றுரைத்த வுரை யாவருங் கவனிக்கத்தக்கது.

இதுகாறும் தமிழ் மொழியின் ஐவகை யிலக்கணங்களையும் குறித்துக் கூறினோம். இனித் தமிழ்மொழியின் தோற்றமுந் தொன்மையும் பற்றி விரித்துரைப்பாம்.

ஐவகை யிலக்கணம் முற்றிற்று

5 பாஷையின் தோற்றமுந் தோன்மையும்

உலகின் கண்ணே மக்கள் ஒருங்குகூடி வாழ வேண்டியவராதலின், அவர்கள் அடிக்கடி தங்கள் கருத்துக்களை 'யொருவருக்கொருவர் வெளியிட்டுக்கொள்வது அவசியமாயிற்று. ஆகவே அவர்கள் கைவாய் முதலிய உறுப்புக்களாற் பலவிதச் சைகைகள் செய்து காட்டித் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடுவாராயினர். இத்தகைய கருத்து வெளியீட்டுக் கருவியாகிய சைகையை 'இயற்கைப் பாஷை' யென்பர் சிலர்.

இவ்வியற்கைப் பாஷை முதலிற் காட்சியளவில் நின்று, பின்னர்க் கேள்வியளவினும் பரவிற்று; அஃதாவது, சில ஒலிகளும் ஒலிக்கூட்டங்களும் கருத்து வெளிப்பாட்டிற்குக் கருவியாகிய அச்சைகைகளுடன் கூடின. அவ்வொலிகளும் ஒலிக்கூட்டங்களும் மூவிதப்படும். அவை தாம், போறல்வகையானும், சுவை வகையானும், அறிகுறி வகையானும் எழுந்தனவாம்.

பேச்சு நிலைக்கு வாராது சைகை நிலையில் நின்ற காலத்திலெல்லாம் தமிழ் மக்கள் புலி முதலியவற்றைக் கொன்று வேட்டைத் தொழில் செய்து வந்தனர். இவ்வேட்டைத் தொழிலைச் செவ்விபெற நடாத்துவதற்கு மிருகங்களின் ஒலிகளை யுற்றுக் கேட்டு நன்குணர்ந்து அவைபோலத் தாமுங் கத்தி அவற்றை ஏமாற்றித் தம்வலைப் படுத்தினர். வேட்டையாடுதலைப் பயன் கருதிய

தோர் தொழிலாகவே முற்றும் மதித்தல் நேரி தன்று. இஃது ஆதிமக்களால் விளையாட்டுத் தொழிலாகவுங் கருதப்பட்டு வந்தது. இக்காலத் தினும் வேட்டையாடுதல் பலர்க்குப் பிரீதியான தோர் விளையாட்டாம். இவ்வாறு ஆதித் தமிழ் மக்கள் வேட்டையாடினதனாற் பலவகைப்பட்ட மிருகங்களினொலி வேறுபாடுகளையும் நன்கு ணர்ந்து தமக்குள்ளே யவற்றை யறிந்து கொள் ளுமாறு அவ்வொலிகளினின்றுங் குறிப்பு மொழி கள் பல வகுத்தனர். ஒன்று பிறிதுபோற் கத் திய ஒலியினின்றும் உற்பத்தியான சொற்களைப் 'போறல் வகை' யானெழுந்தன வென்க.

மக்கள் சுவையுடையராதலின், அவற்றிற் குத் தகுந்த மெய்ப்பாடுகள் விளைக்கத்தக்க பொ ருள்கள் எதிர்ப்பட்டனவாயின், சில குறிப்புச் சொற்கள் தாமாகக் கூறுவரன்றே? வெறுப்புச் சுவையிற் 'சீ' யென்றும், வெகுளிச் சுவையிற் 'போ' வென்றும் உவகைச் சுவையில் 'வா' வென் றும் கூறப்படுஞ் சொற்களைக் காண்க. 'ஐ' யென்பது வியப்பினாலும், 'ஓ' வென்பது அவலத் தினாலும் 'ஐயோ' வென்பது அச்சத்தினாலும் எழுந்தனவாமா றுணர்க. இவைகளெல்லாஞ் 'சுவை வகை' யானுண்டாகிய சொற்களாம்.

'அறிகுறி வகை'யா னெழுந்த பகுதிகள் மிகச் சிறப்புடையனவாம். இவைகள் 'நாவின் சைகை' என்பதனடியாக முதலிற் பிறந்தன. இஃது அடிக்கடி, பல், உதடு முதலியவாயின

பகுதிகளைச் சுட்டுதற்குரிய 'கைச் சைகை'களைக் கவனிக்குமாறு கூவுங் கூச்சலோடு தொடங்கும். வேண்டுமென்றெழாது அநுதாபத்தினாலுதவி செய்யவெழுந்த நாவின் சைகை இயற்கையாக வே கைச் சைகையைப் பின்பற்றிவரும். அதன் மேற் கைச் சைகை மிகையென்று சிறிது சிறிதாக கைவிடப்படும். உதாரணமாக, கவனிக்கு மாறு கூவிய கூச்சல் 'ஆ' என்ற உருவங்கொண்ட தாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்படியானால் 'பல்'லைக் குறிக்கும் நாவின் சைகை 'அடா' என்ற உருவங்கொள்ளும். இவ்வாறே தன்னைச் கவனிக்குமாறு பிறரை விளித்த விளி 'ஏ' என்றிருந்த தாயின், பல்லைக் குறிக்கும் நாவின் சைகை 'ஏட' வென்றிருக்கும். ஈண்டுக் கூறியதற்கிணங்கவே, தமிழ்மொழியின் கண்ணே, 'அடா', 'ஏட' என்ற விரண்டு சொற்களும் பிறரை விளித்தற்கட் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. "ஏட வென்பது தோழன் முன்னிலை" என்று கூறப்பட்டிருந்தலுங் காண்க.

வல்லாளனொருவன் எளியவனுக்கு உதவி செய்யப் புகுந்து சின்னாள் அவனைப் பாதுகாத்துப் பின்னர் அவன் மேற்கொண்ட தொழிலை நன்றாக நடத்தாமை கண்டு அவனைத் தள்ளிவிட்டுத் தான் அத்தொழிலை மேற்கொண்டு நடாத்தப் புகுந்தாற்போல, நாவின் சைகையும் கைச் சைகையினுதவிக்காகவந்து அதனைச் சின்னாள் பாதுகாத்துப் பார்த்தும் அது கருத்து வெளியீட்டுத் தொழிலை நன்கு நடத்தாமையால் அதனைத் தள்ளிவிட்டுத் தானே அத்தொழிலை மேற்

கொண்டு நடாத்தப் புகுந்தது. புகுந்து தான் நடாத்தினதிற் சொற்கள் பலவுண்டாயின.

சில தன்மை, முன்னிலைப் பகுதிகள் அறிகுறி வகையா லெழுந்திருக்கலா மென்றெண்ணுதற் கிடனுண்டு. அதுதானும் உச்சரிக்கச் சுலபமாகவும் எழுத்துக்களிற் பிரதானமாகவுமுள்ள 'ம', 'ப' என்ற எழுத்துக்களின் சம்பந்தமுடையதாம். இவ்விரண்டெழுத்துக்களும் குழந்தைகளான் முதன் முதல் உச்சரிக்கப் படுவனவாம். இவ்விரண்டுங் குழந்தைகட்கு அருகிருந்து உதவி செய்யுந் தாய் தந்தையரைக் குறிப்பிக்குஞ் சொற்களாகிய 'அம்மா', 'அப்பா' என்றன பிறப்பதற்கு முதற் கருவியாய் நிற்பன. மேலும் மகாரம் பல பாஷைகளிலுந் தன்மைச் சொற்களை ஒருமையிற் குறித்தற்க ணுபகாரப்படாநிற்ப, தமிழ்மொழியின்கண்ணே அவற்றைப் பன்மையிற் குறித்தற்க ணுபகாரப்படாநின்றது. 'மாம்' (என்னை) என்பது வடமொழித்தன்மை யொருமை. 'யாம்', 'எம்மை' யென்பன தமிழ்மொழித் தன்மைப் பன்மை. எவ்வாறாயினும் மகாரந் தன்மைக்கண் உபகாரப் படுகின்றதென்பது மலையிலக்கே. இனி இதனொடு தாயைக் குறிக்கும் 'அம்மா' என்ற சொல்லின் கண்ணும் மகாரம் உபகாரப் படுதலை உற்று நோக்கின் தாய் குழந்தைக்குத் தன்னவளாயினள். இதைக் கவனிக்குமிடத்துத் தந்தை சிறிது தன்னினின்றும் விலகினவனை மதிக்கப்படுதற்கு அறிகுறியாகப் பகார சப்தத்தினால் 'அப்பா' என்றழைக்கப் படுகின்றனன்.

தமிழ்ப் பாஷையின் தோற்ற விஷயமாக, யாம் மேற்கூறிப் போந்தன வனைத்தும் எவ்வாறு கருதப்படினும் படுக. கருத்துக்கள் தன் முயற்சியானெழும் ஒலிகளின் சம்பந்தமாகவே வெளிப்படுகின்ற இயல்பினின்றுமே பாஷைகள் உண்டாதலியலுமென்பது யாவரும் மறுக்க முடியாததோர் பாஷை நூலுண்மை. இவ்வுண்மையையொட்டியே தமிழ்ப் பாஷையின் தோற்றமும் ஏற்பட்டிருத்தல் மிகவும் கவனிக்கற்பாலதே. ஈதிவ்வாறாக. தமிழ் நூலாசிரியர் பலரும், இக்காலத்திலும் ஆங்கில நூற்பயிற்சியில்லாத நண்பருட் சிலரும் தமிழ்மொழியும் வடமொழியுந் தேவபாஷைகளென்றும், இவ்விரண்டும் முறையே அகத்தியனார்க்கும் பாணினியார்க்கும் சிவபெருமானால் உபதேசிக்கப் பட்டனவென்றுங் கூறுநிற்பர். "ஆதியிற் றமிழ்நூலகத்தியற் குணர்த்திய, மாதொருபாகனை வழுத்துதும்", எனவும், "தழற்புரை நிழற்கடவு டந்தமிழ்" எனவும், "வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளியதற்கிணையாத், தொடர்புடைய தென்மொழியைத் தொகுகடல் சூழ்வரைப்பதனிற் குடமுனிக்கு வற்புறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகர்" எனவும் "இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவர்" எனவும் முந்தையோர் கூறியிருத்தலையுங் காண்க.

யாம் மேற்கூறிப் போந்தவாறு மக்களாக்கப் பொருளாய் விளைந்த தமிழ்ப் பாஷையானது தமிழ்மக்கள் யாவருக்கும் எவ்வாறு ஒருங்கே விளங்குவதாயிற்று, என்றதோர் ஆசங்கை

இடையிலெழுதல் இயல்பே. இது வெகுசுலபமாக விடுக்கப்படும். யாவருக்கும் விளங்கத்தக்க சைகைகள் இடைநின்று சொற்களை ஆயமுண்டான காலங்களில் விளங்கினமையின் தமிழ்ப் பாஷையின் சொற்பொரு ளுணர்ச்சி தமிழ்மக்கள் யாவருக்கும் உண்டாகித் தமக்குள்ளே யறிந்து கொண்டனர்.

இதுகாறும் தமிழ்மொழியின் தோற்றத்தைப் பற்றிப் பேசினோம். இனித் தமிழ்மொழியின் தொன்மையைப் பற்றிக் கூறப்புகுவாம்.

இவ்வுலகத்தின் கண்ணே பேசப்படுவன ஏறக்குறையத் தொள்ளாயிரம் மொழிகளாம். அவற்றுள்ளே நாலைந்து பாஷைகள் தாம் 'தொன் மொழிகள்' என்னும் பெயர்க்குரியவாய்க் கருதப் படுகின்றன. அந்நாலைந்தனுள்ளும், தமிழ்மொழியும் ஒன்றுகொல்? இதுவே யாம் இப்பொழுது ஆராயவேண்டுவது.

பரவை வழக்கற்று ஏட்டுவழக்காய்மட்டில் நிற்பனவே தொன்மொழிகள்; மற்று இக்காலத்தில் பரவை வழக்காய் இயங்குவன வெல்லாந் தொன்மொழிக ளாகாவென்பது சிலர் துணிபு. இத்துணிபு தருக்கநூற் குற்றமே. பாஷைகள் பரவை வழக்கற்றுப் போதற்குக் காரணம் இலிபிக ளேற்படாமையும், பாஷை பேசுவோர் பல் வேறிடங்கட்குப் பிரிந்து செல்லலும், இடங்கட்குத் தக்கபடி புது இலிபிகள் வகுத்துக்கோடலும் பிறவுமாம் ஏட்டுவழக்குப்பாஷை பேச்சு வழக்

குப்பாஷைக் கிணங்கி வாராவிடின் முன்னது பாஷை வழக்கற்றுத் தன்னிலை வேறுபடாது ஒரு நிலைப்பாடடைந்து நிற்கும். பின்னது விரிந்து கொண்டேபோய் முன்னதினின்று மிகவும் வேறுபட்டு அதன் வழிமொழியெனக் கருதப்படும். ஆகவே பேச்சு வழக்கோ டிணங்கி வாராதனவெல்லாந் தொன்மொழிகளோ? அல்ல.

தமிழ்மொழியில், 'ட், ண், ர், ல், ள், ழ், ற், ன்,' என்ற எட்டு மெய்யெழுத்துக்களையுங் கொண்டு சொற்கள் தொடங்குகின்றில; அந்தாவது, இவ்வெட்டும் மொழிக்கு முதலில் வாராத எழுத்துக்களாம். இவைகளேன் மொழிக்கு முதலில் வரவில்லை? இவ்வெட்டும் நாமேலண்ணத்தைத் தொடுதலானே பிறக்கும் நாவெழுத்துக்களாம். அங்ஙனம் மேலண்ணந் தொட்டு உச்சரித்தற் பொருட்டு வேண்டப்படு முயற்சி மிகுதியா யிருத்தலின் அவ்வெட்டு மெய்களும் மொழிக்கு முதலில் வாராவாயின. இவ்வுண்மை கொண்டு, பண்டைக்காலத்தே, வழங்கிய மக்களுக்கு உறுப்புக்கள் உரமேறி அரிது முயற்சி செல்லாத இளம்பருவத்தே முற்பட்டுத் தோற்றமுற்றெழுந்த மொழி தமிழேயா மென்று கூறி, அதன் தொன்மை மாட்சி நிறுத்தி விட்டேமென மகிழ்வாருமுளர்.

“பின்புபொன்னிறைந்ததாயும், அழகுடைத்தாயும், முத்துமணி இவற்றால் அணியப்பட்டதாயும் நகரத்து அரணோடு இணைக்கப்பட்டதாயு

முள்ள பாண்டியர் வாயிற்கதவை, வானரர்காள்! போய்க் காண்பீர்" என வான்மீகி முனிவர் கூறு கின்றமையானும், வியாத முனிவரும் 'மகாபாரதத்' தின் கண்ணே தமிழ்நாட்டின் சிறப்பையும் பாண் டியர் அரசையும்பற்றிக் கூறுகின்றமையானும், பாண்டியர் ஆண்ட நாட்டின் தொன்மையும் அவர் பேசிய தமிழ்மொழியின் தொன்மையும் ஓராற்றாற் றெளியப்படுமாறு காண்க.

இற்றைக்குச் சற்றேறக் குறையப் பதினா யிரம் வருஷங்கட்குமுற்பட்ட பழமையானஎழுத் துச் சாதனங்கள் காணப்படுகின்றனவாம். ஆயி னும் கி. மு. எண்ணாயிர வருஷங்களுக்கு முன்ன ரே மக்களுக்குள் நாகரிகம் தொடங்கி யிருக்க வேண்டும். இவ்வளவு காலம் முன்னரென்பது வரையறுத்துரைக்க முடியாதாயினும் எழுத்து வழக்கு இதற்கும் முன்னரே யேற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறாயின் பாஷைத் தோற்றத் தின் காலம் இத்துணையாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரென்பது யாவரான் வரையறுத்துக் கூற வியலுமோ? அறியேம். பாஷை மூலம் நதிமூல ருஷி மூலங்கள் போலும்!

இனித் தமிழ் நூல்களிற் பல இடைச்சங்க மிருந்த கபாடபுரம் கடல் கொள்ளப்பட்ட காலத் தில் அழிந்துபட்டனவெனக் கூறக் கண்டுளேம். அஃதன்றியும் தமிழில் மிகப் பழங்காப்பியமென அறிவுடையோர் பலரும் ஒத்தெடுத்த 'சிலப்பதி கார'த்திற் காடுகாண் காதையில் ஆசிரியர் இளங் கோவடிகள்,

"வடிவேலெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள"

என்றார்; இனி, வேனிற்காதையில், "நெடியோன் குன்றமுந்தொடியோள் பௌவமும்" என்புழி உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் "அக்காலத்து அவர் நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பஃறுளியென்னும் ஆற்றிற்குங் குமரியென்னு மாற்றிற்கு மிடையே யெழுநூற்றுக் காவதநாடும், இவற்றின் நீர்மலி வானென மலிந்த ஏழ்தெங்க நாடும், ஏழ்மதுரை நாடும், ஏழ்முன் பாலை நாடும், ஏழ்பின் பாலை நாடும், ஏழ்குன்ற நாடும், ஏழ்குண காரை நாடும், ஏழ்குறும்பனை நாடும் என்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும், குமரி கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும், காடும், நதியும், பதியும், தடநீர்க்குமரி வடபெருங் கோட்டின் காறும் கடல் கொண்டொழிதலாற் குமரிப் பௌவமென்றார்" என்று கூறினர். இன்னும் 'புறநானூற்'றிற் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் பாடிய பாட்டிற் 'பஃறுளியாறு' வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனால் உண்டாக்கப்பட்டதென்பது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சின்னாண் முன்னர் வெளிப்பட்ட 'செங்கோன்றரைச் செலவு' என்றதோர் சிறு நூலினுற் சில விஷயங்கள் விளங்குகின்றன. மேல் அடியார்க்கு நல்லாருரையான் விளங்கிய ஏழ்தெங்கநாடு முதலிய நாடுகளைச் சார்ந்து 'பெருவள நாடு' முதலிய பிறநாடுகளும், 'மணிமலை'

முதலிய சிலமலைகளும், 'முத்தூர்' முதலிய சிலவூர் களும், சக்கரக்கோ, பேராற்று நெடுந்துறையன், இடைக் கழிச் செங்கோடன் முதலிய புலவர் சிலரது பெயர் களும், 'பெருநூல்', 'இயனூல்' எனச்சில நூற் பெயரும் அந்நூலானும் அதனுரையானும் வெளி யாகின்றன. அந்நூல் முதலூழியில் தலைச்சங்கத் தார் காலத்தில் குமரியாற்றிறகும் பஃறுளியாற் றிற்கும் இடையேயுள்ள பெருவள நாட்டரசனு கிய செங்கோவை முதலூழித்தனியூர்ச் சேந்தன் பாடி னுனென்பது,

"செங்கோன் றரைச்செலவைச் சேந்தன் றனியூரான்
துங்கன் றமிழ்த்தாப் புலித்தொடரா—லங்கிசைத்தான்
சக்கரக்கோ முன்னின்று சாற்றும் பெருவூழி
யக்கரக்கோ நாமஞ்சு வாம்"

என்ற பஃறுளியாற்றுத் தலைப்பாய்ச்சல் ஏழ் தெங்க நாட்டு முத்தூர் அகத்தியன் கூறிய பாட்டி னுற் புலனுகின்றது.

இவையனைத்தையும் உற்றுநோக்குமிடத்து, எழுநூற்றுக் காவதம் அகன்று கிடந்த நாற்பத் தொன்பது தமிழ்நாடுகள் கடல்கொள்ளப்பட் டன வென்பது புலனும். இக்காலத்து அளவின் படி ஒரு காவதமென்பது பத்துமைலாக, எழு நூறு காவதமும் ஏழாயிரமை லெல்லையளவாம். 'இந்துமகா சமுத்திரம்' இருநூற்றைம்பது லக்ஷம்

சதுரமைலுள்ளது. இதனால் அது சிறிது குறையப் பதினாறுலக்ஷம் மைல் நீளமும் பதினாறுலக்ஷம் மைல் அகலமுமுடையதென்பது பெறப்படும். பெறவே இப்பதினாறு லக்ஷம் மைல் நீளத்தில் ஏழாயிரம் மைலளவு நிலனாயிருந்து கடல் கொள்ளப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். இனி 'மோரிசுத்தீவு'க்கும் 'பம்பாய்' நகரத்துக்கும் இடையிலுள்ள நீர்ப்பரவை இரண்டாயிரத்தைந்நூறு மைல் நீளமுள்ளதாம். மோரிசுத்தீவிற்கும் அதற்குத் தெற்கிலுள்ள 'கெர்கியூலன்' என்னுந் தீவிற்கும் இடையிலுள்ள நீளமும் அவ்வளவினதேயாம். ஆகவே நீளத்தில் இக்காலத்திலுள்ள 'குமரிமுனை'யிலிருந்து கெர்க்கியூலன் தீவின் தெற்கு வரையிலும், அகலத்தில் 'மடகாசிகர்தீவு' முதற் 'சுமாத்திரா', 'ஜவா' முதலியவற்றை யுள்ளடக்கிய 'சந்தாத்தீவுகள்' அளவும் விரிந்துகிடந்த குமரிநாடு கடல் கொள்ளப் பட்டதென்பது போதரும்.

இக்குமரி நாடுதான், கிழக்கே சந்தாத்தீவுகள் வரையினும், மேற்கே மடகாசிகர்தீவு வரையினும் அகன்று கிடந்ததாகக் கூறப்படும் 'இலெமூரியா' என்ற நிலப்பரப்பாம். இந்நிலப்பரப்பு ஒரு காலத்தெழுந்த பெருவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து போயிற்றென்றும் அவ்வாறு ஆழ்ந்துபோன பெருநிலம் இவ்வுலகமுழுவதற்கும் நடுவிற்கிடந்த பெரும்பரப்பாகலான் மக்கள் முதன் முதல் இந்நிலத்திலிருந்து பின் நாற்றிசையினும் பிரிந்து சென்று வேறுபட்டன ரென்றும், அங்ஙனம் இதிலிருந்த தொல்லோர் வழங்கியது தமிழ்ப்

பாஷையாமென்றும், பலகாரணங்கள் காட்டி விளக்கி நிறுவினர் மேற்புல விஞ்ஞானிகளுளொருவர். இது கேட்பதற்கு இனிதாகவும் விநோதமாகவு மிருக்கின்றது. இதனானே யாம் மேலெடுத்துக் காட்டிய தமிழ்நூற் பகுதிகளிற்கண்ட விஷயங்களெல்லாம் வலியுறுமாறு காண்க.

பாஷையின் தோற்றமுந் தொன்மையும் முற்றிற்று

6 பாஷையின் சிறப்பியல்பு

இவ்வுலகின்கணுள்ள பாஷைகளுள் எவையே னும் இரண்டு பாஷைகளாயினும் தம்முள் முற்றும் ஒத்திருப்பதில்லை. வழிமொழிகளும் தாய் மொழியினின்றுவேறுபடுகின்றன. சொல்லமைப் பும் கருத்தின் பரப்பும் இலக்கணவமைதியும் பாஷைதோறும் வேறுபடுகின்றன. பல பாஷை களிற் பயின்று அவற்றின்கண் ஒருமைப்பாடு காணப்புகுவார்க்குப் பாஷைகளின் சிறப்பியல்பு கள் பெரும்பாலுந் தோன்றுவதில்லை; அகஸ்மாத் தாய் ஏற்பட்ட இரண்டோரொற்றுமைப் பண்பு கள் அவர்களுடைய கண்களை மறைக்கின்றன. அதுபற்றி அவர்கள் மயங்குகின்றனர்.

தமிழும் மலையாளமும் தாய்மொழியும் வழி மொழியுமா யொற்றுமைப் பட்டனவே யாயி னும், 'செய்யும்' என்னும் முற்றைத் தமிழ்ப் படர்க்கையிற் பலர்பாலொழிந்த மற்றை நான்கு பாலினும் வழங்குவதாக, மலையாளமோ அதனை இருதிணை யைம்பான் மூவிடத்தினும் வழங்கா நின்றது. இஃதுணர்ந்த வீரமாமுனிவர் தமிழின் கண்மலையாள வழக்கததைக்கொணர்ந்து புகுத்து வார் தமது 'தேம்பாவணி', யென்ற நூலின்கண் மேற்கொண்டு செய்யுட் செய்துளர். இன்னும் மலையாளம் திணைபாலுணர்த்தும் வினைவிகுதிகளை யொழித்து விட்டதாகத் தமிழ் அவையனைத் தையும் ஒழித்துவிடாது போற்றிக்கொண்டுளது.

இவ்வாறு மிகநெருங்கிய மொழிகளே வேறு படும்போது மற்றையவற்றின் வேறுபாட்டினைக் குறித்து எடுத்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. பிறப்பு முறையானும் வரலாற்று முறையானும் ஏற்பட்ட மொழிப் பாகுபாடுகளில் நிகழக்கூடிய பிழைகளைப் போக்குவதற்குப் பாஷைகளின் அமைப்புமுறையொரு பெருங் கருவி யாகுமாறு அறிக.

இனித் தமிழின் நெடுங்கணக்கு மிகவும் விநோதமானது; பன்னீருயிரும் பதினெண் மெய்யும் ஓராய்தமுமாக முப்பத்தோ ரெழுத்துக்களுடையது. இவையே தமிழின் முதலெழுத்துக்களாம்; இவற்றுள்: 'ற, ழ, ன' என்ற மூன்றெழுத்துக்களும் தமிழ்ப் பாஷையின் சிறப்பெழுத்துக்களாம். தமிழின் வழிமொழிகளல்லாத பிறபாஷைகளின் கண்ணே இவ்வெழுத் தொலிகளில்லை. உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள், பன்னீருயிரும் பதினெண் மெய்யும் உறழப் பிறக்கும் இருநூற்றுப் பதினுறெழுத்துக்களுமாம். ஆங்கில முதலிய பிற பாஷைகளிற் போலாது தமிழில் உயிரெழுத்துக்களின் வைப்பு முறையும், மெய்யெழுத்துக்களின் வைப்பு முறையும் ஆகிய இவ்விரண்டும் மிக நேர்த்தியான ஒழுங்குடையனவாய், ஓசை நூன் முறை அணுவளவும் பிறழாமல் ஏற்பட்டிருக்கின்ற தன்மை யாவரும் வியக்கத்தக்கதே. தமிழ் மொழியிற் கூட்டெழுத்துக்களேயில்லை. கூட்டொலி யுண்டெனினும் வரிவடிவின் அவை தனித்தனி யெழுத்துக்களா லெழுதப் படுவன

வாம். தமிழில் எல்லா வெழுத்துக்களும்மொழிக்கு முதலிலே வாரா: பற்பல வரும். எல்லா வெழுத்துக்களும் மொழிக் கிறுதியிலும் வாரா; பற்பல வரும். இனி மொழிக் கிடையிலே எல்லா வெழுத்துக்களும் ஒன்றி மடங்கியியங்கா; பற்பல தம்முளொத்தியங்குவனவாம். நன்னூலார் இவையனைத்தையுந் தெளிவுபெற எழுத்தியலில் கூறியிருத்தல் காண்க.

தமிழெழுத்துக்கள் முப்பத்தொன்றேயாகத், தமிழொலிகள் அவற்றினும் மிகுகின்றன. மெல்லெழுத்துக்களுக்குப் பின்னே யடுத்து வருகின்ற வல்லெழுத்துக்களெல்லாம் தம் வல்லோசையிழந்து தாமும் மெல்லோசை யுடையனவாகின்றன. உதாரணமாக, 'அங்கு', 'பஞ்சு', 'வண்டு', 'வந்தான்', 'பம்பி', 'அன்று' என்ற சொற்களை யுச்சரித்துக் காண்க. மெல்லெழுத்துக்களை மகளிராகவும் வல்லெழுத்துக்களை ஆடவராகவுங் கொண்டு, இல்லற வாழ்க்கையுற்ற ஆடவர் இளகிய சிந்தையராதல்போல, மெல்லெழுத்துக்களை யடுத்து வரும் வல்லெழுத்துக்களும் இளகி மென்மைத்தன்மை மேவினவென்று உவமை கூறுதலு மேற்புடைத்தாம். எனவே வல்லெழுத்தாறும் தம்மோசை யாறும் பிறவோசை யாறு முடையனவாம். 'உக்குதல்', 'பசித்தான்', 'பட்டர்ந்தது', 'பதிவு', 'செய்பவன்' என்ற சொற்களில் முறையே க, ச, ட, த, பக்கள் தம்மோசையின் வேறுபட்டுப்போயின. இவ்வைந்து சொற்களில் மூன்றாவதினும் நான்காவதினுமுள்ள ட, த

வோசைகள் முற்கூறிய மெல்லோசைகளேயாக, எஞ்சிய மூன்று சொற்களிலுமுள்ள க, ச, ப வோசைகள் வேறு புத்தொலிகளாமாறு உச்சரித் தற்க. எனவே முன்னர்க் கூறிய ஆறு ஓசைகளோடு இந்த மூன்று புதிய வோசைகளையுங் கூட்ட வெழும் ஒன்பதோசைகளும் தமிழெழுத்துக்களின் மிக்க தமிழோசைகள். ஒவ்வோரொலிக்கும் ஒவ்வோரெழுத்திருத்தலே நியமம். அவ்வாறன்றி ஓரெழுத்தால் இரண்டு மூன்றொலிகளைக் குறித்தல் நேரிதன்று. அது பாஷையின் குறையே. தமிழின்கண் நாற்பதொலிகளிருப்பவும், அவற்றை வரிவடிவிற் குறித்தற்கு முப்பத்தோரெழுத்துக்களேயுள. முப்பத்தோரெழுத்துக்களுக்கும் முப்பத்தோரொலிகள் போக, மிகுதியான ஒன்பதொலிகளுக்கும் ஒன்பது தனிவேறெழுத்துக்களின்மை தமிழ்ப் பாஷைக்குக் குறைவாமாறு காண்க. ஆதியில், தமிழ்மொழியில் முப்பானோரொலிகளே யிருந்தன; வரவர நாளாவட்டத்தில் மக்களது உச்சாரண பேதத்தில் ஒன்பானொலிகள் மிகுவனவாயினவென்று அமைவு கூறித் தமக்குள்ளே மகிழ்வாருமுளர். அன்னார்மகிழ்ச்சியும், உற்று நோக்குமிடத்து, ஓராற்றானேற்புடைத்தேயாம்.

இனித் தமிழ் நெடுங்கணக்கின்கண் இன்னொரு விசேஷமுளது. அது குற்றுகர முற்றுகரப் பாகுபாடாம். குற்றுகரமாவது குறுகிய ஓசையுடையது; அரை மாத்திரை யளவிற்று. முற்றுகரமோ குறுகாது ஒருமாத்திரை யுடைய

தாவது. நன்னூலார் குற்றுகரத்திற்குக் கூறிய விதியும், குற்றுகரப் புணர்ச்சிக்குக் கூறிய விதிகளும் மிகச் சிறப்புடையனவாம். தனித்தமிழ்ச் சொற்களுள் உகரவீற்றன வெல்லாம், இக்காலத்திலுள்ள தமிழ்மக்களாற் குற்றுகரவீற்றுச் சொற்களாகவே யுச்சரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. முற்றுகர மென்றதோர் பாகுபாடு அத்துணை வேண்டுவதன்று. தமிழர்கள் முற்றுகரத்தையுங் குற்றுகரமாகவே யுச்சரிக்கின்றனர். தமிழ்மக்கள் தமிழ்ச்சொற்களாகிய 'கதவு', 'பசு', முதலிய முற்றுகரமொழிகளை உச்சரிக்குமாற்றையும், வடசொற்களாகிய 'இந்து,' 'சம்பு' முதலிய குற்றுகர மொழிகளை உச்சரிக்குமாற்றையும் உற்று நோக்குக. நோக்கின் முற்றுகரங்கள் குற்றுகரங்களாகவும், குற்றுகரங்கள் முற்றுகரங்களாகவும் உச்சரிக்கப்படுகின்றன வென்பது புலனும். இதுகண்டு இவ்வுகரப் பாகுபாடு தமிழ்ச் சொற்களுக்கேயன்றி வடசொற்களுக்கில்லையென்று கொள்வாராயினர் பலரும். தெலுங்கிற் குற்றுகரமின்மையைக் கவனிக்குமிடத்து அது தமிழினின்று பிரிந்த பின்னரே தமிழின்கண் இக்குற்றுகர வுச்சாரணம் புகுந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது துணியப்படும். இவ்வுகரப் பாகுபாட்டின் இன்றியமையாமை தமிழ்ச் சொற்கள் புணருமிடத்து வெளிப்படும்.

இசை நலமும் ஓசை நலமுஞ் சான்ற பாஷைகள் விசேஷமாக உயிர் வருக்கத்தில் நன்கு வேறுபட்ட ஒலிகள் சிலவே யுடையனவாமெனவும்,

உயிர் வருக்கத்தில் விசேஷமாக மிக்க ஒலிக ளுள்ள பாஷைகள், இசைநலம் வேறுபட்டுத் தெளிவின்றி ஏகரீதியின் இயங்குவனவாமென வும் பாஷைநூல் வல்ல பண்டிதர் கூறுகின்றனர். இவரது கூற்றை யொட்டித் தமிழ்ப்பாஷையை ஆராயுமிடத்துத் தமிழ் முதற்கட்கூறிய பாஷை களின் வருக்கத்திற் சேருமேயன்றிப் பின்னர்க் கூறிய வருக்கத்திற் சேராது.

தமிழ் உச்சாரண பேதங்கள் மூன்றும். அவைதாம் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்பன வாம். தமிழ்ச் சொற்களை யுச்சரிக்கும்போது பொருள் சிறந்து நிற்கும் பாகத்தி னெழுத்துக் களை யெடுத்தும், அயலெழுத்தைப் படுத்தும், மற் றையவற்றை நலிந்தும் உச்சரிக்க வென்பதே முறை. தமிழர்களது உச்சாரண முறை நாளுக்கு நாள் சிறிது சிறிதாக வேறுபட்டுக்கொண்டே வருகின்றது. இவ்வாறு தமிழுச்சாரணம் வேறு பட்டுக்கொண்டே செல்லுமாறுல், தமிழெழுத் துக்களின் பிறப்பிடங்களும் வேறுபடுதல் வேண் டுவது இன்றியமையாத தாகும். ஆறுற் பாஷை களினெலிகளினும், அவற்றின் பிறப்பிடங்களும் உச்சாரண பேதங்களும் மிகவும் நிலைபே றுடைய னவாம். இவ்விஷயம் பாஷை நூல்களிற் பெரி தும் முழங்குவதாகும்.

தமிழ்ப் பாஷையின் கண்ணேயுள்ள மொழி களைப் பகுபதம் பகாப்பதமென விருகூறுக்கி, அவற்றுட் பகுபதங்களைப் பகுதி, விகுதி,

இடைநிலை, சாரியை, சந்தி, விகாரம் என்னும் ஆறுறுப்புக்களு ளடங்குமாறு பகுத்து முறைப் படுத்திருக்கும் நன்னூலாரது செயல், பாஷை நூலிற் கூறப்படும் மொழியாக்க முறையைப் பெரிதும் ஒட்டிச் செல்லுகின்றதெனினும் அவர் கூறிய பகாப்பத விலக்கணத்தினும் இடுகுறிப் பெயரிலக்கணத்தினும் ஆக்ஷேபிக்கத்தக்க அமிசங் களிருக்கின்றன. தமிழ்ப் பகுதிகளும் அவற்றி னின்று சொல்லாகு மாறும்மிகவும் நேரிய ஒழுங் குள்ளனவாம். தமிழ்ப் பகுதிகளின் ஒழுங்கைக் குறித்துப் பிறிதோரிடத்திற் பேசுதல்கருதி, இப் போது அதை விடுத்து மேற்செல்லுகின்றும்.

இனிற் தமிழிற் சொற்களெல்லாம் வாக்கியத் தின் பகுதிகளாம். அவை நால்வகைய, பெயர் வினை இடை உரியென. பிறபாஷைகளிலுள்ள சொற்பாகுபாடுகளெல்லாம் இந்நான்கனு ளடங் குமென்க. இடைச்சொற்களும் உரிச்சொற்களும் முன்னொரு காலத்திற் பெயர் வினைகளா யிருந் தன. அவைகளனைத்துங் காலக்கிரமத்தில் அத் தன்மைக ளிழந்து இப்போதுள்ள இடையுரிப் பண்புகள் அடைவனவாயின. பெயரும் வினையும் முதனிலைகளாகிய தனிப் பகுதிகளினடியாகப் பிறந்தன. அம்மூலப் பகுதிகள் தாமுந் தனித்தனி வாக்கியங்களின் மரூஉக்களாம். எனவே வாக்கி யங்கள் பகுதிகளாய்க்குறுகி முதனிலைத் தன்மைப் பட்டுத் தம்மினின்றும் பலசொற்களாகி அவற் றை மீட்டும் வாக்கியங்களில் தொடர்புபடுத்தன வென்பது கேட்போர்க்கு நகை விளைப்பதோர்

கூற்றேயாமாயினும் அது பாஷைநூல் வல்ல பண்டிதராயினும் யாவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததோர் கோட்பாடேயாம்.

தமிழிலக்கண முடையார், பாலையும் எண்ணையும் வேறுவேறு கூறாது, இரண்டையும் 'பால்' என்ற ஒன்றிலே யேற்றி, 'ஆண், பெண், பலர், ஒன்று, பல' என ஐம்பால் வகுத்தார். அவ் வகுப்பினும் ஆண் பன்மைக்கும் பெண் பன்மைக்கும் வேறுபாடு காட்டாது 'பலர்பால்' என்றதன்கண் அடக்கினார். உயர்திணையிலாவது ஆணொருமை பெண்ணொருமை கொண்டார்; அஃறிணையில் அதுவுமில்லை. அஃறிணைப் பாற்பகுப் பெல்லாம் ஒருமைப் பன்மைகளேயாம். அஃறிணைச் சொற்களில் ஆண் பெண் பாகுபாடு பாஷை நடையிலிருக்கவும் அதனை யிலக்கண நூலுடையார் கவனியாது பராமுகமாய்ச் சென்றது யாது காரணம் பற்றியோ?

"ஆண் பெண் பலரென முப்பாற் றுயர்திணை
"ஒன்றே பலவென் றிருபாற் றஃறிணை"

என்று பெயரியலிற் சூத்திரங்கள் வகுத்த நன்னூலார் தம்மையும் மறந்து,

"நூலுரை போதகா சிரியர் மூவரும்
முக்குண வசத்தான் முறைமறைந் தறைவரே"

என்ற கூற்றிற்கு இலக்கியமாய்ப் பொதுவியலின் தொடக்கத்தே,

"இருதிணை யாண்பெண் ணுளொன்றனை யொழிக்கும
பெயரும் வினையுங் குறிப்பி னனே"

என்ற சூத்திரத்தில் அஃறிணைக் கண்ணும் ஆண் பெண் பாகுபாடுண்மை கூறிவிட்டனர். என்

செய்வார்? அவரால் அதனை அறவே யொதுக்க முடியவில்லை.

தமிழில் வினைச்சொற்களுட் சில, பகுதி யொற்றிரட்டியும்; பல, இடைநிலைகளானும்; வேறு சில, விகுதிகளானும் காலங்காட்டுகின்றன. இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு எனக் காலங்கள் மூன்றாக வழங்குகின்றன வெனினும், ஆதிகாலத்தில் நிகழ்காலமென்றதொன்று ஏற்படவேயில்லை. ஒரு நிமிஷம் முந்தினால் இறந்தகாலமும் ஒரு நிமிஷம் பிந்தினால் எதிர்காலமுமாய்ப் போதலின் நிகழ்காலத்திற்கு இயக்கமின்றி யொழிதல் காண்க. இதுபற்றியன்றே தொல்காப்பியனாரும் நிகழ்காலத்திற் கெனத் தனிவேறிடைநிலைகள் கூறாது சென்றனர். பாஷையோ நாடோறு முதிர்ந்து முக்காலமும் அவற்றிற் சில பாகுபாடு களும் வேண்டி நிற்பதாயிற்று. இது கண்ட நன்னூலார், பாஷை நடையை முற்றிலும் உற்று நோக்காது ஒருபுடை நோக்கமாய் 'ஆநின்று, கின்று, கிறு' என்று மூன்று நிகழ்கால விடைநிலைகள் வகுத்து, அவ்வளவில் அமைவாராயினர். தமிழ்ப் பாஷையின் போக்கோ, பின்வருமாறு காலப்பாகுபாடுகள் வேண்டாநின்றது:—

I. **இறந்தகாலம்:—**

i இறப்பிலிறப்பு; (உ-ம்) செய்திருந்தான்.

ii இறப்பில் நிகழ்வு; (உ-ம்)செய்திருக்கிறான்.

iii இறப்பிலெதிர்வு; (உ-ம்) செய்திருப்பான்.

II. **நிகழ்காலம்:—**

i நிகழ்விறப்பு; (உ-ம்) செய்யா நின்றான்.
ii நிகழ்வில் நிகழ்வு; (உ-ம்) செய்யா நிற்கின்றான்.
iii நிகழ்விலெதிர்வு; (உ-ம்) செய்யா நிற்பான்.

III. **எதிர்காலம்:**—ஒன்றே; (உ-ம்) செய்வான்.

இப்பாகுபாட்டினாற் பெரும்பலம் விளைதலின் இலக்கண நூலுடையார் இதனைக்கடிதின் மேற்கொள்வாரென்பது திண்ணம்.

ஒவ்வொரு பாஷையினும், அஃதுடையார் முன்பின் பயின்றறியாத பொருள்களுக்குங் கருத்துக்களுக்கும் உற்ற தகுசொற்கள் நாடுதல் நேரிதன்றாம். யாவருக்குந் தெரிந்திருக்க வேண்டிய கருத்துக்களினுமே சிற்சில வேறுபாடுகள் உண்டாகுமானால் மற்றைய விஷயங்களைக் குறித்துப் பேசவும் வேண்டுமோ? பாஷையியல்பு இவ்வாறாயிருக்கத் தமிழின் கண்ணே இதற்குத் தக்க சொல்லில்லை. அதற்குத் தக்கச் சொல்லில்லை யென்று பலவாறாக வீண்மொழி பிதற்றி வாய்ப்பறை யறைவதனால் யாது பயன்? ஒரு சொல்லுக் கொரே சொல்லாய்த்தா னிருத்தல் வேண்டுமென்பது என்ன நியாயமோ? ஒரு சொற்பொருளைப் பல சொற்களாற் கூறின் அது குற்றமாதலெப்படி? 'சுருங்கச் சொல்லல்' என்ற அழகில்லையென்று கூறிற் கூறலாம். அன்றியும் இவ் விஷயத்தில் ஒருவரும் துணிந்து கூறுதலியலாது; நூற்பரப்பினுள் யாங்கேனும் தக்க சொற்கள் கிடைப்பினுங் கிடைக்கலாம். அவ்வாறு கிடைத்த தனித்தமிழ்ச் சொற்களும் பலவுள.

ஒரு காலத்தில் யாம் வடமொழிப் புலவரொருவரோடு சல்லாபஞ் செய்துகொண்டிருந்த போது, அவர் நிடமென்று "மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியென்ற வைம்பொறியானும்சிறந்து விளங்கி யாக்கை நலம் வாய்ந்த தமிழ் மகள், தான் சமஸ்கிருத நாயகனை யெதிர்ப்பட்டு மணக்குங்காறும், முகங் காட்டாது தலைகவிழ்ந்து நின்றனள்! இஃதென்னே!" என்று கூறிப் புன்னகை செய்தனர். அஃதுணர்ந்த யாமுங் காலந்தாழ்த்தலின்றி, அவர் எதிர்பாராத வண்ணமாய், "எவ்வாற்றானும் யாக்கை நலன் வாய்ந்தொளிருந் தமிழ் மகள் தன்னை மணக்குமாறு போந்த வடமொழி நாயகன் மூங்கையாய் வாய் திறத்தலின்றி முகத்தினாற் பலசைகைகள் செய்து நின்றமை கண்டு,' முகஞ்செய்துபுறக்கணித்து நின்றனள்! இஃதென்கொலோ!" என்று கூறி இள நகை யரும்பினம். இச்சம்பாஷணையின் பொருளாவது, அவர் தமிழில் முகத்திற்குத் தக்க சொல் லில்லை யென்றார். யாம் 'முகம்' தமிழ்ச் சொல்லே என்பாரோடிணங்கி, அதனை வலியுறுத்திச் சொல்லு முகத்தால், வடமொழியில் முகத்தின் சொற்களைத் தவிர்த்து வாய்க்குத்தக்க சொல் லின்மை காட்டி, அது பேச்சுவழக்கற்ற பாஷை யென்று குறித்தனம். இச்சல்லாபத்தை அறிவுடையோர் விநோதார்த்தமாகக் கொண்டு எம்மைக் கடைக்கணிப்பாராக.

தமிழ்ச்சொற் பரப்போ ஒரு பெருங்கடல் போன்று விளங்குகின்றது. தமிழ்ச்சொற்க

ளனைத்தையுங் கோவை செய்து வகுத்த நிகண்டு களும் அகராதிகளும் குறைபாடுடையனவாய் நிற்கின்றன. ஒரு நூலேனும் சொற்பொருளா ராய்ச்சிசெய்து கூறவில்லை. யாவும் சொற் பொருள் மட்டிற் கூறுகின்றன; சொல்லின் பகுதிகளாவன இவை யென்றுஞ் சுட்டிற்றில. ஆதித் தமிழர்க்கு ஒன்று முதல் நூறுயிரங்கா றும் எண்ணத் தெரிந்திருந்தது; ஏனெனில் இவற்றைக் குறிக்குஞ்சொற்களெல்லாந் தனித் தமிழ்ச் சொற்களாம். ஆழாக்கு, உழக்கு, நாழி, குறுணி, பதக்கு, தூணி, கலன் என்ற முகத்த லளவைக் கணக்கும், சாண், அடி, முழம் என்ற நீட்டலளவைக் கணக்கும், பலம், வீசை, மணங்கு என்ற எடுத்தலளவைக் கணக்கும், கால், அரைக்கால், மாகாணி, மா, அரைமா, காணி, முந்திரி, இம்மி என்ற கீழ்வாய்க் கணக் கும் அவற்றின் குறியீடுகளும் தமிழரது கணக் கறிவின் உயர்வை விளக்குகின்றன. 'தொண் ணூறு', 'தொள்ளாயிரம்' என்ற சொற்களைக் குறித்துப் பலப்பல ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்ந்துள; எனினும் அவற்றுளொன்றேனும் எமக்கு மன வமைதி தரவில்லை. 'தொண்டு' என்பது ஒன்பதிற் குப் பெயராய் நிகண்டினும் இலக்கியங்களினும் பயின்று வருவதனால், அச்சொல்லை 'ஒன்பது' என்ற விடத்தில் நிறுத்தித், 'தொண்டு + நூறு = தொண்ணூறு' எனவும், 'தொண்டு + ஆயிரம் = தொள்ளாயிரம்' எனவுஞ்செய்கை செய்து முடித் தமைக்கலாமென்பது எமது துணிவு.

தமிழ்ப் பாஷையில் நாட்பெயர், கோட்பெயர், மதிப்பெயர் என்பவற்றுட் பெரும்பாலன தமிழ்ச் சொற்களேயாம்; சிறுபாலன சந்தேகத்திற்கு இடந்தருகின்றன. அவை 'புதன், சனி' என்பனவும் பிறவும் போல்வன. இத்தகையன வடசொற் களென்று கூறினும் படுவதோரிழுக்கில்லை யென்னலாம்.

'கடவுள்' என்ற சொல்லுண்மையால், தமிழர் 'கடவுளுண்டு' என்ற கொள்கை யுடையாரென்க. தமிழில் முருகக் கடவுளைக் குறிப்பதற்குப் பலசொற்களிருப்பவும், ஏனைய கடவுள்களைக் குறிப்பதற்குத் தக்கசொல் ஒன்றேனு மின்மையால், முருகக் கடவுளொருவரே தமிழ்க் கடவுள், மற்றைக் கடவுள்கள் தமிழ்க்கடவுளரல்லரென்று வாதிப்பார் பலருளர். சிலர் சிவபிரானையுந் தமிழ்க் கடவுளென்பர். அவரது கொள்கைப்படி 'சாஸ்தா' சைனக் கடவுளுந் 'திருமால்' ஆரியக் கடவுளுமாவர். சில்லோர் தமிழ்ப் பாஷைக்குள்ளே 'விக்கிரகம்' என்றதைக் குறிப்பதற்குத் தக்க தனித்தமிழ்ச் சொல்லில்லை யெனவும், அதனல் தமிழர்கள் விக்கிரகாராதனம் செய்பவர்களல்ல ரெனவும் துணிந்து கூறுவாராயினர். அவர் கூற்றுப் 'படிவம், வடிவம்' என்ற தனித்தமிழ் சொற்களாற் போலியென்று ஒதுக்கப்படுவதாயிற்று. அன்றியுந் தமிழர் முதுமரங்களிற் கடவுளை ஆரோபித்துத் தொழுதனரென்பது பண்டைத் தமிழ் நூல்களான் ஏற்படுகின்றது.

"கட்புல னில்லாக் கடவுளைக் காட்டுஞ்
சட்டகம் போலச் செவிப்புல வொலியை
உட்கொளற் கிடுமுரு வாம்வடி வெழுத்தே"

என்ற இலக்கண நூலார் கூற்றையும் உய்த்துணர்க.

பாஷையின் சிறப்பியல்பு முற்றிற்று

7 பாஷை வேறுபடுமாறு

பேச்சு வழக்குள்ள பாஷைகளெல்லாம் எப்பொழுதும் பல வகையிலும் வேறுபட்டுக்கொண்டே யிருக்கின்றன. வேறுபடுதலின்றியொரு நிலைப்பாடு அடைந்துள பாஷைகளுக்கு அழிவு வெகுதூரத்தில் இல்லை. ஆகவே பேச்சு வழக்குள்ள பாஷைகள் அழியாது நீடித்தகாலம் இயங்க வேண்டுமாயின், அவற்றிற்கு வேறுபாடு இன்றியமையாதது. தமிழும் பேச்சு வழக்குள்ளதோர் சிறப்புடைப் பாஷையா மாதலின் இஃதும் வேறுபட்டியங்குவது நியாயமே. அவ்வாறே யாரென்ன தடுத்தபோதிலும் தமிழ்ப் பேராறு தனக்கெதிருள்ள தடைகளனைத்தையும் உந்தியெறிந்து சுழிகொண்டு விளையாடிச் செல்லா நின்றது.

உயிர்நூலோர் 'இயற்கைப் பிரிநிலை' யென்று கூறும் சுபாவ நியமம், பாஷை வளர்ச்சியினுங் கொள்ளப்படும். பாஷை வளர்ச்சிக்குத் தடை பயப்பனவும் பயனற்றனவு மாகி யவைகளனைத்தும் பயிற்சிக் குறைவான் வழக்காறற்றுப்போக, மற்று அதன் வளர்ச்சிக்குத் தடை பயவாதனவும் பயனுள்ளனவுமாகிய யாவையும் பயிற்சி மிகுதியான் வழக்காற்றில் நிலைபெறுகின்றன. இது பாஷை நூலிற் கொள்ளப்படும் 'இயற்கைப் பிரிநிலை.'

இனிப் பொச்சாப்புக் காரணமாகவும் சோம்பல் காரணமாகவும் மக்கள் சொற்களைத்

தக்கபடி யுச்சரியாமையால் அவை தம்முடைய முன்னை யுருவங் குலைந்து சிதைகின்றன. மிகவும் நீளமான சொற்களை மக்கள், காலைச் சுருக்கமும் முயற்சிச் சுருக்கமுங் கருதிக் குறுக்கியும் மாற்றியும் வழங்குதலால் அவை தம்முன் னுருவத்தினின்றும் வேறுபடுவன வாகின்றன. இவ்வாறு தொன்றுதொட்டு வருதலின்றி, அவ்வக் காலங்களில், இடையிலே சில வெழுத்துக் கெட்டும், சில வெழுத்துத் திரிந்தும், சில வெழுத்துத் தோன்றியும், இலக்கணத்திற் சிதைந்து முன்னுருவம் மாறித் தாமே மருவி வழங்குவனவற்றை யெல்லாம் 'மரூஉ' என்பர் இலக்கண நூலார். 'அருமந்தபிள்ளை', 'ஆச்சு', 'இருக்குது' என்பன முதலாயின இதற்கு உதாரணமாம். 'கற்று', 'சுற்று', 'நேற்று' என்பன போன்ற றகர வொற்றிடையிலுள்ள சொற்கள், தகர வொற்றிடையிலுள்ள சொற்களாக உச்சரிக்கப்படுகின்றன; 'வைத்து', 'தைத்து', 'பாய்த்து' என்பன போன்ற சொற்களின் தகரங்கள் சகரங்களாகின்றன. இனிச் சாமானியத் தமிழ் மக்களிடை வழங்கும் மரூஉ மொழிகளி னியல்புகளை முற்ற வெடுத்துக் காட்டுதலரிதாம். எனினும், தோன்றல், திரிதல், கெடுதல், நீளல், நிலைமாறுதலென்னும் ஐந்துவகைகளாக மரூஉவைப் பிரித்துத் தக்க வுதாரணங்கள் கண்டு கொள்க. 'யாவது', 'மாசி', 'ஆனை', 'பேர்', 'விசிறி' என்பன முறையே அம்மரூஉ வகைகட்கு உதாரணங்களாமாறு அறிக.

"அ ஐ முதலிடை யொக்குஞ் சஞயமுன்"
"ஐகான் யவ்வழி நவ்வொடு சில்வழி
ஞஃகா னுறழு மென்மரு முளரே"

என்ற நன்னூலார் கூறிய மொழிமுதற் போலியும் மொழியிடைப் போலியும் வகுத்துரைக்குஞ் சூத்திர விதிகள், யாம் மேற்கூறிய முயற்சிச் சுருக்க வியல்பினை யன்றே வலியுறுத்திக் காட்டு கின்றன. 'ஐந்து', 'உய்ந்தனன்' என்ற சொற்களை யுச்சரித்தலிற் சிறிதளவு கஷ்டமிருத்தலாற் சுகபுருஷராகிய தமிழ் மக்கள் அவற்றை 'அஞ்சு', 'உஞ்சனன்' என்று வழங்குவாராயினர்.

தெளிவு கருதியும் உச்சரிப்பு நலங்கருதியும், தமிழ் மக்கள் சில சொற்களை மாற்றி வழங்கு கின்றனர். உதாரணமாகப் 'பெண்' என்ற சொல்லைப் 'பெண்டு' என்றும், 'நிலம்' 'கலம்' என்பவற்றை 'நிலன்' 'கலன்' என்றும் முறையே எழுத்துக் கூட்டியும், ஒரெழுத்தைப் பிறிதோ ரெழுத்தாக மாற்றியும் உபயோகிக்கின்றனர். குறிலிணை மொழியிறுதியில் மகரம் தெளிவாகச் செவிப் புலனுருமையின் இவ்வேறுபாடு வேண் டப் படுவதாயிற்று. இதைத்தான் மொழியிறு திப் போலியென நன்னூலார்,

"மகர விறுதி யஃறிணைப் பெயரின்
னகரமோ டுறழா நடப்பன வுளவே"

என்ற சூத்திர விதியின்கட் கூறுவாராயினர். சில குற்றுகர வீற்று அஃறிணை மொழிகளுந் தெளிவு கருதி, இறுதி யுகரங் கெடுத்து 'அர்'

ஏற்றி யுச்சரிக்கப்படுகின்றன. 'வண்டர்', 'சுரும்பர்' என்ற மென்றொடர்க் குற்றுகர மொழியினும், 'சிறகர்' என்ற வுயிர்த்தொடர்க் குற்றுகர மொழியினும்' 'இடக்கர்' என்ற வன்றொடர்க் குற்றுகர மொழியினும் இவ்வுண்மை காண்க. 'பூ'வைப் 'பூவர்' 'என்றுரு முளர்.

ஒன்றைப் பிறிதொன்று போலுமெனப் பிழைபடக் கருதலானும், இஃது இவ்வாறிருந்தால் அழகுடைத்தாமெனக் கருதலானும், தமிழ் மக்கள் சொற்களை மாற்றி வழங்குவர். இலக்கணமில்லையாயினும் இலக்கண முடையதுபோல் அடிப்பட்ட சான்றோராலே தொன்றுதொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்ற 'இலக்கணப் போலி'யும் இக்கருத்துக்கள் பற்றியே யுண்டாயிற்றுப் போலும். 'இல் முன்' என்பதை 'முன்றில்'என்பதும், 'மரநுனி' என்பதை 'நுனிமரம்' என்பதும் இவற்றிற்கு முறையே உதாரணமாம். 'முற்றம்' என்ற சொல்லொடு போலி யொப்புமை கொண்டு 'இல்முன்' 'முன்றில்' எனத் திரிக்கப் பட்டது. 'நுனிமரம்' என்று கூறுதற்கண் உச்சாரண சுகமுண்மை காண்க.

தமிழ் மக்களது நாகரிக நிலை முதிர்ச்சிக் கேற்றபடி, தமிழ்ப் பாஷையும் முதிர்ச்சி யடைதல் வேண்டும். நன் மக்களிடத்தே சொல்லத் தகாத சொல்லை, அவ்வாய்பாடு மறைத்துப் பிற வாய்ப்பாட்டாற் சொல்லும் 'இடக்கரடக்கல் வழக்கு'ம், மங்கலமில்லாததை யொழித்து மங்கலமாகக் கூறும் 'மங்கல வழக்கு'ம் நாகரிக நிலை

முதிர்ச்சியானேற்பட்டனவாம். 'ஆப்பி' என்ற சொல் நாகரிக நிலை நன்கு முதிராத காலத்தி லெழுந்து பின்னர் நன்மக்களா லிறுதி குறுக்கப் பட்டது.

இராஜ்யங்களின் மாறுபாட்டாற் பாஷை களும் வேறுபடுதலுண்டு. உதாரணமாகத், தமிழ் மொழியின்கண்ணே, மகம்மதிய அரசு ஓங்கிய தனால் எத்துணையோ 'இந்துஸ்தானி பாஷைச் சொற்கள்' இடம் பெறுவனவாயின. உதாரண மாகச் 'சலாம்' 'சபாசு' என்ற சொற்கள் தமி ழிலக்கியங்களினுமேறி விட்டன.

" சுராதிப திமாலய னுமாலொடு சலாமிடு
சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே "

என்று அருணகிரிநாதர் தமது 'திருப்புகழ்' நூலின் கட் கூறியதும்,

" குறவர் மகட்குச் சலாமிடற் கேக்கறு
குமரனை முத்துக் குமரனைப் போற்றுதும் "

என்று குமரகுருபர சுவாமிகள் தமது 'மீனாக்ஷியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்' நூலின்கட் கூறியதுங் காண்க.

" கற்ப கந்திரு நாடுயர் வாழ்வுற
சித்தர் விஞ்சையர் மாகர் சபாசென
கட்ட வெங்கொடு சூர்கிளை வேரற
விடும்வேலா "

என்றார் அருணகிரிநாதரும். இன்னும் இதனைக் குறித்துப் பிறிதோரமயத்திற் பேசுதற் கிடனுண் டாதலின் இதைவிடுத்து மேற்செல்வாம்.

நெட்டுயிரும் குற்றுயிரும் வெவ்வேறு விதிகள் பற்றி வேறுபடுகின்றன. 'சந்தியக்கரங்க'ளாகிய ஐகார ஒளகாரங்கள் விசேஷமாக நிலைபேறுடையனவல்ல. ஆதலா னன்றே அவைகளிரண்டும் தம்மாத்திரையின் குறுகி யொலிப்பனவாயின. ஐகார ஒளகாரக் குறுக்கங்கள் தமிழிலக்கணங்களிற் பெரிதும் விரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. தனிக்குற்றெழுத்திற்குப் பின்னே யடுத்து வரும் நேரசைகளெல்லாம் தம்மளவிற் சிறிது குறுகி, நிரையசையாகின்றன. குற்றெழுத்துக்கள் வீழ்ந்துபடு மியல்பின; எனினும் அவை நெட்டெழுத்துக்களினும் மிக்க நிலைபேறுடையன. இரண்டு மாத்திரை யளவுகாலம் வரையில் நாவை ஒருநிலைக் கண்ணே நிறுத்தி வைத்தல் மிகவும் அரியதோர் செயலாதலின், நெட்டுயிர்கள் அத்துணை நிலைபேறுடையன வல்லவாயின.

இனித் தமிழ் மக்கள் வேற்று மக்களோடு வாணிகநிமித்தமாக ஊடாடுங்காலத்தும் அவர்கள் இவர்களோடு வந்து கலக்குங் காலத்தும், புறத்தடைகள் எவையு மில்லாமையாற் பிறபாஷைகளினொலிகள் தமிழின்கட் புகுவனவாயின. இத்தகைய கலப்பினால் தமிழ்ப்பாஷையின் கண்ணே, ரகர றகர வேறுபாடு காண்டலும், ழகர ளகர வேறுபாடு காண்டலும் அரியவாயின. ஆரியர் கலப்பினால் ரகர றகரங்கள் எல்லாம் ஒரே ரகாரமாகவும், ழகர ளகரங்களெல்லாம் ஒரே ளகாரமாகவும், உச்சரிக்கப்படுவனவாயின. தமிழ்ப்

பண்டிதராயினும் இவ்வுச்சாரண விஷயமாக மாணுக்கர்களை எவ்வளவு திருத்தியும் அவர்கள் திருந்துதல் அரிதாயிருக்கின்றது. ழகர ளகர வேறுபாட்டை அறவே யொழிக்கக் கருதி வீரசோழியமுடையார், ஈரெழுத்துக்களையும் ஒன்று போல் வைத்துக் காரிகை செய்தனர். அவர் விதியின்படி 'புகழ் + தீபம் = புகடீபம்' எனவும், 'பாழ் + நரகு = பாணரகு' எனவும் வரும்.

"திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்"

என்று காப்பிலுரைத்தார் 'கந்தபுராணம்' செய்த கச்சியப்ப சிவாசாரியரும்.

வளர்மொழிக ளெல்லாம் தனித்தனி நால் வேறு நிலைகளுடையனவாம். அவைதாம் 'தனி நிலை', 'தொடர்நிலை', 'உருபுநிலை', 'பிரிவுநிலை' யென்பனவாம். தனிநிலைப் பாஷைகளெல்லாம் சில நூற்றாண்டுகளில் தொடர்நிலைப் பாஷைக ளாக மாறிவிடும். தொடர்நிலையன உருபுநிலை யுற்றன. இறுதியிற் பிரிவு நிலையனவாய் விளங் கும். தமிழ் மொழியோ தனிநிலை கடந்து தொடர் நிலையில் இருக்கின்றதென்று பலரும் கூறுவர். ஆனால் தமிழ் மகள் தொடர் நிலையில் ஒரு தாளை யூன்றியும் மற்றைத்தாளை உருபு நிலையில் வைக் குமாறு எடுத்தும் நிற்கின்றனள் என்று கூறு தலே யேற்புடைத்தாம்.

பாஷை வேறுபடுமாற்றில் யாவரும் கருதத் தக்கதோருண்மையுண்டு. அஃதாவது பாஷைக ளெல்லாம் சில சமயங்களில் மிகவும் விரைந்து

வேறுபட்டும், வேறு சில சமயங்களில் மிகவும் தாமதமாக வேறுபட்டுஞ் செல்லும் இயல்புடையன. இவ்வுண்மைக் கிணங்கியே தமிழ்ப்பாஷையும் பரந்த கொள்கைகள் மேவி விரிந்து வேறுபடுகின்றது. சிலகாலம் மிக விரைந்தும், சிலகாலம் வேறுபாடு தோன்றாமல் அமைந்தும், சிலகாலம் மந்தமாக மெல்லென நின்று நின்றும் வேறுபட்டுச் செல்லாநின்ற தமிழ்மகளின் செலவு ஒரு பேராற்றின் இனியவொழுக்கம்போலும். எப்பொழுதும் ஏட்டுவழக்குத் தமிழும் பேச்சு வழக்குத் தமிழும் வேறுபட்டுக்கொண்டே வந்திருக்கின்றன. ஆதியில் இவ்விரண்டும் அதிக வேறுபாடின்றி ஒத்தன வெனினும், ஏட்டுவழக்குத் தமிழ் வேறுபாடுறுவது மிக மந்தமான நடையிலேதான்; மற்றுப் பேச்சு வழக்குத் தமிழ் வேறுபடுவதே மிக விரைவான நடையிலேயாம். எனவே ஏட்டுவழக்குத் தமிழ்க்கும் பேச்சுவழக்குத் தமிழ்க்கும் இக்காலத்திலுள்ள பேதம் மிக வதிகமாம். இதுவும் அதுவும் வெகு தூரத்தில் நிற்கின்றன. இவ்விரண்டும் தமக்குள்ளே அதிகமாக வேறுபட்டு வெகு தூரத்தில் நிற்கவொட்டாது முயலவேண்டுவது இலக்கண நூலார்க்கு உற்றதொழிலாம். இனி இத்தகைய வேறுபாடுகளினால் உண்டாகும் பயன்கள் யாவை என்ற விஷயத்தைக் குறித்து ஆராய்வாம்.

சொற்களும் சொற்றொடர்களும் வாக்கியங்களும் சொல்லின் பாகங்களும் தத்தமக்குரிய பொருட்பெற்றி விரிந்துங் குறைந்தும் முற்றிலும்

வேறுபட்டும் போகின்றன. பொதுவாகப் பல பொருள்களைக் குறித்துநின்ற சொற்கள் சிறப்பாகச் சிலவற்றையேனும் ஒன்றையேனுங் குறிக்கும் நிலைமையை யடைகின்றன. இதனைப் 'பொதுப்படை நியமம்' என்னலாம். உதாரணமாக 'நெய்' என்ற சொல்லைக் காண்க. இஃது ஆதியிற் பசுவின்நெய், வேப்பநெய், எள்ளின்நெய், ஆமணக்குநெய், இலுப்பைநெய் முதலிய பலவற்றிற்கும் பொதுவான சொல். அஃது இப்பொழுது பசுவின்நெய், எருமைநெய்களையே சிறப்பாகக் குறிக்கின்றது. மற்றுச் சிறப்பாக ஒவ்வொரு பொருளையே குறித்து நின்ற சொற்கள் பொதுவாகிப் பல பொருள்களையுங் குறிக்கும் நிலைமையை யடைதலுமுண்டு. இதனைச் 'சிறப்புப்படை நியமம்' என்னலாம். ஆதியில் எள்ளினின்று போந்த நெய் என்ற ஒரே பொருளைக் குறித்த 'எண்ணெய்' என்ற சொல் இப்போது பொதுவாகி, 'வேப்பெண்ணெய்', 'விளக்கெண்ணெய்', 'இலுப்பெண்ணெய்' என்பனவாதியபலபொருள்களையுங் குறிக்கின்றது. 'ஓலை', 'மரக்கால்' என்னுஞ் சொற்கள் தப்பொருட்பெற்றி முற்றிலும் வேறுபட்டனவாமாறு காண்க. தமிழ்மகளிர் பனையோலைச் சுருளும் தென்னோலைச் சுருளும தங்காதணியாகக் கொண்டமை பற்றி அக்காதணியும் 'ஓலை' யென்னப்பட்டது; இப்போது பொன்னாலும் மணியாலுமியன்ற காதணிகளும் அந்த 'ஓலை'ச் சொல்லாலேயே குறிக்கப்படுதலுணர்க. ஆதியில் மரத்தினாற் செய்யப்பட்ட

உழக்கிற்கு 'மரக்கால்' என்று பெயர்; இப்பொழுது அஃது இரும்பினாலாகிய குறுணியளவு கருவியையே குறித்தனுமுணர்க. சில சொற்கள் ஆதியில் இழிபொருளுணர்த்தி இப்போது அவற்றை இழந்து உயர்பொருளுணர்த்துவனவாம். 'களிப்பு' என்ற சொல் முதலிற் கள்ளுண்டு களித்தலையே யுணர்த்திற்று; இப்பொழுது 'மகிழ்ச்சி' என்ற உயர் பொருள் பெற்றது. 'விளையாட்டு' என்ற சொல் ஆதியிற் கள்ளுண்டு ஆடுதலைக் குறித்தது; இப்பொழுது அது கள்ளுண்ணுமல் ஆடுகின்ற பலவகை விநோதமான ஆட்டங்களையுங் குறிக்கின்றது. இவ்வாறு வரும் நியமத்திற்கு 'உயர்பொருட்பேறு' என்னும் பெயரிடலாம். இனி இதுபோலவே 'இழிபொருட்பேறு' முண்டு. அஃதாவது சொற்கள் முதலில் உயர்பொருள் உணர்த்திப் பின்னர் இழிபொருள் தருமென்பது. உதாரணமாக 'நாற்றம்' என்ற சொல்லைக் காண்க.

> "ஒன்றெழி பொதுச்சொல் விகாரந் தகுதி
> யாகு பெயரன் மொழிவினைக் குறிப்பே
> முதறொகைக் குறிப்போ டின்ன பிறவுங்
> குறிப்பிற் றருமொழி யல்லன வெளிப்படை."

என்ற 'நன்னூற்' சூத்திரவிதியிற் கூறப்பட்டுள்ள குறிப்புச் சொற்களெல்லாம் பொருட்பெற்றி வேறுபடுமாறு காட்டுகின்றன.

இனி மக்களாவார் உணர்ந்துகொண்டே சில வேறுபாடுகள் செய்தலுண்டு. ஒவ்வொரு கூட்

டத்தார் யாதேனும் ஒரு பொருளை மறைத்துக் கூறவேண்டி, அதனது சொற்குறியை யொழித்து வேறொரு சொற்குறியால் அதனைக் கூறும் 'குழூஉக்குறி' என்பதும், 'பிறிதினவிற்சி', 'புனைவிலி புகழ்ச்சி' முதலிய அணிவகைகளும் அறிந்து செய்வேறுபாட்டின்பாற் படுமென்க.

இவ்வாறு நிகழ்கின்ற வேறுபாடுகள் நிகழவும வேண்டும்; அவ்வேறுபாடுகள் அளவிறந்தன வாகாமல் அடக்கவும் வேண்டும். ஆதலாற் பாஷையின் வேறுபாடுகளை யடக்குதற் பயன் கருதியே இலக்கணங்க ளேற்பட்டன. இவ்விலக்கணங்கள் தாமும் பாஷையின் இயக்கத்திற்குத் தக்கபடி இயங்காதிருத்தல் பாஷைக்கே கேடு விளைக்கும். இவ் வுண்மையைத் தமிழ் நூலார் சில காலங்களில் நன்குணர்ந்து நடந்து வந்தனர். பேச்சுத் தமிழ்ச் சொற்கள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தமிழிலக்கிய நூல்களி லேறின. அவ்வாறு இலக்கியங்கண்ட சொற்களுக்கு இலக்கணமும் நாளேற நாளேற இயம்பப்படுவனவாயின. இலக்கியங்கண்ட சொற்களெல்லாம் நிகண்டுகளினும் புகுந்தன.

நிகண்டு வகுத்த புலவர்களிற் சிலர் சொற்பொருளாராய்ச்சிக் குறைவாற் பிழைபோன விடங்களுமுண்டு. உதாரணமாகச் 'சூடாமணி நிகண்டு' என்ற நூலிற் காணப்படும் பல பிழைகளுள் ஒன்று காட்டுவோம். 'சாகம்' என்ற சொல்லுக்குத் 'தேனீ' என்ற பொருளில்லையாகவும், இந்நூலின்கட்

"சாகஞ்சா லினிவெள்ளாடு தேக்கெனுந்
தருவு தேனீ"

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்குற்ற காரண மென்னை? 'சரகம்' என்ற சொல்லுக்கே அப் பொருளுண்டு; ஆகவே 'சரகம்' என்றதிலுள்ள ரகாரத்தைச் சகர ஆகாரத்தின் அறிகுறியாகிய காலென வரிவடிவிற்கண்டு மருண்ட மருட்சியே அப்பிழைக்குற்ற காரணமாமாறு தேற்றம்.

இவ்வாறு ஆராய்ச்சிக் குறைவால் நிகழ்ந்த மேற்கூறிய வழு பிற்றைநா ளிலக்கியங்களிலும் இடம்பெற்று விட்டது. இலக்கண விலக்கியத் தெழுவரம்பிசைத்த சிவஞான முனிவரது மாணுக் கருட் சிறந்தவரும், 'தணிகைப்புராணம்' முதலிய பல அரிய நூல்களின் ஆசிரியருமாகிய கச்சியப்ப முனிவர் தமது 'வண்டுவிடுதூது' என்ற நூலின் கண் "ஏக்குலங்கடாங்கி யுகையாத சாகமே" என்று வண்டை விளிக்கின்றனர்.

ஆகவே நிகண்டேறி இலக்கியங்களினும் பயின்று வருஞ்சொற்கள் தவறுடையன வென் பது, பின்னர் நிகழும் ஆராய்ச்சிகளிற் புலப்பட் டாலும் அவற்றைத் திருத்தப்புகுதல் ஒருநாளும் ஓராற்றானுஞ் சாலாது. பிழை பிழையாகவே தான் இருத்தல் வேண்டும். மாற்றுதல் பாஷை யின் வரலாற்றிற்குத் தீங்கு பயக்கும். இப்படிப் பிழைபோன விடங்கள் ஆங்கிலம் முதலிய பிற பாஷைகளில் எத்துணையோ உள.

இலக்கியமும் இலக்கணமும் ஒன்றனை ஒன்று விடாமற்பற்றி நிற்கின்றன. இவற்றின்

வளர்ச்சிக்கும் இவை தம்முள்ளே காரணங்க ளாகின்றன. ஆதிகாலத்திலேயே இவ்வருமை சான்ற உண்மையை நன்குணர்ந்த ஆசிரியர் அகத் தியனார்,

"இலக்கிய மின்றி யிலக்கண மின்றே
யிலக்கண மின்றி யிலக்கிய மின்றே;
எள்ளினின் றெண்ணெ யெடுப்பது போல
விலக்கி யத்தினின் றெடுபடு மிலக்கணம்"

என்று சூத்திரஞ் செய்ததனை அறிவுடையோர் உய்த்து நோக்குக.

பாஷை வேறுபடுமாறு முற்றிற்று

8 நூற்பரப்பு

ஒரு பாஷையின் நூற்பரப்பு அதன் முதிர்ச்சிக்கும் அதனைப் பயில்வாரது நாகரிக விருத்திக்குந் தக்கபடி வேறுபடுமென்பது யாவரு முணர்ந்த விஷயம். நூற்செல்வ முடைய பாஷைகளுக்குள்ள கௌரவமுஞ் சிறப்பும் அளவிட் டுரைக்க முடியா. இப்போதுள்ள பாஷைகளுளெல்லாம் மிக்க நூற்செல்வ வாய்ப்புடையது 'ஆங்கில பாஷை'யாம். 'ஜெர்மானியம்', 'பிரெஞ்சு' முதலியன ஆங்கிலத்திற்கு அடுத்த படியில் நிற்கத் தக்கனவெனக் கூறலாம்.

தமிழ் மொழியை இவ்விஷயத்தில் இவற்றோ டொப்பிட்டுப் பார்ப்போம். தமிழிலுள்ள நூல்களெல்லாம் அறம் பொருளின்ப வீடுகளாகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களையே கூறுவனவாம். சிறுபான்மையான வைத்திய நூல்களுஞ் சோதிட நூல்களுமாம். மற்றுப் 'பௌமிய நூல்', 'வானநூல்', 'மனித நூல்', 'விலங்கியனூல்', 'மனிதசமூகநூல்', 'உளநூல்', 'உயிர் நூல்', 'உடனூல்', 'பொருள்வலிநூல்', 'பொருட்டிரிவு நூல்' முதலிய பல சாஸ்திரங்களின் உண்மைகள் தெரிப்பன தமிழின்கட் கிடையா. ஆங்கில பாஷையிற் புதிது புதிதாக வெளிப்படும் விநோத நூல்கள்போன்றன நந்தமிழின்கட் காண்டலரிது. ஆங்கிலத்தில் இக்காலப் பாவலர் பாடல்கள் விசேடமான கௌரவமுடையன. தமிழிலோ

இக்காலப் பாவலர் பாடல்கட்கு விசேட மதிப்பில்லை. தமிழ்மொழிக்குள்ள கௌரவமெல்லாம் பூர்வகாலத்து நூல்களிலேயே யன்றிப் பிற்காலத்து நூல்களிலே யென்னப்படாது.

இனி I. ஆதிகாலம்: II. இடைக்காலம்: (1) முற்பகுதி (2) பிற்பகுதி: III. பிற்காலம் என வெவ்வேறு பாகுபாடு செய்துகொண்டு தமிழ் நூற்பரப்பை ஓராற்றான் ஆராய்வாம்.

I. ஆதிகாலம்: கி. பி. 100—க்கு முற்பட்ட காலம்.

II. இடைக்காலம்
(1) முற்பகுதி: கி. பி. 100 முதற் கி. பி. 600 வரையிலுள்ள காலம்.
(2) பிற்பகுதி: கி. பி. 600 முதற் கி. பி. 1400 வரையிலுள்ள காலம்.

III. பிற்காலம்: கி. பி. 1400 முதல் இற்றைநாள் வரையிலுள்ள காலம்.

I. ஆதிகாலம்: கி. பி. 100—க்கு முற்பட்ட காலம்.

ஆதிகாலமென்பது சரித்திர வாராய்ச்சிக்கு வாராத முற்காலம். முச்சங்கங்களிலே தலைச் சங்கத்தின் காலமும் இடைச் சங்கத்தின் காலமும், கடைச்சங்க காலத்தின் முற்பகுதியும் இவ்வாதிகாலத்தின் கண்ணே யடங்கும். இம் முச்சங்கங்களையும் பற்றி 'இறையனாரகப் பொருளுரை' யின்கட் கூறப்பட்டிருப்பதே மிகப்பழமையான சரிதம். அதன்கண்ணே, "தலைச்சங்க மிருந்தார் அகத்தியனாரும், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றெறிந்த முருகவேளும், முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நிதியின் கிழவனுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்

பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத் தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ 'பரிபாட'லும் 'முதுநாரை'யும் 'முதுகுருகு'ம் 'களரியாவிரை'யும் என இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினார் காய்சின வழுதி முதலாகக் கடுங்கோனீறாக எண்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங் கேறினார் எழுவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப. அவர்க்கு நூல் 'அகத்தியம்' என்ப" எனத் தலைச்சங்கத்தைப்பற்றியும், "இனி இடைச் சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாரும் இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசியும் வெள்ளூர்க் காப்பியனும் சிறு பாண்டரங்கனும் திரையன்மாறனும் துவரைக்கோமானும் கீரந்தையுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்தெழு நூற்றுவர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன 'கலி'யும் 'குருகு'ம் 'வெண்டாளி'யும் 'வியாழமாலையகவ'லுமென இத்தொடக்கத்தனவென்ப. அவர்க்குநூல் 'அகத்திய'மும் 'தொல்காப்பிய'மும் 'மாபுராண'மும் 'இசைநுணுக்க'மும் 'பூதபுராண'முமென இவை. அவர் மூவாயிரத் தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவரைச் சங்கம் இரீஇயினார் வெண்டேர்ச் செழியன்

முதலாக முடத்திருமாறனீறாக ஐம்பத்தொன் பதின்ம ரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினோர் இருவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது 'கபாடபுர'த்தென்பது. அக்காலத்துப் போலும் பாண்டியனாட்டைக் கடல் கொண்டது" என இடைச்சங்கத்தைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள.

இக்கூற்றுக்களை யாம் ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து, தலைச்சங்கத்தை ஒவ்வொரு பாண்டியனும் ஏறக்குறைய ஐம்பதைம்பதாண்டுகளாக நடாத்த அது நடந்து வந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதும், இடைச்சங்கத்தை ஒவ்வொரு பாண்டியனும் ஏறக்குறைய அறுபத்துமூன் றறுபத்து மூன்றாண்டுகளாக நடாத்த அது நடந்து வந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதும் போதருகின்றன. இச்சங்கங்களிரண்டும் நீடித்த காலம் நடந்து வந்திருக்க வேண்டுமென்பதிலும் பல நூல்களியற்றப்பட்டன வென்பதிலும், பாவலர் பலர் சங்கத்தையொட்டி வாழ்ந்தன ரென்பதிலும், சங்கமிரண்டும் முறையே யிருந்த மதுரையு கபாடபுரமுங் கடல் கொள்ளப்பட்டன வென்பதிலும், அது காரணமாகப் பல அரிய தமிழ் நூல்கள் அழிந்து பட்டன வென்பதிலும் ஐயப்பாடில்லையென்னலாம். மற்றுப் பாண்டியராசர்கள் முறையே ஐம்பதாண்டும் அறுபத்து மூன்றாண்டுமாக ஆண்டு வந்தன ரென்றுரைத்தல் ஐயுறற்பாலதே. ஆயினும், பாண்டியர் எண்பத்தொன்பதின்மரும் பாண்டியர் ஐம்பத்தொன்பதின்

மரும் ஒரே தொடர்ச்சியாக ஆண்டுவந்தன ரென்று கருதாது, நடுவில் இடையீடுபட்டு அரசின்றிக் கழிந்த ஆண்டுகளும் இவ்வாண்டுகளுடன் கூட்டிக் கொள்ளப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று கருதுக. இவ்வாறு தலைச்சங்கமிருந்த நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டில் இடையீடுபட்டுக் கழிந்தன எத்துணை யாண்டுகளோ? இடைச்சங்கமிருந்த மூவாயிரத் தெழுநூற்றியாண்டில் இடையீடுபட்டுக் கழிந்தன எத்துணையோ? இவற்றிற்கும் ஒருவாறு உத்தேச வகையால் தக்க கணக்கிட்டுக் கொள்ளின் மேற்கூறிய பாண்டியர் எண்பத்தொன்பதின் மரும் பாண்டியர் ஐம்பத்தொன்பதின்மரும் ஆண்டகாலத்தின் அளவு குறைந்து நம்புதற் பாலதாகுமென்க. இத்துணை யுய்த்துணரமாட்டாத சிலர் வேறுபடக் கூறுவர்.

களவியற் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாரினின்றும் பத்தாந் தலைமுறையாளராகிய நீலகண்டனார் "கடைச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியரும் சேந்தம் பூதனாரும் அறிவுடையானாரும் பெருங்குன்றூர்க் கிழாரும் இளந்திருமாறனும் மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரும் மருதனிள நாகனாரும் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாருமென இத்தொடக்கத்தார் நாற்பத் தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன 'நெடுந்தொகை நானூறு'ம் 'குறுந்தொகை

நானூறு'ம் நற்றிணை 'நானூறு'ம் 'ஐங்குறு நூறு'ம் 'பதிற்றுப்பத்து'ம் 'நூற்றைம்பதுகலி' யும் 'எழுபது பரிபாட'லும் 'கூத்து'ம் 'வரி'யும் 'பேரிசை'யும், 'சிற்றிசை'யுமென்று இத்தொடக் கத்தன. அவர்க்கு நூல் 'அகத்திய'முந் 'தொல் காப்பிய'மு மென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழா ராய்ந்தது * ஆயிரத் தெண்ணூற்றைம்பதிற் றியாண்டென்ப. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயி ஞர் கடல்கொள்ளப் பட்டுப் போந்திருந்த முடத் திருமாறன் முதலாக உக்கிரப் பெருவழுதியீருக நாற்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவர் சங்க மிருந்து தமிழாராய்ந்தது 'உத்தர மதுரை' யென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினார் மூவர் பாண்டியரென்ப"—என்று கடைச் சங்கத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றனர்.

இக்கூற்றை யாராயு மிடத்துப் பாண்டியர் நாற்பத்தொன்பதின்மரும் ஆண்டகாலம் இடை யீடுபட்டுக் கழிந்த காலத்தொடுங் கூடி ஆயிரத் தெண்ணூற் றைம்பதிற்றியாண்டா கின் றது. பாண்டிய ரொவ்வொருவரும் (இடையீட்டுக் காலத் தொடுங்கூட்டி) முப்பத்தெட்டாண்டுகள் அரசாட்சி செய்தவராகின்றனர். இது நம்புதற் பாற்றே. இனித் தலைச்சங்கமிருந்த நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பது வருஷங்களும், இடைச்சங்க மிருந்த மூவாயிரத் தெழுநூறு வருஷங்களும், கடைச்சங்கமிருந்த ஆயிரத் தெண்ணூற் றைம்

---

* ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத் தைம்ப தென் பாருமுளர்.

பது வருஷங்களுமாகக் கூடி ஒன்பதினாயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூறு வருஷங்களாகின்றன. இதனைக் கி. பி. நூற்றிலிருந்து பிற்கணக்கிட்டுச் சென்றால் தலைச்சங்கம் கி. மு. ஒன்பதினாயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூறு வருஷங்கட்கு முன்னர்த் தாபிக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். தமிழ்மொழியின் தொன்மை மாட்சிகூறிவந்தவிடத்துக், கி. மு. 8000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட எழுத்துச் சாதனங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள வென்றமையால் அதனினும் ஏறக்குறையப் பத்தொன்பது நூற்றாண்டுகள் முன்னரே தலைச்சங்க மேற்பட்டுவிட்ட தென்றல் சாலாதெனை வாதித்தற்கும் இடமுண்டு. எனினும் காலாந்தரத்தில் ஆராய்ச்சிகளால் இவ்விடர்ப்பாடு களையப்பட்டு உண்மை வெளிப்பட்டு மேற்கூறிய கூற்றுக்கள் வலியுறினும் உறலாம்.

இவ்வாறு காலத்து நூல்களுட் கடல்கொண்டழிந்தனவும் இன்னுங் கண்டுபிடிக்கப் படாதனவும் போக, இப்போழ் தத்துக் கிடைப்பன தலைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யப்பட்ட 'அகத்தியம்' என்ற நூலின்கட் சில சூத்திரங்களும், இடைச் சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யப்பட்ட 'தொல்காப்பியம்' என்ற இலக்கணநூலும், கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யப்பட்ட 'எட்டுத்தொகை' என்ற நூற்றொகையுளடங்கிய எட்டு நூல்களும் 'பத்துப்பாட்டும்' 'பதினெண்கீழ்க்கணக்கு'மாம். எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பின்வரும் பாட்டாலுணர்க.

"நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் சொல்லுங் கலியோ
டகம்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை."

இவ்வெட்டுத் தொகையுட் 'கலித்தொகை, ஐங்குறு நூறு, புறநானூறு' என்ற மூன்று நூல்களும் அச்சாகி வெளிப்போந்துள. இம்மூன்றனுள் முன்னைய இரண்டும் அகப்பொருளும் பின்னைய தொன்று புறப்பொருளுங் கூறுவனவாம். 'பத்துப்பாட்டு' வெளியாகிவிட்டது. இது பெரும்பாலும் அரசர்களைச் சிறப்பித்துக் கூறுவது; இதன்கண் 'திருமுருகாற்றுப்படை' என்ற முதற் பாட்டு மட்டில் முருகக் கடவுளைப் புகழ்வது. பத்துப்பாட்டு நூல்களை யிவ்வெண்பாவானுணர்க:

"முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி
பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து."

மற்றுப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களைப் பின்வரும் வெண்பாவா னுணர்க:

"நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலைய காஞ்சியோ டேலாதி
யென்பவே
கைந்நிலையொ டாங்கீழ்க் கணக்கு."

இனி இவற்றுளடங்கியதாய்ச் சங்கத்தாராற் செய்யப்படாது, திருவள்ளுவனாராற் செய்யப் பட்டுச் சங்கத்தாரான் அங்கீகரிக்கப்பெற்ற 'திருக்குறள்' என்ற அரிய நூலும் இவ்வாதி காலத்ததாம். இந்நூல் மக்களுறுதிப் பொருள்க ளாகிய 'அறம் பொருள் இன்பம் வீடு' என்ற நான்கனுள் முதல் மூன்றையும் பற்றிப் பொது வகையால் யாவருமொப்ப விரித்துக்கூறும் 1330 குறள் வெண்பாக்களாலாயது. இதனை மேற்கொள்ளாத நூலும் புகழாத மாந்தரு மில்லை. திருவள்ளுவனாரது சகோதரியாரெனக் கூறப்படும் ஒளவையார் செய்தருளிய 'ஆத்தி சூடி', 'கொன்றை வேந்தன்', 'மூதுரை' என்ற நூல்களெல்லாம் இக்காலத்தனவாம். இனிக் கடைச்சங்கப் பிற்காலத்தைப்பற்றிப் பேசப் புகுவாம்.

II. இடைக்காலம்: (1) முற்பகுதி.

இது கடைச் சங்கப் பிற்காலமாம்; கி. பி. 100 முதற் கி. பி. 600 வரையிலுள்ளது. இக் காலத்திலேதான் ஐம்பெருங் காப்பியங்களு மெழுந்தன. அவை தாம் 'சிந்தாமணி, சிலப்பதி காரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி' என்பனவாம். இவற்றுட் சிலப்பதிகார மணி மேகலைகள் சிந்தாமணிக்கு முன்னரே யாக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்வைந்தனுள் முதல் மூன்றும் அச்சேறிவிட்டன. 'நீலகேசி, சூளா மணி, யசோதரகாவியம், நாககுமார காவியம், உதயணன்கதை' என்ற ஐந்து சிறு காப்பியங்

களும் இக்காலத்தனவாம். இவற்றுட் 'சூளா மணி' ஒன்றே வெளிவந்துளது. இப்பதின் காப் பியங்களும் நவரசங்களோடு கூடிய கற்பனலங் காரங்களும் அரிய பெரிய நீதிகளும் இனிது காட்டி விளங்குவனவாம். பேரின்பக் கடலுள் திளைத்து விளையாடிய மணிவாசகப் பெருமான் வாய் மலர்ந்தருளிய 'திருவாசகம்' என்ற உயரிய நூலும் இக்காலத்ததே. இது பத்திச் சுவை யொழுகச் சிவபெருமானைப் பாடியதோ ரரிய நூலாம். இவர் செய்தருளிய 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' என்னுந் திவ்யப் பிரபந்தம் அகப் பொருட்டுறைகளா லமைந்ததெனப் புறத்தே தோன்றினும், அது சிற்றின்பக் கருத்தும் பேரின் பப் பொருளும் ஒருங்கே பயப்பதாம்.

"ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர் யோகிய
ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூல
தென்பர்
ஏரணங் காணென்ப ரெண்ண ரெழுத்தென்ப
ரின்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச்
செப்பிடினே."

'மேருமந்தர புராணம்' என்ற சைன நூலும் இக் காலத்ததே. 'திவாகரம்', 'பிங்கலம்', என்ற நிகண்டுகளும் 'அணியியல்' என்ற அலங்கார நூலும் இக்காலத்திற் செய்யப்பட்டனவே. சேரசோழ பாண்டியர் மூவரையுந் தனித்தனி தொள்ளாயிரம் பாடல்களாற் சிறப்பித்துக்

கூறும் 'முத்தொள்ளாயிரம்' என்ற நூலும் இக்காலத்திலேதான் யாக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். இதிற் சிற்சில பகுதிகள் காணப்படு கின்ற அத்துணை யல்லது நூல் முழுதுங் காணப் படவில்லை. ஆழ்வார்களுட் சிலர் இக்காலத்திருந் திருக்கலாம். ஆகவே யன்னாரது பிரபந்தங்களுட் சில இக்காலத்தன வாகலாம். இதுகாறுங் கடைச் சங்கப் பிற்காலத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டி ருந்தோம். இனி இடைக் காலத்தின் பிற்பகுதி யைப் பற்றிப் பேசுவாம்.

(2) பிற்பகுதி: இது கி. பி. 600 முதற் கி. பி. 1400 வரையிலுள்ளது. இவ்விடைக் காலத்திலேதான் சமய சாஸ்திர நூல்க ளெழுந் தன. சைனர் பௌத்தர் முதலாயினார் மிக்கிருந் தமை பற்றியும் சாமானிய ஜனங்கள் அன்னார் வயப்படுகின்றமை பற்றியும் சைவசமயத்தினும் வைணவ சமயத்தினும் முறையே நாயன்மார் களும் ஆழ்வார்களுந் தோன்றித் தத்தஞ் சமய ஸ்தாபனஞ் செய்தனர். திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் இவ்விருவரும் ஒரே காலத்தினர். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற் றுண்டினிறுதியி லிருந்தவர். இம்மூவரும் பாடிய 'தேவாரப்பதிகங்கள்' கணக்கில. இத்தேவாரப் பதிகங்களெல்லாம் இசைத்தமி ழிலக்கியங்களா மாறு காண்க. வேதசாரத்தைத் தொகுத்து தேவாரக்கலத்திலே பெய்துவைத்திருக்கின்றனர் மூவருமென்பதே ஆன்றோர் துணிபு. இனி வைணவ சமயகுரவர்களான ஆழ்வார்களுட்

பலர் அருமையான திவ்யப் பிரபந்தங்கள் யாத்தனர். சைவர்கள் தமது சமயநூல்களைப் பன்னிரண்டு திருமுறைகளாக வகுத்தனர். வைணவர்கள் தம்முடைய சமயநூலகளை 'நாலாயிரப் பிரபந்தம்' எனத் தொகுத்தனர்.

ஏறக்குறையக் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் எழுந்து விளங்குவதாயிற்று ஓர் அரிய நூல். அது 'கல்லாடம்' என்பது. இஃது அகப்பொருட்டுறைகளுள் நூற்றினை யெடுத்து விளக்கிக் கூறிச் செல்லுமுகத்தால் அநேக அரிய விஷயங்களையுமுடன் கூறுகின்றது. உயர்வுங் கம்பீரமும் வாய்ந்த நடையும் படைத்துரையாற்றலும் நவின்றோர்க் கினிமையுங் காட்டி யொளிர்வது. 'நன்னூல், நேமிநாதம்', நாற்கவிராஜ நம்பி யியற்றிய 'அகப்பொருள் விளக்கம்', ஐயனாரிதனார் இயற்றிய 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை', 'யாப்பருங்கல விருத்தி', 'யாப்பருங்கலக் காரிகை' என்ற நூல்களெல்லாம் தோன்றிய திக்காலமேயாம்.

இதன்மேற் கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டிலிருந்த குலோத்துங்கச் சோழனவைக்களத்தை யலங்கரித்தார் கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப் புலவர் முதலாயினோர். முன்சங்கத்தார் காலத்திலே ஓர் ஒளவையார் இருந்தன ரென்பதன்றி இக்குலோத்துங்கன் காலத்தும் ஓர் ஒளவையார் இருந்தனரென்ப. இருவர் ஒளவையாரெனக் கொள்ளலே யேற்புடைத்தாம். கம்பர் வட

மொழியினின்றும் இராம கதையைக் கற்றுணர்ந்து, தமது சுதந்திர யூகமுங் கற்பனு சக்தியுங் காட்டி, விசேஷக்கருத்து நலம் வாய்ப்ப, பத்தழகும் பாங்குடனமைய ஒன்பான் சுவையுமொருங்கே யொழுகப் பதினுயிரஞ் செய்யுட்களில் 'இராமாயணம்' செய்து முடித்தனர். அஃது அவர் பெயரொடுங் கூட்டிக் 'கம்ப ராமாயணம்' என்று இன்றும் வழங்குகின்றது. அஃது என்றும் வழங்கும் என்பதில் ஐயுறவில்லை. கம்பர் இராமயணத்தைத் தவிர்த்துச் சில சிறு நூல்களுஞ் செய்துளர். அவை இராமாயணம் போல அத்துணை மதிக்கப்படுவனவல்ல. ஒட்டக்கூத்தர் இராமாயணத்தின் பிற்பகுதியாகிய 'உத்தரகாண்ட'த்தை இரண்டாயிரஞ் செய்யுட்களில் யாத்து முடித்துக் கம்ப ராமாயணத்தைப் பூர்த்தி செய்தனர். தம்மை யாதரித்த குலோத்துங்கச் சோழன்மீது அகப் பொருட்டுறைகளாலமைந்த 'கோவை' யொன்றும், 'உலா'வும் 'அந்தாதி'யுஞ் செய்தனர். இவர் செய்த 'குலோத்துங்கச் சோழன் கோவை' யென்பது சொன்னயமும் பொருணயமுங் கனிந்து கற்பனைக் களஞ்சியமா யொளிர்கின்றது. புகழேந்திப் புலவர் புகழெல்லாம் 'நளவெண்பா' என்ற இனிய சிறிய நூல் காரணமாகவேயாம். இந்நூல் 425 வெண்பாக்களிற் காப்பியச் சிறப்புக்களமையச் சொற்பொருணயங்கள் செறியச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் நடை மிகத் தெளிவானது. ஔவையார் 'நல்வழி', 'நீதிவெண்பா'

என்ற நீதிநூல்களியற்றினர். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற் செயங்கொண்டாரால் 'கலிங்கத்துப்பரணி' இயற்றப்பட்டது. இக்காலத்திலேயே 'கந்தபுராணம்', 'பெரிய புராணம்' என்ற அருமையான சைவநூல்களேற்பட்டன. 'வீரசோழியம்' என்ற இலக்கணநூல் வெளிப்பட்டதும் இக்காலமாம். பின்னர்த் திருவெண்காட்டடிகள் என்னப்படும் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரது பாடல்கள் வெளிவந்தன. தண்டியாசிரியர் இயற்றிய 'அலங்கார' மும் இக்காலத்திலே யுண்டாயிற்றென்க. உரையாசிரியர்களாகிய சேனாவரையர், பரிமேலழகர், நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்கு நல்லார் இவர்கள் விளங்கிய காலமும் இதுவேயென ஊகித்தற்கிட னுண்டு.

முற்காலத்துச் சங்க நூல்களெல்லாம் இயற்கை வனப்பையும் புனைந்துகூறிச் சென்றனவாக, இடைக்காலத்து முற்பகுதி நூல்கள் சமயச்சார்பாகவும் பிற்பகுதி நூல்கள் மனோபாவத்தினாற் கற்பித்தும் சுதந்திர யூகத்தினாற் புதுவது புனைந்தும், உயர்வு நவிற்சியாதிய அணிகள் மேவியுஞ் செல்வனவாமாறு காண்க.

III. பிற்காலம்: கி. பி. 1400—க்கும் பிற்பட்ட காலம்.

ஆதிகாலத்துச் சங்கத்தார் ஆதரவும் இடைக்காலத்துச் சிற்றரசர் ஆதரவுமிருந்தன. அவ்விருவகை ஆதரவு மற்ற இப்பிற்காலத்தில் குறுநில மன்னர் சிலரும் திருவாவடுதுறை முதலிய

ஆதீனத்தார் சிலரும் தமிழையுந் தமிழ்ப்புலவரையும் போற்றிப் பாதுகாப்பாராயினர். அதிவீரராம பாண்டியரும் வரதுங்கராமபாண்டியரும் இருந்து பல வகைத் தமிழ் நூல்கள் செய்தனர். 'நைடதம்', 'கூர்மபுராணம்', 'காசிகாண்டம்' முதலிய அரிய நூல்களை யியற்றினர்; வரதுங்கராம பாண்டியர் 'இலிங்கபுராணம்' 'திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி' முதலிய நூல்களியற்றினர். இவ் விருவருக்கும் ஆசிரியராகிய நிரம்பவழகிய தேசிகர் 'சேதுபுராணம்' 'திருப்பரங்கிரிப புராணம்', என்ற நூல்கள் யாத்தனர். இதறகிடையில் வில்லிபுத்தூரார் வடமொழியினின்றும் 'பாரத'த்தை மொழிபெயர்த்தனர். [சங்கப் புலவருளொருவராகிய பெருந்தேவனார் செய்த 'பாரதம்' உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் அறை குறையாய் அகப்படுகின்றதேயன்றி முற்றுங் காணப்படவில்லை.] 'வில்லிபுத்தூரர் பாரதம்' பத்துப் பருவத்துடன் நின்றுவிட்ட தெனினும், இனியவாக்கும் நல்ல சந்தமும் பயின்று சொல்லுதலாற் பலராலும் பாராட்டப் படுவதாயிற்று. வில்லிபுத்தூரரது கர்வபங்கத்திற்குக் காரணரா யிருந்தவரெனக் கூறப்படும் அருணகிரிநாதர் 'திருப்புகழ்' என்ற பெயரில் முருகபிரான்மீது அளவிறந்த பாசுரங்கள் பாடித் தமிழ்நாடெங்கணும் முழங்குமாறு செய்தனர். திருப்புகழ்ப் பாசுரங்களனைத்தும் சந்த நலங் கொழித்துக் கேட்போருள்ளங்களைத் தம்வயப் படுத்தி இன்பச்சுவையும் பத்திரசமுந் துளிப்பச்

சொல்லா நின்றன. [இத்திருப்புகழின் முதவிரண்டு பாகங்கள் வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களது முயற்சியால் வெளிப்போந்துள.] அருணகிரிநாதர் 'கந்தரந்தாதி' பாடி வில்லிபுத்தூரரைக் கர்வபங்கப் படுத்தினரென்ப. வில்லிபுத்தூரர் மகனுர் வரந்தருவாரும், அட்டாவதானி-அரங்கநாதக் கவிராயரென்பாருந் தனித்தனி 'வில்லி பாரத'த்தைப் பூர்த்தி செய்தனர். இவற்றுட் பின்னது வெளிப்பட்டுள்ளது. பின்னர் நல்லாப்பிள்ளை யென்பார் தோன்றி வில்லிபுத்தூரர் பாடல்களை இடையிடையே செறித்து, அவர் சுருக்கிக்கூறிய கதைகளைத் தாம் விரித்தும் அவர் விட்டுவிட்ட கதைகளைக் கூட்டியும் ஒரு பாரதம் 14,000 செய்யுட்களிற் பாடி முடித்தனர். 'நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்' அச்சாகியும் விசேஷமாய்ப் பயில வழங்கவில்லை. மதுரைத் 'திருவிளையாடற் புராண'த்தைக் கல்விநலம் விளங்கப் பத்திச்சுவை யொழுகப் பரஞ்சோதி முனிவர் பாடினர்.

இதற்கிடையில், திருவாவடுதுறை யாதீனத்தாரால் தமிழ்மொழியடைந்த அபிவிருத்திக்கோ அளவில்லை. 'கல்விக்களஞ்சியம்' திருவாவடுதுறை யென்று கூறுவது எவ்வாற்றானும் ஏற்புடைத்தேயாம். அருணந்தி சிவாசாரியார், உமாபதி சிவாசாரியார் முதலாயினாராற் 'சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள்' முன்னரே வெளிப்பட்டன. இம்மடத்தைச் சார்ந்த மயிலேறும் பெருமாள்பிள்ளை 'கல்லாடவுரை'யும், ஈசான

தேசிகர் 'இலக்கணக் கொத்துரை'யும் சங்கர நமச்சிவாயப்புலவர் 'நன்னூல் விருத்தியுரை'யும், சிவஞான முனிவர் 'சித்தாந்த மரபுகண்டன கண்டனம்', 'தொல்காப்பியச்சூத்திர விருத்தி', 'இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளி' என்ற நூல்களுஞ் செய்தனர். தருமபுர வாதீனத்தைச் சார்ந்த வைத்தியநாத தேசிகர் 'குட்டித் தொல் காப்பியம்' எனப்படும் 'இலக்கணவிளக்கம்' இயற்றினர். இவருதவிகொண்டு மாதைத்—திருவேங்கட மன்னன் வடமொழியிற் 'கிருஷ்ண மிசிரன்' செய்த 'பிரபோத சந்திரோதயம்' என்ற நாடகத்தைக் காப்பிய ரூபமாயமைத்தனன். இது நகைச்சுவை பெரிதும் நண்ணியதோர் விநோதமானநூல்; மிகவுந் தெளிவான செய்யுணடையில் இயற்றப்பட்டுளது. இது நிற்க.

சிவஞான முனிவர் பல அருமையான செய்யுணூல்கள் செய்தும், தருக்கநூல் இயற்றியும், சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுக்கு உரைவகுத்தும், இலக்கண நூல் புனைந்தும், கண்டனங்கள் வெளியிட்டும், மாணாக்கர் பலர்க்குத் தமிழறிவுறுத்தியும் விளங்கிய மகாவித்துவச் சிகாமணி. இவர் புகழ் பரவாத மூலையில்லை; வடமொழியும் ஒருங்குணர்ந்தவர்; இக்காலத்து 'வரலாற்றுமுறையிற் கற்ற வித்துவான்கள்' என்போரது வரலாற்றை ஆராய்ந்தால் இவரிடத்தே வந்து முடியும். இவர் மாணாக்கருட் சிறந்த கச்சியப்ப முனிவர் 'தணிகைப் புராணம்' 'விநாயகபுராணம்' முதலிய

நூல்கள் பாடித்திருத்தணிகைக்—கந்தப்பையர்க்குத் தமிழூறி வுறுத்தினர். இலக்கணம்—சோம சுந்தரக் கவிராயர் இராமநாதபுரஞ் சென்று ஆண்டுத் தமிழ்க் கல்வியைப் பரப்பினர். 'திருக் கழுக் குன்றக் கோவை' செய்தார் இவரே.

இராமநாதபுரத்திற் சேதுகாவலர்கள் இன் றளவுந் தமிழ் மொழியை வளர்ப்பாராயினர். அமிர்த கவிராயர் என்பார் இரகுநாத சேதுபதி யின்மீது 'ஒருதுறைக்கோவை' பாடினர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் 'கற்பனைக்கு ஊற்று' எனக் கருதப்படும் 'பிரபுலிங்கலீலை'யும் 'வெங் கைக்கோவை'யும், 'நன்னெறி'யும் முதலிய பல நூல்கள் செய்தனர். தருமபுரவாதீனத்தைச் சார்ந்த குமரகுருபர சுவாமிகள் 'மீனாக்ஷியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்', 'நீதிநெறிவிளக்கம்' முதலிய பல நூல்கள் சொற்பொருணலங்கனிய இயற்றினர். பத்திச்சுவை மிகுந்து யாவருள்ளத்தையுங் கவர வல்ல தத்துவராயரது 'அடங்கன் முறை'யும், 'பாடு துறை'யும், தாயுமானார் செய்த 'திருப்பாடல்க' ளும் மிகவுங் கவனிக்கவேண்டியனவாம். ஏறக் குறையத் தாயுமானார் காலத்திலேயே வீரமா முனிவர் என்பவர், 'தொன்னூல் விளக்கம்' என் னும் இலக்கணமும் 'தேம்பாவணி' யென்னுங் காவியமும் செய்தனர்.

இனி வைணவருள் 'திவ்யகவி' என்றழைக் கப்படும் பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் தோன்றிச் சொல்லின்பமும் ஒருங்கேயமைய 'அட்டப் பிரபந்தம்' என எட்டு நூல்கள் செய்தனர்.

சைவ—எல்லப்ப நாவலர் 'திருவாரூர்க் கோவை', 'அருணாசலபுராணம்', 'அருணைக் கலம்பகம்' முதலிய சில நூல்களியற்றினர். மேலகரம்-திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் 'திருக்குற்றாலத் தலபுராணம்' முதலிய பல நூல்கள் செய்தனர்.

இனிப்பலர் அந்தாதிகளும், கலம்பகங்களும், பிள்ளைத் தமிழ்களும், சிலேடை வெண்பாக்களும், மாலைகளும், பதிகங்களும், ஆகப் பலப்பல நூல்கள் தாந்தாங் கண்டவாறு புனைந்து விட்டனர்.

அதன்மேல் திருவாவடுதுறை யாதீனத்தைச் சார்ந்த திரிசிரபுரம்—மகாவித்துவான்—மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் தோன்றிக் கணக்கற்ற நூல்கள் யாத்தும் பல்லோர்க்குத் தமிழ் நூல்கள்பல பாடஞ்சொல்லியும், தனிப்பாடல் பல பாடியும் விளங்கினர். இவர் செய்த நூல்களுள் 'திருநாகைக் காரோணப் புராணம்' பெரிதும் பயிலுகின்றது.

தமிழ்மொழியின் செய்யுணடை நூல்கள் இவ்வாறாக, வசனநடை நூல்களின் தோற்றத்தையும் சிறிது குறிப்பாம். தமிழில் வசனநடையானது உரையாசிரியர்களாலேயே நூலுரைகளிற் பயிலப்பட்டு வந்தது. வசனநடையை 'உரைநடை' யென்றலும் வழக்காறாதலின் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகிய 'பெருந்தேவனார் பாரதம்', 'சிலப்பதிகாரம்' என்ற நூல்களிலே உரைநடை காணப்படுகிறது. வடமொழி

யிற் கத்திய காவியங்களிருத்தல் போலத் தமிழ் மொழியின் கண்ணே வசனகாவியங்கள் காண்டலரிதாம். 'ஸ்ரீபுராணம்', 'கத்தியசிந்தாமணி' முதலிய சைன நூல்களுட் சில வசனநடையினவாம். இவ்வாறு சைனர்களால் வசனநடையில் இரண்டொரு நூல் செய்யப்பட்டனவேயன்றி மற்றையோர்களால் அது பெரிதும் பயிலப்படாமைக்குக் காரணமென்னோ? நன்கு புலப்படவில்லை. இனிச்சிலர் இவ்வுரை நடையையும் ஒருவகைச் செய்யுளெனக் கருதிச் சூத்திரஞ் செய்தனர்.

"பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்மொழி
யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி
யானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப."

என்றார் இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியலுடையார். இனி அச்சூத்திரவுரையில் "ஒருபாட்டின் இடையிடைகொண்டு நிற்கும் கருத்தான் வருவன உரையெனப்படும்; என்னை? பாட்டுறுவது சிறுபான்மையாகலின். அவை 'தகடூர் யாத்திரை' போல்வன. மற்றுப் பிறபாவிடை விரவி வருவனவோ வெனின், அவற்றுள்ளுந் தமிழுரையாயின ஈண்டு அடங்கும். பிறபாடைக்கு ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்று. பாவின்றெழுந்த கிளவி பாட்

டின்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பொருளெழுதுவன போல்வன. சூத்திரம் பாட்டெனப் படாவோ வெனின்? படா; பாட்டும் உரையும் நூலுமென வேறோதினமையின். இதனுற்போந்தது சொற் சீரடியான் இற்ற சூத்திரம் உரைச்செய்யுளென் பதாம். பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி பொருளின்றிப் பொய்படத் தொடர்ந்து சொல்லுவன. பொருளொடு புணர்ந்த நகை மொழி பொய்யெனப்படாது மெய்யொடுபட்டு நகுதற்கு ஏதுவாகுந் தொடர்நிலை. இந்நான்கும் உரைச்செய்யுளென்று கூறுவர் புலவர்" என்றார் தியாகராச தேசிகர். இவ்வாறு வசன நடையும் ஒரு வகைச் செய்யுணடையாகப் பாவிக்கப்பட்டு வந் தால் அதற்குரிய தனித்தியங்கும் நிலைமையும் அற் றுக், கட்டுப்பாடுடையதாகின்றது. இது மிகவும் பரிதபிக்கத் தக்கதோர் விஷயம். இடைக்காலத் தில் உரையாசிரியர்களானன்றி ஏனையோரால் இவ்வசனநடை பெரிதும் பயிலப்படா தொழிந் திருந்தது. பிற்காலத்துப் போந்த வீரமா முனிவர் 'வேதியரொழுக்கம்', 'அவிவேக பூரண குருகதை' என்ற வசன நூல்கள் இயற்றினர். இதற்கிடை யில் திருவாவடுதுறை யாதீனத்தாரால் பல கண்டன நூல்கள் வசன நடையி லியற்றப்பட்டு வெளிப்போந்தன. கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்க முதல் தமிழில் வசனநடை விசேட மாய் வழங்கப்படுவதாயிற்று. அதன்மேல் இக் காலத்தில திருத்தணிகைச் சரவணப் பெருமாளையர், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரவர்கள்

முதலிய வித்துவான்கள் இவ்வசன நடையைப் பெரிதும் போற்றி அதன்கட் பல நூல்கள் இயற்றிவெளியிடுவாராயினார். இப்பொழுது அச்சியந்திரத்தின் உதவியால் நாடோறும் பல வசன பத்திரிகைகளும் வாரந்தோறும் சில நூல்களும் வெளியாகின்றன. இவ்வாறு வெளி யாகும் வசனநடை நூல்களிற் பெரும்பாலன சாமானியஜனவிருப்பத்திற்கு ஏற்றவைகள். சிற்சில நூல்களே பண்டிதர்கள் பாராட்டத் தகுவன. எனினும் பாஷையின் கண்ணே நூல் கள் பல வெளிப்பட்டக்கால் அவை தாந்தாம் பதிப்பிக்கப்படுந்தோறுந் திருத்தமுற்றுப் பிறர்க்கு நலம்பயக்கும் ஆதலின் எவையும் கடியப்படுவன வல்ல. சாமானிய ஜனங்களைத் திருத்துவதற்குச் செய்யுள் நூல்களினும் வசன நூல்களே மிகவும் உபகாரமுடையனவாயிருத்த லின் வசனநூல்களை அறிவுடையோர் சிலர் விசேடமாக மதிக்கின்றனர்.

நூற்பரப்பு முற்றிற்று

9 பாஷையின் சீர்திருத்தம்

பரவை வழக்குள்ள பாஷைகளெல்லாம் சதா இயங்கிக் கொண்டிருப்பதனாலே, தங்களியக்கத்திற்குத் தக்கபடி நாகரிக நிலைக்குரிய புதிய கருத்துக்களை மேற்கொள்ளுமென்பது திண்ணம். புதிய கருத்துக்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டால், அவற்றைத் தக்கவாறு குறிக்கவல்ல சொற்களுஞ் சொற்றொடர்களும் பாஷையின்கண் ஏற்படுதல் இன்றியமையாததே.

உட்கருத்தின் வேறுபாடு வெளிச் சொல்லிற் பிரதிபலிக்கும்; ஆதலால் மனோபாவம் விரியுந்தோறும், புதுவிஷயங்கள் கண்டுபிடிக்கப் படுந்தோறும், கலைஞானவுண்மைகள் வெளிப்படுந்தோறும், வேற்றுநாடுகளினின்றும் புதிய பொருள்கள் உட்புகுந்தோறும், பாஷை விரிந்து முதிர்ந்து சீர்திருந்துதல் வழக்காறேயாம்.

உலகத்தின் நாகரிகநிலை முதிர்ச்சிக்குத் தக்கவாறு பாஷையும் ஒத்தியங்கித் திருந்தி முதிர்ச்சியடைதல் வேண்டும். அங்ஙனம் முதிரும் பாஷையே செழிப்புள்ள பாஷையாம். அதன் கண்ணேயே எக்கருத்துக்குந் தக்கசொல் அகப்படும். மேற்கூறியவாறு திருந்தி முதிராத பாஷை * 'பிராணதாரணப் பிரயத்தன'த்தில் நிலைத்து நில்லாது காலக்கிரமத்தில் அழிந்துபடும்.

தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி நாகரிக வளர்ச்சிக்குத் தக்கவாறு அமையவில்லை. நாகரிக வளர்ச்

* Struggle for existence

சியின் விரைவினும் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி விரைவு குறைவு படுதலாலே இவ்விரண்டிற்கு முள்ள தூரம் மிகுந்து கொண்டே போகின்றது. இத்தூரம் இனிமேலும் மிகவொட்டாது தடுத்தல் வேண்டும். இதுகாறும் ஏற்பட்டுள்ள தூரத்தைச் சிறிது சிறிதாகக் குறைத்தலும் வேண்டும். இவை செய்யாக்கால் தமிழ்மொழி அருகி அஃகுவதாகும். தம் தாய்மொழியாகிய தமிழ் அத்தன்மையதா நிலைமையை யடையாது அதனைப் போற்றுதல் தமிழ் வாணராயினார் யாவர்க்கும் உற்ற கடப்பாடன்றோ?

மன்பதையின் ஆக்கப் பொருளாகிய பாஷையின் கண்ணே, தனித்தனி மக்கள் கருத்துக்களின் போக்குக் கியைந்தபடியெல்லாம் சொற்கள் அகப்படுமென்றெதிர் பார்த்தல் செவ்விதன்று. அவரவர் கஷ்டப்பட்டுச் சொற்கள் படைத்தல் வேண்டும். அவை மற்றையோர் சுவைக்கும் ஏற்றனவாய்க் காணப்படின் உடனே மேற்கொள்ளப்பட்டுப் பாஷையிலே வழங்குவன வாகும்; அல்லாக்கால் அவை தாமே வீழ்ந்துபடும். ஒருமுறை ஒரு கருத்து வெளிப்பட்டுவிட்டதாயின், அப்புறம் கஷ்டமில்லை. முன்னரேயுள்ள சொற்களை, உருவத்திற் சிறிதளவு திரித்தாதல் சிறிதளவு குறைத்தாதல் புத்துருவம் படைத்தாதல் மாற்றித் தங்கருத்துக்களை நாகரிகநிலை முதிர்ந்த மக்கள் வெளிப்படுத்தியே விடுவார்கள்.

தமிழ்மொழியிலோ யார் என்ன செய்த போதிலும் கேள்விமுறையில்லை. அவரவர் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறும் வாய்க்குவந்தன வந்தவாறும் எழுதுகின்றனர். இவ்வாறு செல்ல விடுதலுங் கேடே. தமிழிலக்கணமுடையார் முற்புகுந்து இதனைச் சிறிது அடக்கியாளலும் வேண்டும். இக்காலத்திற் பண்டிதர் தமிழும் பாமரர் தமிழும் மிகவும் வேறுபடுகின்றன; இரு வேறு பாஷைகளெனத் தோன்றுகின்றன. இவ்விரண்டற்கும் வேறுபாடு மிகுந்து கொண்டே போமாயின், பண்டிதர் தமிழ் வட மொழியைப்போலப் பேச்சுவழக்கற்று ஏட்டு வழக்காய்மட்டில் நின்றுவிடும்; மற்றும் பாமரர் தமிழோ, தெலுங்கு மலையாளங்கள் போல ஒரு வழிமொழியாய் அமைந்துவிடும்.

ஆதலின் தமிழ்மொழி யிவ்வாறு பிரிந்து பிரிந்து வழிமொழிகட்கு இடஞ் செய்து கொண்டு ஒரு நிலைப்பாடெய்திப் பயிற்சி குன்றி, ஆரியம்போற் பரவை வழக்கு அழிந்தொழிந்து போதல் விரும்பாத தமிழ்மக்கள் தமது அருமை யான பாஷையை வேண்டியவளவு சீர்திருத்திக் கொள்ள இன்னே புகுதல் வேண்டும். இன்னுங் காலந்தாழ்க்கலாகாது.

அப்படியானால் தமிழ்மொழி யுடனே மேற் கொள்ளவேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் யாவை? பண்டிதராயினோர் திரிசொற்கள் பலவழங்கியும், அருகிய சொல்லுருவங்களை யுபயோகித்தும், செய்யுட்களினும் அருகிவரும் அளபெடைகளைத்

தொடுத்தும், விரிக்கவேண்டிய வேற்றுமை யுருபுகளைத் தொகுத்தும், சாமானிய ஜனங்கள் மருண்டு ஒதுங்கிச் செல்லத் தக்கவாறு எழுதும் வழக்கத்தை நிறுத்திவிடல் வேண்டும்.

ஒருவரும் ஒன்றை யெழுதி அதனைத் தாமே படிக்க வேண்டுமென்று வைத்துக்கொள்ளமாட்டார். எழுதுவோரும் படிப்போரும் ஒருவராயிருத்தலரிது. ஆதலின் ஒருவர் ஒன்றெழுதினால் அதனைப் பிறரெல்லாம் படித்தறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடே எழுதுகின்றாராதல்வேண்டும். அந்நோக்கமே அவர்க்குப் புகழும் பொருளும் தரவல்லது. ஆகவே பிறரெல்லாம் படித்துணர்ந்து கொள்ளத்தக்க தெளிவான நடையிலெழுதுவதே யாவரும் மேற்கொள்ளத்தக்கது. அத்தன்மையான தெளிவு நடைக்குத் திரிசொற்கள் வேண்டாம்; இயற்சொற்களே போதும்; தப்பித்தவறி யிரண்டொன்று வழங்கி விட்டாலும் பாதகமில்லை. இதுபோலவே பூர்வாசிரியர்களுடைய நூல்களிற் காணப்பட்டு இக்காலத்தில் அருகிப்போன சொல்லுருவங்களைக் கிளப்பிக் கொணர்ந்து வழங்குதலும் நேரிதன்று. இவற்றாற் பொருள் மயக்கம் உண்டாகின்றதேயன்றி வேறில்லை. பிறரை மயங்க வைக்க வேண்டுமென்பது ஒருவருக்கும் நோக்கமாயிருக்கலாகாது. அது நோக்கமாயிருந்தாற் பொருளில் தெளிவு எப்படி யேற்படும்? ஏற்படவே படாது. உதாரணமாக, 'அவன் இங்கே தங்கியிருந்து மறுநாட் போனான்'

என்ற வாக்கியத்தை, 'அன்னோன் சண்டை இறுத் திருக்குபு பிற்றை ஞான்றை யேகினன்' என்றெழுதினாற் சாமானிய ஜனங்கள் அறிந்து கொள்ளுவார்களா? ஒருநாளும் அறிந்து கொள்ள மாட்டார்கள். ஒருவேளை செய்யு ளெழுதுவதாயிருந்தால் யாப்பு நேர்மை கருதி இரண்டோர் அருகிய சொல்லுருவங்களை வழங்கி னாலும் அஃது இழுக்கில்லை.

இவைபோலவேயாம் வீணாக அளபெடை களை வழங்குதலும். அளபெடைகள் யாப்பு நேர் மைக்காகவே வகுக்கப்பட்டன. வசன நடையில் யாப்பு நேர்மையேது? இல்லை. ஆனாற் பண்டித ரெழுதும் வசனநடை செய்யுணடையை யொட் டியே நடத்தலால் அவர் ஓசை யின்பங் கருதி வழங்குவாராயினர். இவ்வளபெடை வழக்கும் நீங்கவேண்டும், பொருளில் தெளிவு கருதினால்.

இவ்வாறே, வேற்றுமை யுருபுகளும் பிறவும் வாக்கியங்களில் விரிந்திரா விட்டால், அவ்வாக் கியங்கள் நெருங்கிச் செறிந்து கருதிய பொருளை ஆழ்த்திவிடுகின்றது. இத்தன்மையான நூல் களைப் படித்துப் பொருள் காணவந்தவர், அவற் றின் கண்ணே நுழைந்து மூழ்கிப் பொருள் காண்பரென்பதென்ன நிச்சயம்? சாதாரண மாகச் சனங்கள் மேலே முதல் நோக்கத்திலேயே பொருள் தெரியாவிட்டால் அதற்காகக் கஷ்டப் படுகிறதில்லை.

ஆதலால், யாம் மேற்கூறியவாறு, காலத்தி னருமை கருதியும், யாவருக்கும் பொருள்

விளங்கவேண்டுமென்பது கருதியும் தமிழ்ப் பண்டிதர்களும், புலவர்களும், வித்துவான்களும், நாவலர்களும் முதலிய யாவரும், தெளிவான தமிழ் நடையைக் கைப்பற்றி, அந்நடையிலேயே நூல்கள் எழுதுவார்களாக. பண்டிதர்கள் தமது நடைத் தெளிவினாற் பெரிதும் சாமானிய சனங்களைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தலாம். சாமானிய சனங்களும் அதிக கஷ்டமில்லாமல் எளிதில் திருந்துவர். இருவர்க்கும் உள்ள வொற்றுமை யேற்படும். இருவரும் ஒத்தியங்குவர். பண்டிதர் நூல்கள் சாமானிய மக்களால் ஆதரிக்கப்படும். அவ்வாறு ஆதரிக்கப்படுமேற் பண்டிதர்கட்குக் குறையேயில்லை.

இவ்விஷயத்தில் ஆங்கிலவாணரைப் பார்த்து நாம் பொருமைப் படுதல் வேண்டும்.

"—தம்மினுங்
கற்றுரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றதெலாம்
எற்றே யிவர்க்குநா மென்று!"

என்றபடி ஆங்கில நூல் வாணரைப் பார்த்தாவது தமிழ் வாணரும் சாமானிய சனங்களை யொட்டிச் சென்று அவர்களைக் கைவிடாது பற்றிக் கொண்டு திருத்தி, அவர்களையும் மகிழ்வித்துத் தாமும் மகிழ்வார்களாக.

"தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்"

என்ற திருவள்ளுவனார் வாக்கு ஒருபொழுதும் மறக்கற் பாலதன்று.

இனித் தமிழ்ப் புலவர்கள் தாம் எழுதும் நூல்களிற் சந்தி சேர்த்தே எழுதுகின்றனர். சந்திசேர்த் தெழுதுதலே தமிழிலக்கண மரபா யினும் வசன நடையினும் அவ்வாறு எழுதல் வேண்டுமென்ற நியமமில்லை. முற்காலத்தே ஏற் பட்ட உரை நூல்களினும், முற்றுஞ் சந்திசேர்த் தெழுதியிருக்கக் காணோம். இக்காலத்தினும் பண்டிதர் பலர் சிலவிடங்களிற் சந்திசேர்த்தும் சில விடங்களிற் சந்தி சேராமலும் எழுதி வருகின்றனர். ஆதலின் கடின சந்திகளை எப் பொழுதும் பிரித்தெழுதுக. பொருள் மயக்க மாவது, பொருள் வேறுபாடாவது உண்டாக்க வல்ல சந்திகளைச் சேராமற் பிரித்தே எழுதுக. சந்தி சேராமையாற் பொருள் கெடுவதாயிருந் தால் அவ்விடத்திற் சந்திசேர்த்தெழுதுக. எளிய சந்திகளைச் சேர்க்கினும் சேராவிடினும் ஒன்று தான். எளிய சந்திகளைச் சேர்ப்பதனுற் சாமா னிய சனங்களுக்குப் படிப்பதிற் கஷ்டப்பட வேண்டியதொன்றுமில்லை. நன்று, இவ்விதிக ளெல்லாம் வசனநடையில் அநுசரிக்கத் தகுவன வாகும்; மற்றுந் தமிழ்ச் செய்யுணடையிலும் இவை தழுவததக்கனவோ? இது சிறிது வாதம் விளைக்கத் தக்கதோர் விஷயம். செய்யுளின்கண் இவை மேற்கொள்ளப் படுமேல், செய்யுளை ஓசையூட்டி இசையறுத்துப் படிக்கும்போது இடர்ப்பாடு காணப்படும். ஆதலாற் சந்தி சேர்த்து இசைநலங் கெடாமல் ஒரு பாடந் தந்த பின்னர் சந்திபிரித்துப் பிறிதொரு பாடம் அதனடியில் தருதல் வேண்டும்.

ஆகவே சந்திபிரித் தெழுதும் விஷயத்தில் எவ்வளவு மட்டில் இடர்ப்பாடின்றி மேற் கொள்ளலாமோ அவ்வளவையும் மேற்கொள் ளவே வேண்டும். இதன் கண்ணே தமிழ்வாணர் காலம் போக்கற்க.

இனி ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைகளிலே மிகவும் பிரயோசன முள்ளதாகக் காணப்படு கின்ற 'குறியீட்டி லக்கணம்' தமிழின் கண் முழு வதுந் தழுவிக்கொள்ளப்படல் வேண்டும். அத ஞற் பொருட்டெளிவும் விரைவுணர்ச்சியும் உண்டாகின்றன. இவை காரணமாகப் படித் தானுக்குப் படித்த நூலின்கண் ஆர்வமுமுண்டா கின்றது. இக்குறியீட் டிலக்கணமெல்லாந் தமிழ் வசன நடை கைவந்த வல்லாளராகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்களானே முன்னே மேற் கொண்டு வழங்கப்பட் டுள. இதனை வசன நடை யின்கண் ஆக்ஷேபிப்பாரெவருமில்லை. செய்யு ணடையிலேதான் உள்ள வம்பெல்லாம். இத னைச் செய்யுணடையில் ஒருவாறு மேற்கொள்ள லாமென்று துணிந்து புகுந்தாலும், குற்றியலுக ரம் போல்வன வருமிடத்து இடர்ப்பாடு காண வேண்டியதாகின்றது. அதனையும் ஒருவகைத் தலைக்குறியாற் கனம்பொருந்திய ஜி. யூ. போப் பையர் அவர்களும், உடுக்குறியாற் காலஞ்சென்ற திருவனந்தைச் சுந்தரம் பிள்ளையவர்களும் விலக்கிக் கொண்டனர்.

இனி, உள்ளவாறே உற்றுநோக்குமிடத்துக் குறியீட்டிலக்கணத்தைப்பற்றி ஆக்ஷேபித்தற்குத்

தக்க நியாயங்களுமில்லை. ஆக்ஷேபிக்கு மியல்புடையாரும் ஆக்ஷேபிக்க வில்லை. ஆதலின் அது விரைவில் மேற்கொள்ளப்பட்டு முற்றிலும் பயிலப்படும் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. அதனால் தமிழிற்கு விசேஷ நன்மைகள் விளையுமென்பதினுந் தடையில்லை.

தமிழ்மக்கள் ஆங்கிலரோடு நாடோறும் ஊடாடுபவராயினர். ஆங்கிலர் ஆள்வோரும் தமிழர் ஆளப்படுவோருமாயிருக்கின்றனர்.

"அரைசருங் குடிகளு மம்ம வேறலர்
உரைசெயி னுயிருமா முடலு மாவரால்"

என்று யாம் பிறிதோரிடத்திற் கூறியாங்கு இருவரும் ஒத்தே இயங்குதல் வேண்டும். இவ்வாறு இருவரும் ஒத்தியங்குமிடத்துத் தமிழ்ச் சொற்கள் ஆங்கிலபாஷையிற் புகுதலும், ஆங்கிலச் சொற்கள் தமிழ்ப்பாஷையிற் புகுதலும் இயற்கையே. இதனைத் தடுக்க முடியாது; தடுக்கப் புகுதலும் தக்கதன்றாம்; அவ்வாறு தடுக்கப் புகினும் அது வீண்முயற்சியாய் முடியுமேயன்றி வேறில்லை. ஏறக்குறைய ஆங்கில அரசாட்சி வந்து ஐம்பதறுபது வருஷமாகிறதற்குட் கணக்கற்ற ஆங்கிலச் சொற்கள் பரவைவழக்குத் தமிழிலே புகுந்துவிட்டன. கிராமவாசிகளும் பிறர் தம்மை நாகரிகமக்களாகக் கருதல்வேண்டி ஆங்கிலச் சொற்களைத் தம் பேச்சிலே ஆவலொடு வழங்குகின்றனர். இவ்வாறு பேச்சுத்தமிழ் அளவிறந்த ஆங்கிலச் சொற்களை மேற்கொண்டும்,

ஏட்டுத்தமிழ் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளப் பின்னிடுகின்றது. எனினும், 'சுதேசமித்திரன்' போன்ற பத்திரிகைகள் ஆங்கிலச் சொற்கள் சிலவற்றைத் தமிழின் கண் ஏற்றப் புகுந்தன. 'மதுரைப் புதுத்தமிழ்ச் சங்க'த்தாரும் சிற்சில ஆங்கிலச் சொற்களை மேற்கோடல் இன்றியமை யாதெனக் கண்டார்; கண்டலும் மேற்கொண் டனர். அவர் செயல் மிகவும் நேரிதே.

ஆங்கில வாணர் சகல சாஸ்திரங்களினும் வல்லுநராய், யாங்குச் சென்றபோதிலும் ஆங் குள்ள அரிய விஷயங்களை மதித்து மேற்கொள் வதனோடு நில்லாமல், ஆங்குள்ளார் பயிலும் பாஷைச் சொற்களையும் மேற்கொள்கின்றனர். ஆதலானன்றே அவர்கள் லௌகிக ஞானம் விரிந்து, வாழ்க்கை நியமங்களை நன்குணர்ந்து, ஊக்கங் குன்றாது பல நாடுகளை வென்று நாகரிக நிலையில் யாவரினும் மிகவும் உயர்ந்தோரென மதிக்கப்படுகின்றனர்.

ஆங்கிலரைப்போலத் தமிழ் மக்களும் நாகரிக நிலையில் உயரவேண்டின் ஆங்கிலங் கற்று அவர் களது சாஸ்திர ரகசியங்களை அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அங்ஙனங்கற்றுக்கொண்டோரிற் சிலர் அவ்வரிய உண்மைகளைத் தம்முடைய தாய் மொழியாகிய தமிழ் மொழியில் வெளியிடுதற் குரிய ஆற்றலிலராய்த் தம்மவர்க்குப் பயன்படாது வாளுள் வீணாள் கழிக்கின்றனர். இப்பொழுது தான் சிலர் தமிழ் மொழியைக் கண்விழித்துப் பார்ப்பாராயினர். அநேகர் ஆங்கில நூல்களை

மொழி பெயர்க்கப் புகுந்தனர். இவ்வாறு மொழி பெயர்ப்பு வகையால் ஆங்கிலக் கருத்துக்கள் தமிழின்கண் எவ்வளவு புகினும் நலமே. இம்மொழி பெயர்ப்பு வகை ஒன்று போதாது; இன்னும் வேறு வகைகளும் வேண்டும். தமிழ்ப் பகுதிகளினின்று புதுச் சொற்கள் படைத்துக் கருத்தை வெளிப்படுத்தலாம். உள்ள சொற்களைத் திரித்தும் சில புதுக்கருத்திற்கு இடஞ்செய்யலாம். சிலர் ஆங்கிலக் கருத்துக்களுக்கு ஏற்ற சொற்கள் தமிழ் மொழியிற் காண்டல் அரிதாயின், வட சொற்களின் மூலமாக அவற்றைத் தமிழில் வெளியிடுகின்றனர். இவ்வளவு தூரஞ் சுற்றுவானேன்? தலை சுற்றித்தான் மூக்கைத் தொடல் வேண்டுமோ? நேரே மூக்கைத் தொடல் கூடாதோ? ஆங்கிலச் சொற்களையும் 'திசைச் சொற்'களாக மேற்கொண்டாலென்னை? மேற்கும் ஒரு திசையன்றோ?

> "செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்
> ஒன்பதிற் றிரண்டினிற் றமிழொழி நிலத்தினுந்
> தங்குறிப் பினவே திசைச்சொ லென்ப"

என்ற சூத்திர விதியின்கண் ஆங்கிலநாடு அடங்கவில்லையே யென்று வாதித்தலும் ஒக்குமோ? ஆங்கிலமொழி திசைச் சொற்குரிய நிலங்களினும் வட சொற்குரிய நிலங்களினும் பயிலப்படுவதேயன்றிச் செந்தமிழ்க்குரிய நிலத்தினும் பயிலப்பட்டு வருதலால், ஆங்கிலச் சொற்களைத் திசைச்சொற்களென மேற்கொள்ளுவதிலே யாது தடையோ?

இவ்வாறு செய்தலே அறிவுடையோர் செயலாம். இதனைப் பேரறிவாளராயினர் பிற பரவை வழக்குள்ள பாஷைகளின் சரித்திரங்களோடு ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கிச் செவ்வனே யாராய்ந்து உண்மையெனக்கண்டு காலந்தாழ்த்தலின்றி யுடனே மேற்கொண்டு தமிழ்ப் பாஷை முதிர்ந்து நாகரிக நிலையிலுயர்ந்து முன்னுக்கு வருமாறு செய்வாராக.

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே"

என்றபவணந்திமுனிவர் கூற்று அறிவுடையோர் அனைவருஞ் சிந்திக்கற்பாலது. இவ்வளவு சுவாதீனமுள்ள தமிழ்ப் பாஷைக்கு மேற்கூறியாங்கு செய்வதற்குத் தடையென்னை? ஒருதடையுமில்லை. பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலுமாகிய இவ்விரண்டும் பாஷை யியக்கத்திற்குரிய இரண்டு கால்களென மதிக்கப்படுகின்றன. இவ்வுண்மையை யுய்த்துணர்ந்து தமிழ்ப் பாஷையின்கட் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்களை யுடனே மேற்கொள்ளுதல் தமிழ்மக்கள் கடனாம்.

பாஷையின் சீர்திருத்தம் முற்றிற்று

10 முடிவுரை

இதுகாறும் ஒன்பது உபந்நியாஸங்களிலும் யாங் கூறிவந்த விஷயங்களைத் தவிர்த்து அவ்வுபந் நியாஸத் தலைப்பெயர்களொடு பொருந்தாது, எஞ்சிய சில விஷயங்களைப்பற்றி இவ்வுபந்நியா சத்திற் கூறித் தமிழ்மொழியின் வரலாற்றிற்கும் ஓராற்றான் முடிவுரை கூறுவாம்.

யாங் கூறும் இம்முடிவுரை 'தமிழ்மொழி யின் வரலாறு' என்றவிந் நூலிற்கே யன்றித் தமிழ்மொழியின் வரலாற்றிற் கன்றெனவுணர்க. தமிழ்மொழி வளர்ந்து முதிர்ந்துகொண்டே செல்லும் பாஷையாம். ஆதலால் இந்நூலும் முடிந்த நூலன்றென்பது தேற்றம். இது தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கேற்ப வளரவேண்டுவது.

இக்காலத்தில் ஆங்கில பாஷைகற்ற தமிழ் மக்களிற் பலர் தமது தாய்மொழியாகிய தமிழைப் படிக்கவேண்டுவதுபஆவசியமன்றென்றும், தமக்கு வேண்டிய விஷயங்கள் யாவும் ஆங்கிலத்திலேயே அகப்படுகின்றன வென்றும் பலதிறப்படக் கூறு வர். அவர் ஆங்கில மொழிச் சிறப்புமட்டிற் கூறி யமைவதே நன்றாகுமன்றித் தமிழ் கற்கவேண் டிய தவசியமன்று என்பது அறியாமையொடு கூடிய துணிந்துரையாம். சுதேசாபிமானமும் சுபாஷாபிமானமு மற்றவர் கூற்றும். இவ்விரண் டும் மிக்க ஆங்கிலர் இவ்விரண்டும் அற்றவர்களை எவ்வாறு மதிப்பாரோ? ஆங்கிலம் முதலிய பிற

பாஷைக்குரியராய் அப்பாஷைகள் வல்லுநரெல்லாம் தமிழ்மொழியின்மீ தார்வமுடையராய்த் தமிழைக் கற்றும் தமிழ்நூல்களைத் தங்கள் பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்துங் கொள்ளுதலை உற்றுநோக்கி யாதல் தமிழ்க் கல்வி அவசியமன்று என்பார்க்குப் புத்திவரட்டும்.

பாஷையறிவு பிறிதொரு பயனுக்குக் கருவியாகுமேயன்றி, அது தானே பயனாகாது. பாஷையறிவே பயனெனக் கருதி, அதன்கண் இன்பங் காண்பாருமுளர். சபைகளிலாவது சம்பாஷணைகளிலாவது சாதுரியமாகப் பேசுவோர் பாஷையறிவுடையரே யன்றிச் சாஸ்திரக் கல்வியுடையாரல்லர். சாஸ்திரக் கல்வியுடையார் எங்கே போனாலுந் தங்கள் கடையை விரிக்கப் புகுவாரேயன்றி வேறன்று. சாஸ்திரக கல்வியுடையார்க்குப் பாஷையறிவும் இன்றியமையாததே. தங்கள் கருத்துக்களால் உலகமனைத்திலும் இன்பவுணர்ச்சி யெழுப்பவல்ல நல்லிசைப் புலவர்கள் செய்த பாமுறைகளைப் படித்தலானுண்டாகும் பயன் அளவிடற் பாலதன்று; மக்களிடத்தில் அடங்கிக்கிடக்கும் மனோவிகாரங்களை எழுப்பிச் சுவைபயக்கும்.

இனி யிது நிற்க. தமிழ்நாட்டில் ஆங்கில வரசாட்சி யேற்பட்ட பின்னர்த் தாய்மொழியாகிய தமிழை அதன் வழிமொழிகளாகிய தெலுங்கு கன்னட மலையாள துளுவங்களோடு அடக்கி 'உண்ணாட்டுமொழிகள்' என வகைப்படுத்தினர் சிலர். தனிமொழி யொன்றை அதன் வழி

மொழிகளோடு வகைப்படுத்தலாமோ? அது முன்னதனை இழிவுபடுத்த தாகாதோ? ஆரிய மொழிகளுள் தலைநின்ற வடமொழியை அதன் பாகதங்களோடு ஒருங்குவைத்து எண்ணத் துணியாமைபோலத் தமிழ் மொழியையும் அதன் வழி மொழிகளோடு ஒருங்குவைத்தெண்ணத் துணியாதிருத்தலே அமைவுடைத்தாம். இவ்வாறாக வும் நமது சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் மேற் கூறியாங்கு, தமிழை இழிவு படுத்தி வகுத்த போதே, தமிழராயினர் முற்புகுந்து அவ்வாறு வகைப்படுத்தல் சாலாதென மறுத்திருக்கவேண் டும். அப்போழ்தெல்லாம் வாய்வாளாமை மேற் கொண்டிருந்துவிட்டனர் தமிழ்மொழியாளர்.

வடமொழி, இலத்தீன், கிரீக்கு முதலியன போலத் தமிழ் மொழியும் 'உயர்தனிச் செம் மொழி', யாமாறு சிறிது காட்டுவாம். தான் வழங் கும் நாட்டின்கணுள்ள பல மொழிகட்குந் தலை மையும் அவற்றினும் மிக்கவே தகவுடைமையு முள்ள மொழியே 'உயர்மொழி'. இவ்விலக்கணத் தான் ஆராயுமிடத்துந் தமிழ், தெலுங்கு முதலிய வற்றிற் கெல்லாந் தலைமையும் அவற்றினும் மிக்க மேதகவும் உடைமையால் தானும் உயர்மொழி யேயென்க. தான் வழங்கும் நாட்டிற் பயிலும் மற்றைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்து இயங்க வல்ல ஆற்றல் சான்றதே 'தனி மொழி' என்னப்படும். தான் பிறமொழிகட்குச் செய்யும் உதவி மிகுந்தும் அவை தனக்குச் செய்யும் உதவி குறைந்தும் இருத்தலே வழக்காறு. தமிழ்

மொழியி னுதவி களையப்படின், தெலுங்கு முதலி யன இயங்குத லொல்லா; மற்றுத் தமிழ்மொழி அவற்றினுதவி யில்லாமலே சிறிது மிடர்ப்படுத லின்றித் தனித்து இனிமையின் இயங்க வல்லது. இஃது இந்திய நூற்புலவர்கள் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது. ஆதலின் தமிழ் தனிமொழியே யென்க. இனிச் செம்மொழியாவது யாது?

திருந்திய பண்புஞ் சீர்த்த நாகரிகமும், பொருந்திய தூய்மொழி புகல் 'செம்மொழி'யாம் என்பது இலக்கணம். இம்மொழி நூலிலக்க ணம் தமிழ்மொழியின் கண்ணும் அமைந்திருத் தல் தேற்றம். என்னை? இடர்ப்பட்ட சொன்முடி புகளும் பொருண்முடிபுகளுமின்றிச் சொற்றொன் கருதிய பொருளைக்கேட்டான் தெள்ளிதி னுண ரவல்லதாய்ப் பழையன கழிந்து புதியன புகுந்து திருத்த மெய்தி நிற்றலே திருந்திய பண்பெனப் படுவது. இது தமிழ்மொழியின்கண் முற்றும் அமைந்திருத்தல் காண்க. நாட்டின் நாகரிக முதிர்ச்சிக் கேற்பச் சொற்களும் ஏற்பட்டுப் பாஷைக்கும் நாகரிக நலம் விளைத்தல் வேண் டும். அவ்வாறு சொற்க ளேற்படுமிடத்துப் பிறபாஷைச் சொற்களன்றித் தன் சொற் களே மிகுதல்வேண்டும். இவையும் உயர்தனித் தமிழ் மொழிக்குப் பொருந்துவனவாம். ஆகவே தமிழ் தூய்மொழியுமாம். எனவே தமிழ் செம் மொழி யென்பது திண்ணம். இது பற்றியன்றே தொன்று தொட்டுத் தமிழ் மொழி 'செந்தமிழ்' என நல்லிசைப் புலவரால் நவின்றோதப் பெறுவ

தாயிற்று. ஆகவே தென்னாட்டின்கட் சிறந்தொளிரா நின்ற அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழி எவ்வாற்றான் ஆராய்ந்த வழியும் 'உயர்தனிச் செம்மொழி'யே யாம் என்பது நிச்சயம். இவ்வளவுயர்வுஞ் சிறப்பும் வாய்ந்த அருமைத் தமிழ்மொழியை உண்ணாட்டுப் புன்மொழிகளோ டொருங்கெண்ணுதல் தவிர்ந்து, வடநாட்டுயர் தனிச் செம்மொழி சம்ஸ்கிருத மெனக் கொண்டாற் போலத் தென்னாட்டுயர் தனிச்செம்மொழி தமிழெனக் கொண்டு புகுதலே ஏற்புடைத்தாம்.

பல்லாண்டுகளின் முன்னர்ச் சென்னை மாநகரிலே, ஆங்கில வரசாட்சியின் பயனாக 'பள்ளிக்கூடப்பாட நூற்சபை' என்ப தொன் றேற்பட்டுப் பலநற்றொழில்கள் செய்து வாரா நின்றது. இச்சபையார் பள்ளிக்கூடத்திற் கல்வி பயிலும் சிறுவர்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கேற்ற பாடநூல்கள் அமைத்தனர்; அவ்வளவில் நில்லாது அவர்கள் சம்ஸ்கிருத நாடகக் கதைகளையும் ஆங்கில நாடகக் கதைகளையும் தெளிவான தமிழ் வசன நடையிலெழுதி வெளியிட்டனர்; 'ஜநவிநோதிநி' என்றதோர் அருமையான தமிழ்ப் பத்திரிகையை மாதந்தோறும் பிரசுரித்து ஏறக்குறைய இருபத்திரண்டு வருஷகாலம் நடாத்தினர். யாது காரணத்தினாலோ அது நின்றுபட்டது? அப்பத்திரிகை நின்றுபட்டமை தமிழர்களது துரதிர்ஷ்டமே யென்னலாம். மேற் கூறியவாறு நற்றொழில் புரிந்து வந்த அச்சபையானது இப்போது சில்லாண்டுகளாக இருக்குமிடந்

தெரியாதவாறு தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. இன்னும் உயிருடனிருக்கின்றதென வெண்ணுதற்கு இடனுண்டு. ஏனெனில், இச்சபையார் சிற்சில சமயங்களில் தமிழின்கண் வெளிப்படும் நல்ல நூல்கள் சிலவற்றிற்கு நேர்ந்த பதிப்புச் செலவு கருதி அவ்வந்நூலாசிரியர்கட்குப் பொருளுதவி செய்கின்றனர். இச்சபை மீட்டுந் தலைக்கிளம்பி முன்போல ஊக்கமுற்றுப் பல நற்றொழில்கள் புரியினும் புரியலாம். இது துயிலொழிந்தெழுக.

இவ்வாறு பள்ளிக்கூடப் பாடநூற் சபை துயில்வது கண்டு நன்மக்கள் சிலர் முற்புகுந்து, தமிழ் தெலுங்கு மலையாள கன்னட துளுவங்களாகிய அனைத்தையும் போற்றுவேமென எழுந்து 'திராவிட பாஷா சங்கம்' என்னும் பெயர் புனைந்து கொண்டு சின்னாள் உழைத்தனர். இவர்கள் சில ஆங்கில சாஸ்திரச் சொற்களை மேற்கூறிய பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். அதன் மேல் துயிற்பெருந் தேவி இச்சங்கத்தையும் பற்றிக்கொண்டனள். ஆகவே சென்னைத் திராவிட பாஷா சங்கமும் தூங்குவதாயிற்று. இஃது என்று எழுமோ? அறியேம். இதுவும் விரைவினெழுக.

இனிச் சரித்திர சம்பந்தமாகவும் புராண சம்பந்தமாகவும் தமிழ்மொழியின் சம்பந்தமாகவும் மிகப் பேர்படைத் தொளிரும் மதுரைமாநகரின் கண்ணே புதிதாகத் 'தமிழ்ச் சங்கம்' ஒன்று தாபிக்கப்பட்டு நடந்து வருகின்றது. அதற்கு

அங்கமாகப் 'பாண்டியன் புத்தகசாலையு'ம் 'சேது பதி செந்தமிழ்க் கலாசாலை'யும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள. முன்னதன்கட் பல அருமையான ஏட்டுப் பிரதிகள் சேமித்து யாவருஞ் சென்று பார்க்கும்படி வைக்கப்பட்டுள; அச்சான நூல்களுள்ளும் அநேகமிருக்கின்றன. பின்னதன்கட் கல்வி பயிலும் மாணாக்கர் பலர் நூல்களும் ஆடையு முணவும் சங்கத்தாருதவ, அவற்றைப் பெற்றுப் படிக்கின்றனர். இச்சங்கத்திற்கு அவயவிகளாக ஏறக்குறைய ஐம்பதின்மர் புலவர் இருக்கின்றனர். இவர்களெல்லாம் வருஷம் ஒருமுறை கூடுகின்றனர்; கூடித் தமிழ் மொழி முன்னுக்கு வருதற்குரிய யோசனைகள் செய்கின்றனர். சங்கத்திற்கெனத் தனியே ஓர் அச்சியந்திரசாலை ஏற்படுத்தப்பட்டுளது. அதன் மூலமாகப் பல அரிய தமிழ் நூல்களைச் சங்கத்தார் அச்சிடப் போகின்றனர்; 'செந்தமிழ்' என்னுந் தலைப்பெயரிட்டு ஒரு மாதாந்தத் தமிழ் பத்திரிகை நடாத்தி வருகின்றனர். அதன்கண்ணே பல அருமையான விஷயங்கள் வெளிப்படுகின்றன. சங்கத்தார் ஆங்கிலக் கலாசாலைகளிற் கற்கும் மாணாக்கர்க்குத் தமிழில் ஆர்வமுண்டாதல் வேண்டிப் பணப் பரிசிலும் யோக்கியதா பத்திரமும் வைத்துப் பரீட்சைகளேற்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இவ்வாறு நல் வழிகளில் உழைத்து வரும் இம்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நீடூழி நின்று உலவுவதாக.

ஆங்கில கலாசாலைகளை யொட்டி ஆங்காங்குத் தமிழ்ச் சங்கங்கள் பல தாபிக்கப் பட்டு நடை

பெறுகின்றன. உதாரணமாகச் சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலையைச் சார்ந்து 'திராவிட பாஷாபி விர்த்திநி சங்கம்' என்பதும், சென்னை இராசதானிக் கலாசாலையைச் சார்ந்து 'தமிழ்ச் சங்கம்' என்பதும் நடைபெறுகின்றன. எனவே ஆங்கில வரசாட்சி தமிழ்மொழியின் முதிர்ச் சிக்குப் பல்லாற்றானும் உதவிசெய்து வருகின்ற தென்பது யாவருமுணர்ந்த விஷயம்; மேற் கூறியவாறு பல சங்கங்கள் சேர்வதற்குக் கை கொடுத்தும் கடைக்கணித்தும் பரீக்ஷைப் பாட நூல்களுள் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை யேற் படுத்தியும் ஆங்கிலர் தமிழைப் போற்றுகின்ற னர். அச்சியந்திரம் முதலியன அவர் கண்டு பிடித்துத் தந்துதவினர்; தமிழரது நாகரிக விருத் திக்குந் தனிப்பெருங் கருவியாய் இருக்கின்றனர். கையெழுத்து நூற்சாலையும் அமைத்திருக்கின் றனர். இவர்களது அரசு நீடூழி நிலைத்துத் தமிழ் மொழியை மேன்மேலும் வளர்ப்பதாக.

பாஷை திரிந்து வேறுபடுவதெல்லாம் தன் னியல்பாகவேயாம். ஒருவனாலுந் தான் விரும் பியபடி, தான் பேசும் பாஷையை மாற்ற முடி யாது. மக்களறிவின்றியே பாஷை முதிர்ந்து கொண்டு செல்லும்; பல்லாண்டுகள் கழிந்த பின்னரே முதிர்ச்சிக் குறிகள் தோன்றும். பாஷையினியல்பு இவ்வாறாக, இதனை யறியப் பெறாத வைத்தியநாத தேசிகர் நன்னூலாரது உட்கருத்தையும் உணராது,

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே"

என்ற நன்னூல் சூத்திர விதியைப்,

"பழையன கழித்தலும் புதியன புகுத்தலும்
வழுவல கால வகையி னானே"

என்று மாற்றித் தமது 'இலக்கண விளக்கம்' என்ற நூலின்கட் கூறினர். எனவே தமிழ்ப் பாஷையின் ஒழுகலாற்றை மாற்றுதல் எவராலும் முடியாததாம். ஆதலால் தமிழ்ப் பாஷையின் ஒழுகலாறு இன்னதென்று உய்த்துணர்ந்து கொண்டு, ஆற்று வெள்ளத்தின் வேகத்துடன் செல்வான் போல, அவ்வொழுக லாற்றினையொட்டி அதனோடியைந்து தமிழ்ப் புலவருந் தம் பாஷையைச் சீர்திருத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

இனிச் சிலர் 'புதியன புகுதல் தமிழிற்கு ஒக்குமாயினும் பழையன கழிதல் ஒவ்வாது' என்ற கொள்கையுடையார் போலத் தாம் எழுதும் நூல்களின்கண் பழையன கழிந்த சொற்களிலும் சொல்லுருவங்களிலும் அளவிறந்தவற்றை வழங்குகின்றனர். இவர் செயல் தம்முடைய வல்லமை காட்டிப் படிப்போரை மருட்டித் தம்மைப் பற்றி அவர்கள் நல்லெண்ணங் கொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்துச் செய்ததாகக் கருதப்படும். படலால் இவர் தாம் எண்ணியபடி நன்கு மதிக்கற்பாடு பெறுவதில்லை. சாமானிய சனங்கள் இன்னார் நூல்களைத் தொடவும் அஞ்சுகின்றனர். மேலும் இங்ஙன

மெழுதுவார் சுவை போலிச் சுவை யெனப் பலரும் ஒதுக்குவர்.

'தமிழ்மொழியின் வரலாறு' எனத் தலைப் பெயரிட்டு எமது ஆராய்ச்சிக்கண் நேர்ந்த பல விஷயங்களையும் பத்து உபந்நியாசங்களிற் கூறி ஒராற்ருன் முடித்தாம். தமிழ் மொழியும், தமிழ் மக்களும் நீடூழி வாழ்க.

வாழ்த்து

கலிவிருத்தம்

ஐயர் வாழிய வண்ணலும் வாழிய
செய்ய நற்றமிழ் தேமெங்கு மோங்குக
துய்ய கோமகன் ரேமின் றிலங்குக
தெய்ய யாமுரை செய்நூ லொளிர்கவே.

தமிழ்மொழியின் வரலாறு

முற்றிற்று

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி

[* உடுக்குறியுற்றன நூலாசிரிய ரியற்றியவை]

* அரைசரு 136
அன்றியுந் 40
ஆரணங் 115
உவமை 61
எப்பொருள் 7
* ஐயர் வாழிய 149
* கமழினிய 2
கற்பகந் 97
கற்றதூஉ 30
குறவர் 97
சாகஞ் 104
சாற்றிய 44
சுராதிப 97
செங்கோன் றரைச் 76
தம்மினுங் 133
தாமின்புறு 133
தென்பாண்டி 46
நற்றிணை 113
நாலடி 113
நீயுந்தவறில்லை 55
பல்லுயிரும் 26
முருகு 113
முற்சடைப் 33
வடிவேலெறிந்த 75

நூற்பொருளகராதி

அகத்தியனுர் 21, 30, 58, 66, 71, 105, 108
அகப்பொருள் 42, 59, 113
அகப்பொருள் விளக்கம் 60, 117
அடங்கன்முறை 123
அடியார்க்கு நல்லார்75.119
அட்டப் பிரபந்தம் 123
அணிநூல் 42, 61
அணியியல் 43, 115
அதிவீரராமபாண்டியர்120
அப்பைய தீக்ஷிதர் 61
அமிர்த கவிராயர் 123
அரங்கநாத கவிராயர் 121
அரபத்த நாவலர் 54
அரனுர் 110
அருணகிரிநாதர் 97, 120, 121
அருணந்தி சிவாசாரியார்121
அருணுசலக் கவிராயர் 53
அருணுசல புராணம் 124
அருணைக் கலம்பகம் 124
அவிநயனுர் 60
அவிவேக பூரண குருகதை 126
அளவைக் கணக்கு 90
அறிகுறிவகை 68, 70
ஆதிவரலாறு 21—32
ஆத்திசூடி 114
ஆநந்தக்களிப்பு 47
ஆந்திரசப்ததத்துவம் 26
ஆழ்வார்கள் 116
ஆறுமுக நாவலர் 126, 135
இசைத்தமிழ் 47, 48, 51, 116
இசைநுணுக்கம் 47, 108
இடக்கரடக்கல் 96
இடைக்கழிச்செங்கோடன் 76
இடைச்சங்கம் 36, 74, 107, 109, 110, 112
இந்துஸ்தானி 97
இயநூல் 76
இயல் 45
இயற்கைப் பாஷை 67
இயற்கைப் பிரிநிலை 93
இயற்றமிழ் 45
இரகுநாத சேதுபதி 123
இரட்டைக்கிளவி 38
இரட்டைப்பதம் 38

இராசதானி கலாசாலைத் தமிழ்ச்சங்கம் 147
இராம நாடகம் 53
இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசி 108
இலகு குரு கணபதி விருத்தம் 42
இலக்கணக் கொத்துரை 40, 122
இலக்கணப் போலி 96
இலக்கணம் சோமசுந்தரக் கவிராயர் 123
இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளி 122
இலக்கண விளக்கம் 62, 122, 125
இலத்தீன் 28, 142
இலிங்கபுராணம் 120
இலிபிகள 34, 72
இலெமூரியா 25, 77
இழிபொருட்பேறு 102
இளங்கோவடிகள் 74
இளந்திருமாறன் 110 [59
இறையனாரகப் பொருளுரை
ஈசான தேசிகர் 40, 121
உக்கிரப் பெருவழுதி 111
உச்சாரண பேதங்கள் 84
உண்ணாட்டு மொழிகள் 141
உதயணன் கதை 114
உத்தரகாண்டம் 118
உத்தர மதுரை 111
உமாபதி சிவாசாரியார் 121
உயர்தனிச் செம்மொழி 142, 144
உயர்பொருட் பேறு 102
உயர்மொழி 142
உயிரில்லாப்பாட்டுக்கள் 64
உயிருள்ள பாட்டுக்கள் 64
உருபுநிலை 99
உரைநடை 124, 125
உலோககால மனிதர்கள் 23
உவமயியல் 43, 59
எகிப்தியர் 29
எட்டுத் தொகை 112
எபிரேயம் 28, 29
எழுத்தச்சன் 32
எழுத்ததிகாரம் 58
எழுபது பரிபாடல் 111
ஐங்குறுநூறு 111, 113
ஐம்பெருங்காப்பியம் 114
ஐயனாரிதனார் 117
ஐவகை இலக்கணம் 57—66
ஒட்டக் கூத்தர் 117, 118
ஒருதுறைக் கோவை 123
ஒலிகளும், ஒலிக்கூட்டங்களும் 67

ஔவையார் 114, 117, 118
கச்சியப்ப சிவாசாரியார் 99
கச்சியப்ப முனிவர் 104,122
கடுங்கோன் 108
கடைச் சங்கம் 114
கணக்காயன் 30, 110
கத்திய சிந்தாமணி 125
கந்தபுராணக் கீர்த்தனை 47
கந்தபுராணம் 47, 119
கந்தரந்தாதி 121
கபாடபுரம் 109
கபிலரகவல் 33
கம்பராமாயணம் 118
கம்பர் 117
கலிங்கத்துப்பரணி 119
கலித்தொகை 113
கல்லாடம் 117
கல்லாடவுரை 121
கல்விக் களஞ்சியம் 121
களரியாவிரை 108
களவியல் 59
கற்கால மனிதர் 22
கற்பனைக்கு ஊற்று 123
கற்பியல் 59
கன்னடம் 25
காக்கை பாடினியார் 60
காசிகாண்டம் 120
காஞ்சிப் புராணம் 63
காய்சின வழுதி 108
காலப்பாகுபாடு 87
கிரீக்கு 28
கிருஷ்ணமிசிரன் 122
கீரந்தை 108
கீர்த்தனங்கள் 47
கீழ்வாய்க் கணக்கு 90
குட்டித் தொல்காப்பியம் 122
குணநூல் 53
குணவீர பண்டிதர் 39
குண்டலகேசி 114
குமரகுருபர சுவாமிகள் 53, 97
குமரிநாடு 28
கும்மி 47
குருகு 108
குலோத்துங்க சோழன் 118
குலோத்துங்க சோழனந்தாதி 118
குலோத்துங்க சோழனுலா 118
குலோத்துங்க சோழன் கோவை 118
குவலயானந்தம் 62
குழூஉக்குறி 103
குறிஞ்சிக்கலி 55
குறியீட்டிலக்கணம் 135

குறுந்தொகை நானூறு 110
குற்றாலக் குறவஞ்சி 53
குற்றுகரமுற்றுகரப்பாகு
பாடு 83
கூத்தநூல் 53
கூத்து 53, 56
கூத்துநூல் 53
கூர்மபுராணம் 120
கெர்கியூலன் 77
கைபர் கணவாய் 28
கொடுந்தமிழ் 37, 45
கொடுந்தமிழ் நாடு 46
கொன்றைவேந்தன் 114
கோட்பெயர் 99
சக்கரக்கோ 76
சங்கச் செய்யுட்கள் 46, 63
சங்கத்தார் காலம் 36
சங்கரநமச்சிவாயப்
புலவர் 122
சங்கீத சந்திரிகை 48
ஜனவிநோதிநி 144
சந்தியக்கரம் 98
சமயசாஸ்திரம் 38, 116
சயந்தம் 53
சரவணப் பெருமாளையர்
126
சாதி முறை 33
சாமிநாதய்யர் 53
சாலமோன் 29
சித்தாந்த மரபு கண்டன
கண்டனம் 122
சித்திரமீமாஞ்சை 62
சிந்தாமணி 114
சிந்து 47
சிலப்பதிகாரம் 114, 124
சிவஞான சுவாமிகள் 104
சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
123
சிறப்பெழுத்துக்கள் 80
சிறுகாப்பியங்கள் 114
சிறுபாண்டரங்கன் 108
சிற்றிசை 111
சின்னூல் 39
ஸ்ரீபுராணம் 38, 125
சுதேசமித்திரன் 137
சுத்தானந்த பிரகாசம் 54
சுந்தரமூர்த்திநாயனூர் 116
சுந்தரம் பிள்ளை 26
சுபாவ நியமம் 93
சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் 39
சுப்பிரமணிய பிள்ளை 121
சுவடி 29
சுவை வகை 68
சூடாமணி நிகண்டு 103
சூடிய நாகபுரி 25
சூளாமணி 114, 115

செங்கோன்றரைச் செலவு 75
செந்தமிழ் 37, 45, 46, 43, [146
செந்தமிழ் நாடு 46
செம்மொழி 143
செயங்கொண்டான் 119
செயிற்றியம் 53
செய்யுளியல் 59
சென்னைச் சர்வ கலாசாலையார் 142
சேஷகிரி சாஸ்திரியார் 26
சேதுபதி செந்தமிழ்க் கலாசாலை 146
சேது புராணம் 120
சேந்தம் பூதனூர் 110
சேனாவரையர் 39, 119
சைவ-எல்லப்பநாவலர் 112
சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் 121
சைனர் 37, 38, 46, 52
சொல்லதிகாரம் 39, 59
ஸ்காந்தி நேவியம் 28
தகடூர் யாத்திரை 125
தணிகைப் புராணம் 104, 22
தண்டியலங்காரம் 61, 119
தத்துவராயர் 123
தருமபுரவாதீனம் 122
தலைச்சங்கம் 108
தனிநிலை 99
தனிமொழி 141
தனியூர்ச்சேந்தன் 76
தாயுமானூர் 123
தாளவகையோத்து 47
திசைச் சொற்கள் 138
தியாகராச தேசிகர் 126
திராவிட பாஷா சங்கம் 145
திராவிட பாஷாபிவிர்த்தனி சங்கம் 147
திரிகூட ராசப்ப கவிராயர் 53, 124
திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி 120
திருக்கழுக்குன்றக் கோவை 123
திருக்குறள் 114
திருக்குற்றாலத் தலபுராணம் 142
திருக்கோவையார் 60
திருஞான சம்பந்தர் 116
திருத்தணிகை கந்தப்பையர் 123
திருநாகைக் காரோணப் புராணம் 124
திருநாவுக்கரசர் 116

திருப்பரங்கிரிப்புராணம்120
திருப்பாடல்கள் 123
திருப்புகழ் 97, 120
திருமுருகாற்றுப்படை 112
திருவள்ளுவர் 52
திருவாசகம் 115
திருவாரூர்க் கோவை 124
திருவாவடுதுறையாதீனம் 121
திருவிளையாடற்புராணம் [121
திருவெண்காட்டடிகள் 119
திருவேங்கட மன்னன் 122
திவாகரம் 115
திவ்யகவி 123
திறையன் மாறன் 108
துரானியர் 24, 26, 28
துருக்கிஸ்தானம் 28
துவரைக்கோமான் 108
துளுவம் 25
தெம்பாங்கு 47
தெலுங்கு 25
தென்மொழி 31
தேம்பாவணி 128
தேவாரம் 47, 116
தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரவுரை 21
தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி 122
தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி 40
தொல்காப்பியம் 36,39,112
தொல்காப்பியனார் 43, 59, 60, 108
தொன்னூல் விளக்கம் 123
நக்கீரனார் 110
நச்சினார்க்கினியர்21,50,119
நம்மாழ்வார் திருவிருத்தம் 60
நல்லந்துவனார் 110
நல்லாப்பிள்ளை 121
நல்லாப்பிள்ளை பாரதம் 121
நல்வழி 118
நளவெண்பா 118
நற்றிணை நானூறு 111
நன்னயபட்டர் 31
நன்னூல் 39, 95, 117
நன்னூல் விருத்தியுரை 122
நன்னெறி 123
நாககுமார காவியம் 114
நாகர்கள் 23
நாடகத்தமிழ் 48, 49, 50
நாடகவியல் 49 52, 55
நாயன்மார் 116
நாலடியார் 30
நாலாயிரப் பிரபந்தம் 38, 117

நாற்கவிராஜ நம்பி 117
நிகண்டுகள் 90
நிதியின் கிழவன் 107
நிரம்ப வழகிய தேசிக 120
நீதிநெறி விளக்கம் 123
நீதி வெண்பா 118
நீலகண்டனார் 110
நீலகேசி 114
நூற்பரப்பு 106—127
நூற்றைம்பது கலி 111
நெடுங்கணக்கு 29, 30, 31
நெடுந்தொகை நானூறு 110
நெட்டிமையார் 75
நேமிநாதம் 117
நைடதம் 120 [119
பட்டினத்துப் பிள்ளையார்
பதிற்றுப்பத்து 111
பதினெண் கீழ்க்கணக்கு 112, 113
பத்துப்பாட்டு 112, 113
பத்துப்பாட்டுரை 65
பரஞ்சோதி முனிவர் 121
பரதசாஸ்திரம் 54
பரததாளங்கள் 49
பரதம் 53
பரிபாடல் 108
பரிமேலழகர் 39, 119
பவணந்தியார் 39
பழங்கன்னடம் 32
பள்ளிக்கூடப் பாடநூற் சபை 144
பருளை விநாயகர் பள்ளு 53
பாடுதுறை 123
பாட்டியல் 63
பாணினியார் 71 [146
பாண்டியன் புத்தகசாலை
பால் வகுப்பு 41, 42
பாஷை நூல் 40
பாஷை மூலம் 74
பாஷையின் சிறப்பியல்பு 79-92
பாஷையின் சீர்திருத்தம் 128—139
பாஷையின் தோற்றமும் தொன்மையும் 67—78
பாஷை வேறுபடுமாறு 93—105
பிங்கலம் 115
பிரபுலிங்கலீலை 123 [122
பிரபோத சந்திரோதயம்
பிரயோக விவேகம் 39
பிராணதாரணப் பிரயத்தனம் 128
பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் 123
பிறிதினவிற்சி 103
பினீஷியர் 29

புகழேந்திப்புலவர் 117, 118
புதுக்கன்னடம் 32
புராதன இந்தியர் 23
புறநானூறு 75, 113
புறப்பொருள் 42, 61. 113
புறப்பொருள் வெண்பா
மாலை 117
புனைவிலிபுகழ்ச்சி 103
பூதபுராணம் 108 [48
பெரிய புராணக் கீர்த்தனை
பெரிய புராணம் 119
பெருங்காப்பியங்கள் 114
பெருங்குருகு 47
பெருங்குன்றூர் கிழார் 110
பெருநாரை 47
பெருநூல் 76
பெருந்தேவனார் 120, 124
பேராற்று நெடுந்துறையன்
76
பேரிசை 111
பொதுப்படை நியமம் 101
பொதுவணியியல் 61
பொதுவியல் 51, 66
பொருளதிகாரம் 43, 59
போப்பையர் 135
போலியாரியர் 50
போறல வகை 68
பௌத்தர் 36
மகாபாரதம் 74
மங்கலம் 63, 96
மஞ்சணிறமாக்கள் 24
மணிப்பிரவாளம் 37
மணிமலை 75
மணிமேகலை 114 [115
மணிவாசகப் பெருமான்
மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்
நூல் 53
மதுரைப் புதுத் தமிழ்ச்
சங்கம் 137
மயிலேறும் பெருமாள்
பிள்ளை 121
மயேச்சுரனார் 60
மரபியல் 59
மருதனிள நாகனார் 110
மரூஉ 85, 94
மலையாளம் 25
மனோன்மணீயம் 26
மாபுராணம் 108
மாறனலங்காரம் 62
மிறைக் கவிகள் 62, 64
மீனாக்ஷிசுந்தரம்பிள்ளை 124
மீனாக்ஷியம்மை குறம 53
மீனாக்ஷியம்மை பிள்ளைத்
தமிழ் 97, 123
முக்கூடற் பள்ளு 53
முடத்திருமாறன் 109, 111

முடிநாகராயர் 107
முடிவுரை 140—149
முதலூழித்தனியூர்ச்
சேந்தன் 76
முதுகுருகு 108
முதுநாரை 108
முத்தொள்ளாயிரம் 116
முத்தூர் 76
முத்தூர் அகத்தியன் 16
முருகவேள் 107
முறுவல் 53
மூதுரை 114
மூவகைப் பாகுபாடு 45—56
மெய்ப்பாட்டியல் 59
மேருமந்தர புராணம் 115
மேளகர்த்தா 48
மொழியாக்கம் 85
யசோதர காவியம் 114
யாப்பருங்கலக் காரிகை
117
யாப்பருங்கலம் 60
யாப்பருங்கல விருத்தி 117
யாப்பு 60
வகையுளி 65
வடமொழிக் கலப்பு 33—44
வண்டுவிடுதூது 104
வரதுங்கராம பாண்டியர்
வரந்தருவார் 121
வரி 80, 111
வரிப்பாட்டுக்கள் 47
வரையறுத்த பாட்டியல் 63
வளையாபதி 114
வான்மீகி முனிவர் 74
வாழ்த்து 149
விநாயக புராணம் 122
வியாத முனிவர் 74
வியாழமாலை யகவல் 108
விரிசடைக் கடவுள் 107
வில்லிபாரதம் 120
வில்லிபுத்தூரர் 120
வீரசோழியம் 39, 119
வீரசோழியவுரை 39
வீரமா முனிவர் 123
வெங்கைக் கோவை 123
வெண்டாளி 108
வெண்டேர்ச் செழியன் 108
வெண்பாப் பாட்டியல் 63
வெள்ளூர்க் காப்பியன் 108
வேறிய ரொழுக்கம் 126
வேத்தியல் 51
வைத்தியநாத தேசிகர் 122
ழகர ளகர வேறுபாடு 98

சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலைத்
தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராக யிருந்து காலஞ்சென்ற

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார்

இயற்றியவை

1	கலாவதி	...	3	2	0
2	ரூபாவதி	...	1	4	0
3	மான விஜயம்	...	1	8	0
4	மதிவாணன்	...	1	0	0
5	நாடகவியல்	...	1	8	0
6	தமிழ் வியாசங்கள்	...	0	12	0
7	தமிழ் மொழியின் வரலாறு	...	1	4	0
8	பாவலர் விருந்து	...	1	0	0
9	தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்	...	1	0	0
10	தனிப்பாசுரத் தொகை	...	1	0	0
11	ஸ்ரீ பணியசிவனார் சரித்திரம்	...	0	8	0
12	சித்திரக் கவி விளக்கம்	...	0	5	0
13	சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் சரித்திரச் சுருக்கம்	...	0	2	0

வி. ரு. சுவாமிநாதன்
மதுரை :: திருநெல்வேலி